

www.mgbooks.com

SAMPLE BOOK

ရာဘင်ဒြာနတ် တာဂိုး ၏

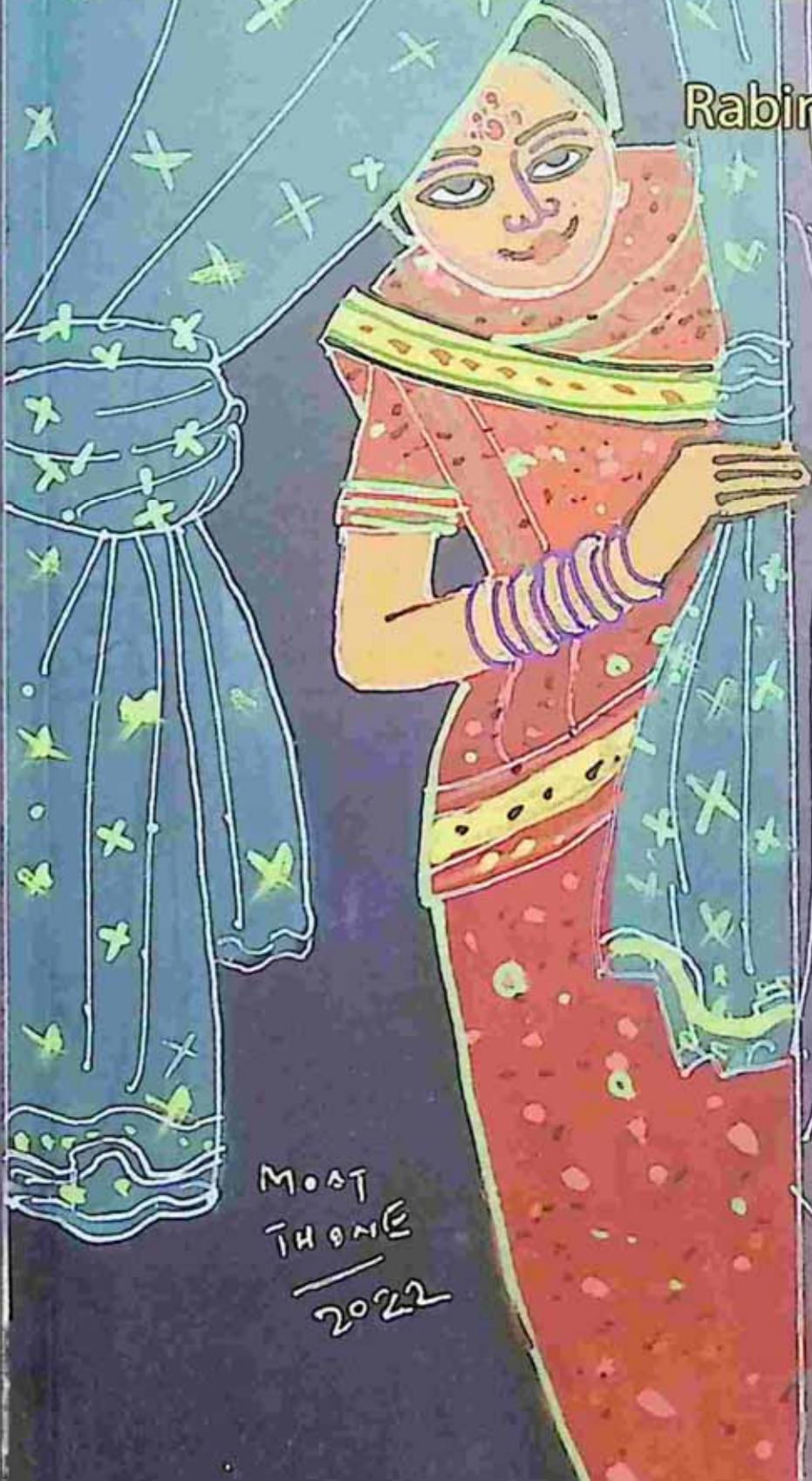
ကွန်းခိုရာ

ဝေယံဘုန်း ဖြန်စာဖြန်သည်

The Home and The World

by

Rabindranath Tagore

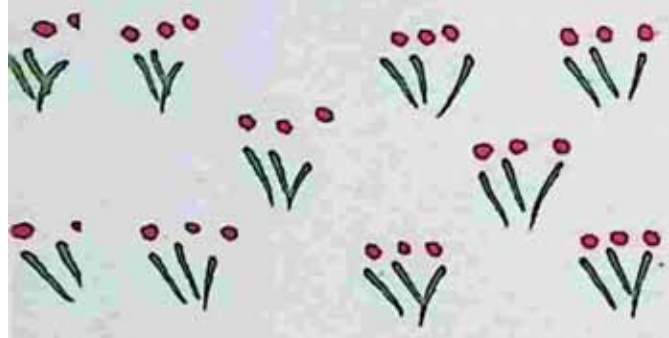
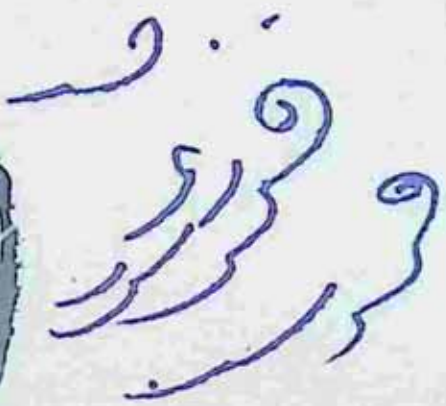

MOST
THANE
—
2022

ဒုတိယအကြိမ်

www.mgbooks.com

သဘာဝတရားသည် သူ့ဆေးစပ်ခန်းထဲတွင် ထုံဆေး အများအပြား ထားရှိသည်။
ချစ်စထုံးနှောင်တို့ တတိတိဖြင့် ဖြတ်တောက်ခံနေရစဉ် သဘာဝတရားသည် ကာယကံရှင်
မသိအောင် ထုံဆေးပေးထားပါသည်။ သို့မှသာ နှောင်ထုံးစကို ဖြတ်တောက်နေမှန်း
မည်သူမျှ မသိမှာ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ကာယကံရှင် သတိပြုမိချိန်ရောက်တော့
ကြိုးသည် တည်းတည်းလေးသာ ကျန်တော့သည်။

ISBN 978-99971-44-65-2
K0453
9 789997 144652 >

o o . c o m

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ပထမအကြိမ် - နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဝိမုတ္တိစာပေ။
 - ဒုတိယအကြိမ် - ဧပြီလ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
 - မျက်နှာဖုံးနှင့် ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)
 - အတွင်းပုံနှိပ် - အမှတ် ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော် - မုတ်သုံ
 - တန်ဖိုး - ၅၅၀၀ ကျပ်

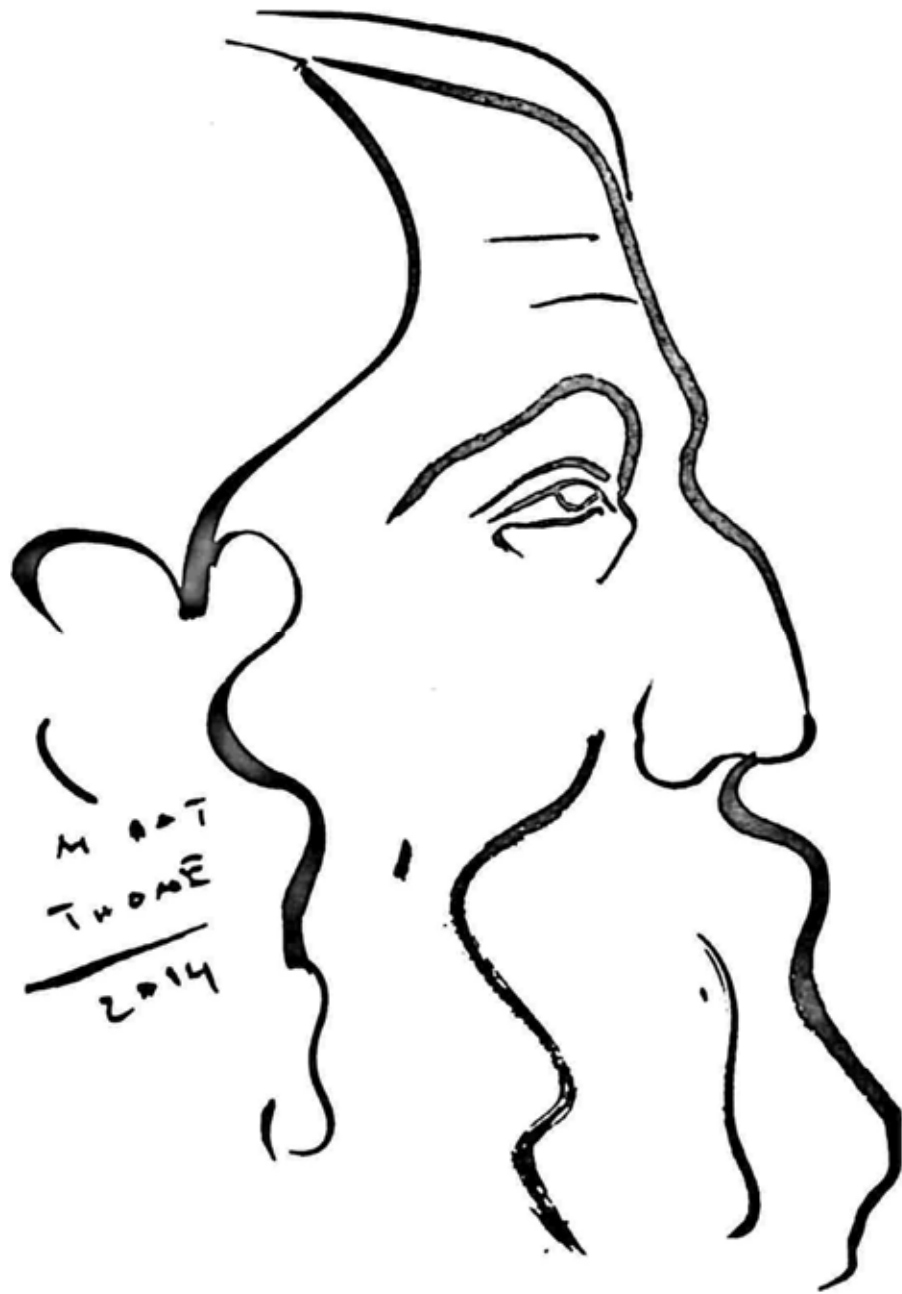
ကွန်းခိုရာ

ဝေယံဘုန်း မြန်မာပြန်သည်

The Home and The World

by

Rabindranath Tagore

ရာဘင်ဒြာနတ်တရီး (၁၈၆၁-၁၉၄၁)

ဒုတိယအကြိမ်အတွက် အမှာ

ကံ့ကော်ဝတ်ရည် စာအုပ်တိုက်နှင့် 'ကွန်းခိုရာ' ကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ထုတ်ဖို့ အကြောင်း ဖန်လာသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် ဘာသာပြန်ကို ပြန်လည် တည်းဖြတ် ရန်အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ပထမအကြိမ် ပြန်လှန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ ပထမအကြိမ်ထုတ်ကို မထုတ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ကောင်းမည်ဟုပင် တွေးမိသည်အထိ နောင်တရရသည်။ အကြောင်းမှာ ဘာသာပြန်အမှားတွေ တစ်သီကြီး တွေ့ရ၍ ဖြစ်သည်။

၂၀၁၃ ခုနှစ် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေပြီးကတည်းက ဘာသာပြန် အမှား များ၊ စာမချောမွေ့မှုများ ပါသွားသည်ကို ကိုယ်တိုင်လည်း သိသလို မိတ်ဆွေအချို့ ထောက်ပြချက်များ အရလည်း သိထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် မအံ့ဩသော်လည်း ယခု လောက် အမှားများလိမ့်မည်ဟု မထင်မိခဲ့သဖြင့် ရှက်ရွံ့မိရသလို ပထမအကြိမ် ဝယ်ယူခဲ့သူများကိုလည်း အားနာရပါသည်။ သို့သော်လည်း ပထမအကြိမ်ထုတ် အတွက် ဘာသာပြန်ခဲ့ခြင်းအားဖြင့် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် အတွေ့အကြုံများ ရခဲ့ ပြီး ၎င်းအတွေ့အကြုံကို တခြားစာအုပ်များ ဘာသာပြန်ရာတွင် အသုံးချလာနိုင် ခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ပြန်မထုတ်ဝေမီ ယခုလို ပြန်လည် ပြင်ဆင်၊ သန့်စင်ခွင့် ရခြင်း ကိုက ဝမ်းမြောက်စရာဟု တွေးကာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေရပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်အတွက် စာမူကို အသေးစိတ် ပြန်တည်းဖြတ်သည်။ စာ တစ်ကြောင်းချင်း ပြန်တိုက်ရင်း မှားလျှင် ပြင်သည်။ တစ်လုံးချင်း မသေချာလျှင် အဘိဓာန် ပြန်ကြည့်သည်။ ထောင့်နေလျှင် ချောသည်။ စိတ်တိုင်း မကျလျှင်

မကျသလို အကုန် အသစ်ပြန်ရေးသည်။ ကျန်ခဲ့၊ ချန်ခဲ့သည့် အပိုင်းအချို့ကို ပြန်ဖြည့်သည်။ ဒါနှင့်ပဲ တစ်အုပ်လုံး အသစ်ပြန်သလောက်နီးပါးပင် ဖြစ်သွား တော့သည်။

၂၀၀၃-၀၄ ဝန်းကျင် ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းပြီးခါစ အသက် ၂၀ စွန်းစွန်းလောက်က ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှကောင်စီ စာကြည့်တိုက်သွားရင်း တစ်ရက်တွင် ယခုစာအုပ်၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် မူကို တွေ့ကာ စဖတ်ကြည့် သည်။ တဂိုးကို ဝတ္ထုတို၊ ကဗျာ ရေးသူအဖြစ်ပဲ သိထား၍ ဝတ္ထုရှည် ဆိုသော ကြောင့် စိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဘင်္ဂါလီမှ အင်္ဂလိပ်သို့ ဘာသာပြန် သူက တဂိုး၏ တူတော်သူ။ ရေးထားသည့် အင်္ဂလိပ်စာက Babu English ဟု ဆိုကြသည့် အိန္ဒိယလူမျိုး အင်္ဂလိပ်စာတတ်များ ရေးတတ်သည့် အလုံးကြီးကြီး များ သုံးသည့် ခန့်ခန့်ညားညား စာအရေးအသားမျိုး။ ထို့အပြင် ယနေ့ခေတ် မသုံး တော့သည့် ပေါရာဏ (archaic) စကားလုံးများ၊ အိဒိယများကိုလည်း ဒုနှင့်ဒေး ထည့်ထားသေးသည်။ ကိုယ် သိပြီးသား စာလုံး ဖြစ်လျှင်တောင်မှ ယနေ့ အများ သိပြီးသား အဓိပ္ပာယ် မဟုတ်သည့် တိမ်မြုပ်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ရေးထားသည့် စကား လုံး ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဒါတင်မက တက္ကိကဆန်ဆန်၊ ဒဿနိကဆန်ဆန် အတွေး အခေါ်များ၊ ဟိန္ဒူအယူအဆများ၊ monologueခေါ် ဇာတ်ကောင် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ် ပြောဟန်များကြောင့်လည်း စာက လေးပင်လှသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် သည် ရသဝတ္ထုကို ဘာသာမပြန်ဖူးသဖြင့် အပျင်းပြေ ပြန်ကြည့်မည်ဟု ဆိုကာ ခဲတံတစ်ချောင်း၊ စာရွက်တစ်ထုပ်ဖြင့် ပြန်ကြည့်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အင်တာနက် မရှိသေး၊ Oxford Advanced Learners, 6th edition နှင့် ကျောင်းသားသုံး အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အဘိဓာန် နှစ်အုပ်ဖြင့် စကြည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘိဓာန်တွင် မပါသည့် စကားလုံးအချို့ (ဥပမာ - purdah, shakti) တို့အတွက် ဗြိတိသျှ ကောင်စီ စာကြည့်တိုက်သို့ သွား၍ Encyclopaedia စာအုပ်အထူးကြီးများကို လှန်ခဲ့ရသည်ကို မှတ်မိသည်။

အစက တစ်ခန်းမျှသာ ပြန်မည်ဟု လုပ်ထားရင်းက ခေါင်းကုတ်လိုက်၊ ပြန်ကြည့်လိုက်၊ ပြန်ဖျက်၊ ပြန်ရေးလိုက်နှင့် ပြန်ရင်း ပြန်ရင်း အခန်း ၅ အပြီး လောက်အထိ ရောက်တော့ ဆက်မပြန်နိုင်တော့ဘဲ ရပ်သွားသည်။ ၂၀၀၅ ခုနှစ် ကျတော့ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်စရာသည်။ ကိုယ် ဝင်သည့် အလုပ်က အင်္ဂလိပ်-

mg e . c o m

မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် သတင်းရေးရသည့် သတင်းထောက် ဖြစ်သဖြင့် ဘာသာ စကားနှင့် အဆက်ပြတ်မသွား။ အင်္ဂလိပ်စာနှင့် မြန်မာစာအရေးအသားလည်း တိုးတက်လာသလို ဘာသာပြန်ရာမှာလည်း ပိုနားလည်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သတင်းစာဆရာ အလုပ်က အချိန် သိပ်ပေးရသဖြင့် တခြား အတိုအထွာလေးများ ရေးဖြစ်သည်မှ လွဲလျှင် ယခုစာအုပ်ကို ဆက်မကိုင်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံခြားပညာတော်သင် နှစ်နှစ်သွားပြီး ၂၀၁၀ နှစ် ကုန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်သည်။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် စံပယ်ဖြူမဂ္ဂဇင်း၌ ယခု ဝတ္ထုကို အခန်းဆက် ထည့်ဖို့ သဘောတူညီချက် ရသဖြင့် ကျန်နေသည့် အခန်း များကို အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ပြီးအောင် ဆက်ပြန်သော်လည်း စံပယ်ဖြူက ရပ်သွား သဖြင့် မထည့်ဖြစ်ခဲ့ပြန်ပါ။ ထို့နောက်မှာတော့ ၂၀၁၂-၂၀၁၃ ခုနှစ်များတွင် ရခိုင် ပဋိပက္ခ၊ မိတ္ထီလာအကြမ်းဖက်မှု စသည်တို့ ကြုံရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အား ကောင်းကောင်းဖြင့် လှုံ့ဆော်လာနေသော အမျိုးသားရေး၊ တစ်နည်း လူမျိုးခြား ဘာသာခြားမုန်းတီးရေး ဟောပြောချက်၊ အကြမ်းဖက်မှုများကို ကြည့်၍ တဂိုး၏ ဝတ္ထုကို ထုတ်နိုင်လျှင် လက်ရှိအခြေအနေနှင့် အားလုံး မဟုတ်တောင် အတော် များများ ကိုက်ညီနိုင်မည်ဟု ထင်မိသည်။ စာအုပ်တိုက် တစ်တိုက်နှင့် ချိတ်မိသော် လည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မထုတ်ဖြစ်တော့ပြန်ပါ။ နောက်ဆုံး ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ထုတ်ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ၂၀၁၃ နှစ်ကုန်တွင် 'ကွန်းခိုရာ' ပထမအကြိမ် ထွက်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ပထမအကြိမ်ထုတ် မှုတွင် တစ်ဝက်ခန့် အထိသည် ကျွန်တော် ၂၀၀၃-၂၀၀၄ ခုနှစ် ဝန်းကျင်က ဘာသာပြန်လက်ရာ ဖြစ်၍ တစ်ဝက်ခန့်မှ အဆုံး ထိသည် ၂၀၁၁ ခုနှစ် ကာလကျမှ ဆက်ပြန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတွက် အထူး သဖြင့် ပထမ တစ်ဝက်လောက်အထိတွင် အမှားအယွင်းတွေ ပိုများခဲ့ပြီး နောက် ပိုင်းအခန်း ဘာသာပြန်ကတော့ ရှေ့ပိုင်းလောက် မဆိုးဟု ပြောရပါမည်။ စာအုပ် ထုတ်ခါနီး စာမူ ပြန်ချောသောအခါ မူရင်းအင်္ဂလိပ်လိုနှင့် တစ်ကြောင်းချင်းစီ အသေးစိတ် ပြန်တိုက်စစ်ခြင်း မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘဲ မြန်မာပြန်ကို ဖတ်၍ သံသယ ရှိသော နေရာကျမှ အင်္ဂလိပ်လိုကို ပြန်ကြည့်ကာ ပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော်သည် စာရေးသက်၊ ဘာသာပြန်သက်လည်း အတိုင်း အတာတစ်ခုအထိ ရပြီ။ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်က ကိုယ့် ဘာသာပြန်

mgj.e.com

လက်ရာကို အသက်လေးဆယ်မှာ ပြန်ဖတ်ရှု စစ်ဆေးသောအခါ စိတ်မပျက်ဘဲ ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ထိုစဉ်က ငွေတစ်မတ်နှင့် ငါးကြင်းခေါင်း တက်ကိုင်သည်ဟု ထင်မိသည်။ စာအုပ်တွေ အကုန်ပြန်သိမ်းပြီး ဆွဲဆုတ်ပစ်ချင် မိသည်အထိ ဖြစ်သည်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ပထမအကြိမ်ထုတ် မထုတ်ခဲ့လျှင် ကောင်း မည်ဟု တွေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထုတ်တာက ထုတ်ပြီးခဲ့ပြီ။ ထုတ် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း တခြား သွယ်ဝိုက် အကျိုးကျေးဇူး ရတာတွေလည်း ရှိပါ သည်။ ထို့အပြင် သည်စာအုပ်ကလည်း မြန်မာပြန်အဖြစ် ရှိသင့်ရှိထိုက်သည့် စာအုပ် ဖြစ်တာလည်း သေချာသည်။ တခြားသူက ပိုကောင်းအောင် ထပ်မပြန်သရွေ့ ကျွန်တော် ပြန်ပြီးသားကိုပဲ ထပ်ထပ်ကောင်းအောင် ပြန်လုပ်နေရမည် ဖြစ် သည်။

ယခု ပြန်ထုတ်ချိန်တွင် ပထမ အကြိမ်ကထက် အမှား ကင်းစင်အောင် အလွန် အပင်ပန်းခံကာ အသေးစိတ် ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ ထိုင်ရာမထ သိအောင် လုပ်နိုင်သည့် အင်တာနက်ကလည်း ရှိနေပြီ ဖြစ်ရာ အခက် အခဲအများစုကို ကျော်လွန်နိုင်ခဲ့သည်။

ပထမအကြိမ်ထုတ်ကို ဝယ်ယူခဲ့သူများကိုတော့ အားလည်း နာသလို တောင်းလည်း တောင်းပန်ပါသည်။ စာမူပြန်တည်းဖြတ်ရာတွင် အချိန် အတော် ယူခဲ့သည်ကို စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်ပေးခဲ့သော ကံ့ကော်ဝတ်ရည်ကို ကျေးဇူးတင် သလို ပထမအကြိမ်ထုတ် ဝယ်ယူခဲ့သည့် စာဖတ်ပရိသတ်များကိုလည်း အနူးအညွတ် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က အမှာ

ဘင်္ဂါလီ စာဆိုတော်ကြီး ရာဘင်ဒြာနတ်တဂိုး (၁၈၆၁-၁၉၄၁) ကို ဝတ္ထုရေးဆရာ တစ်ဦးအဖြစ်ထက် ကဗျာစာဆိုတော်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ်သာ ကျွန်တော် ပို၍ ရင်းနှီး ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် တဂိုး၏ ကဗျာစာစုများ၊ ဝတ္ထုတိုများကို ရှေ့ရှေ့က ဘာသာ ပြန် ဆရာကြီးများ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုမှုများ ရှိသော်လည်း ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် မူဘာသာပြန်သည်ကို မတွေ့ဖူးပါ။ မူရင်းဘင်္ဂါလီဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသည့် ထိုဝတ္ထု၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ကို ဖတ်ပြီးသည့်အခါ နှစ်သက်သဖြင့် မြန်မာ ဘာသာ ပြန်ဆိုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဝတ္ထု ဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာ ဘင်္ဂေါပြည်နယ်ကို ၁၉၀၅ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ်ကာဇန်က အရှေ့ဘင်္ဂေါနှင့် အနောက်ဘင်္ဂေါဟူ၍ နှစ်ပိုင်း ခွဲလိုက်သည်။ အကြောင်းပြချက်မှာ ဘင်္ဂေါပြည်နယ်သည် လူဦးရေများလွန်းသဖြင့် အုပ်ချုပ်ရ လွယ်ကူအောင်ဟု ဖြစ်သော်လည်း ဘင်္ဂေါမှာ မကြာခဏ ဖြစ်ပွားနေ သည့် အင်္ဂလိပ် ဆန့်ကျင်ရေး ဆန္ဒပြမှုများကို ထိန်းချုပ်ရန်ဟု အိန္ဒိယအမျိုးသား ရေးသမားများက ရှုမြင်ခံရသည်။ အရှေ့ဘင်္ဂေါသည် မွတ်စလင်အများစု ဒေသ ဖြစ်ပြီး အနောက်ဘင်္ဂေါသည် ဟိန္ဒူအများစု ဖြစ်သဖြင့် သွေးခွဲအုပ်ချုပ်မှု (divide and rule) ဟုလည်း ခံစားကြသည်။

ထိုမှသည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ လက်အောက်မှ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တောင်းဆို ကြွေးကြော်သံတွေ အားကောင်းလာခဲ့သလို အမျိုးသားရေး လှုပ်ရှား မှု တစ်ခုလည်း ပေါက်ဖွားလာခဲ့သည်။ ယင်းမှာ ဗြိတိသျှ ကုန်ပစ္စည်းများကို သပိတ် မှောက်ပြီး ပြည်တွင်း စက်မှု လက်မှုလုပ်ငန်းများကို အားပေး အားမြှောက်ပြုသည့် ‘ဆွာဒေရှီ’ ဟု ခေါ်သည့် လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း အင်္ဂလိပ်

လက်ထက်က အလားတူ ဝံသာနုလှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည်။ မဟာတ္ထမ ဂန္ဓိ ကိုယ်တိုင် အဝတ်ဝတ်ဖို့ ဗိုင်းငင်နေသော ပုံသည် ဆွာဒေရှိ လှုပ်ရှားမှု၏ ထင်ရှားသည့် ရုပ်ပုံတစ်ခု ဖြစ်သည်။ တဂိုးသည် အစောပိုင်းက ဆွာဒေရှိ တွင် တက်ကြွစွာ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ပြီး အလွန်တရာ အားကောင်းလှသည့် စာသားများ၊ သီချင်းများဖြင့် လက်ကမ်းစာစောင်များ ရေးသား ဖြန့်ဝေခဲ့သလို ရက်ကန်းရုံ တစ်ရုံနှင့် မီးခြစ်ဆံစက်ရုံ တစ်ရုံ တည်ထောင်ရာ၌ပင် ပါဝင်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် စိတ်ရိုင်းဝင်နေသည့် လူအုပ်ကြီးများက အင်္ဂလန်မှ တင်သွင်း ကုန်များကို မီးရှို့နေကြသည့် မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း တဂိုး စိတ်ပျက် အားလျော့ လာခဲ့သည်။ မိမိတို့၏ အတန်းပညာများကို စွန့်လွှတ် ထွက်ခွာလာကြပြီး နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များ၏ နောက်လိုက် လုပ်နေကြသည့် ကောလိပ်ကျောင်းသားများ ကိုလည်း သူ သနားသည်။ အမျိုးသားရေး လှုပ်ရှားမှုသည် အတင်းအကျပ် လုပ် သည့်အသွင်၊ အဓိကရုဏ်းအသွင် ကူးပြောင်းလာခဲ့သည့်အခါ အဆိုပါလှုပ်ရှားမှု သည် တစ်ခုခု မှားနေပြီဟု တဂိုး စတင် ခံစားမိလာသည်။

ဈေးပေါသည့် အင်္ဂလိပ်ပစ္စည်းများကို သပိတ်မှောက်ကာ ဈေးကြီးပြီး အရည်အသွေး မကောင်းသည့် အိန္ဒိယဖြစ်ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူရန် လှုံ့ဆော်မှု သည် ဆင်းရဲသားများကိုသာ ထိခိုက်နစ်နာစေသည်။ သူတို့အတွက်မူ ဆွာဒေရှိ သည် အလွန် ဝေးကွာသည့် နာမည်တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု တဂိုး ခံစားမိသည်။ အဓိက နစ်နာသူများမှာ မွတ်စလင် လယ်သမားများနှင့် ကုန်သည်များ ဖြစ်ရာ ၎င်းမှာ ချမ်းသာသည့် ဟိန္ဒူ လယ်ရှင်များနှင့် နိုင်ငံရေးသမားများအပေါ် မကျေနပ်မှုများ သာ ကြီးထွားလာခဲ့သည်။ မွတ်စလင်တို့မှာ အစပိုင်းက လှုပ်ရှားမှုတွင် မပါဘဲ ဘေးထွက် ထိုင်နေရာမှ နစ်နာမှု များလာသည့်အခါ တဖြည်းဖြည်း အကြမ်းဖက် ပြီး ဆွာဒေရှိ ကို တုံ့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အမျိုးသားရေး ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် စတင်ခဲ့ သည့် ဆွာဒေရှိသည် အုပ်စုဖွဲ့ အကြမ်းဖက်သည့်အသွင် ဆောင်လာသည့်အပေါ် တဂိုး မခံစားနိုင်တော့။ ထိုအခါ သူ ဒီပွဲမှာ ဝင်မပါတော့ချေ။

တဂိုး နုတ်ထွက်သွားသည့်အပေါ် အပြင်းအထန် ဝေဖန်သူများလည်း ရှိခဲ့သည်။ ထိုသို့ဝေဖန်သူများအပေါ် သူ၏ တုံ့ပြန်ချက်များကို ဤဝတ္ထုတွင် တွေ့ နိုင်သည်။ ဝတ္ထုတွင် ဇာတ်ကောင် နီခေးမှ တစ်ဆင့် တဂိုး၏ ဆွာဒေရှိ အပေါ် ရှုမြင်သုံးသပ်ချက်များ၊ သူ့အပေါ် ဝေဖန်သူများအပေါ် ချေပချက်များကို မြင်တွေ့

နိုင်သည်။ အကြမ်းဖက်မှုများအပေါ် ခါးသီးစိတ်ဖြင့် တဂိုးသည် သန္တိကို ဖန်တီးခဲ့သည်။ နိခေး၏ဇနီးငယ် ဘိမာလာကိုတော့ အမိဘဂေါ်ပြည်ကြီးကို ကိုယ်စားပြုဖန်တီးခဲ့သည်။

ယခုဝတ္ထုသည် အဆိုပါဇာတ်ကောင်များ အကြားမှ အားပြိုင်ပွဲ (တစ်နည်း) အတွေးအခေါ် အဟောင်း (စိတ်ကူးယဉ်ဝါဒ) နှင့် အသစ် (လက်တွေ့ဝါဒ) တို့အကြား၊ လမ်းစဉ်နှင့်ပန်းတိုင်၊ ကောင်းမှုနှင့် မကောင်းမှုတို့အကြား လွန်ဆွဲပွဲကို သရုပ်ဖော်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘဂေါ်ပြည်နယ်မှ မြေရှင်ပဒေသရာဇ် တစ်ဦးဖြစ်သည့် နိခေး၊ နိခေး၏ဇနီး ဘိမာလာနှင့် နိခေး၏ ငယ်သူငယ်ချင်း သန္တိဘာဘူတို့၏ သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ် ဇာတ်လမ်းကို ဆွာဒေရို လှုပ်ရှားမှု နောက်ခံထား၍ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ စကားပြောဟန်ဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားသည်။ တဂိုးသည် ကဗျာဆရာကြီး ဖြစ်၍လား မသိ၊ တဂိုး၏ စကားပြော အရေးအသားမှာ အလွန်မှ ကဗျာဆန်လှသည်။ အဖွဲ့အနွဲ့တွင်လည်းကောင်း၊ နိမိတ်ပုံ၊ စကားဥပစာ၊ အလင်္ကာ၊ စကားပရိယာယ်များဖြင့် တန်ဆာဆင်ရာတွင်လည်းကောင်း အံ့ဖွယ်ဘနန်းကောင်းမွန်လှသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘင်္ဂါလီစာမတတ်သဖြင့် တဂိုး၏ မူရင်းဘင်္ဂါလီ အရေးအသား မည်သို့ရှိသည် မသိပါ။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ကို ဖတ်ကြည့်ရုံနှင့်ပင် မူရင်းဝတ္ထု အရေးအသားသည် မည်မျှ ကဗျာဆန်မည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဤဝတ္ထုကို ၁၉၁၆ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ ဘင်္ဂါလီဘာသာဖြင့် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ယခု မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထားသည့် အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန် မူကို ၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် မက္ကမီလန်စာအုပ်တိုက်က ဗြိတိန်နိုင်ငံ၌ ပထမအကြိမ်နှင့် ပင်ဂွင်းစာအုပ်တိုက်က ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ထပ်မံထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဘင်္ဂါလီ ဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုသူမှာ တဂိုး၏ တူတော်စပ်သူ ဆူရင်ဒြာနတ် တဂိုး (Surendranath Tagore) ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည့် နိုင်ငံတကာ ဝတ္ထုအတိုအထွာကလေးများကို ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဘာသာပြန်ဖူးသော်လည်း ကျွန်တော်က 'ကွန်းခိုရာ' ဟု အမည်ပေးထားသည့် ယခု တဂိုး၏ဝတ္ထု (Ghare-Baire သို့မဟုတ် The Home and the World) ကတော့ ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံး ဘာသာပြန်ဝတ္ထုရှည်လက်ရာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ယနေ့ ကမ္ဘာကျော် မော်ဒန်

mgx.com

ပိုစ်မော်ဒန် စာရေးဆရာများ၏ ဝတ္ထုများကို ပြန်ဆို ထုတ်ဝေလို့ ရနိုင်ပါလျက် နှင့် ဘာကြောင့် နှစ်တစ်ရာနီးပါး သက်တမ်းရှိသည့် ဂန္ထဝင်ကိုမှ ရွေးထုတ်သလဲ ဟု မေးစရာ ရှိပါသည်။ အကြောင်းက ဒီဝတ္ထုသည် ယနေ့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ ကြုံတွေ့နေရသည့် အခြေအနေနှင့် ဆင်တူနေ၍ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ ခေတ်ပြောင်း၊ စနစ်ပြောင်းပြီဟု ဆိုသည့် အချိန်မှာ ပင် လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေးပဋိပက္ခများနှင့် ကြုံဆုံရသည်။ အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်များ မြင့်တက်လာသည်။ အမျိုးသားရေးက ပထမ၊ လူ့အခွင့်အရေးနှင့် လစ်ဘရယ် တန်ဖိုးတို့က ဒုတိယဟုပင် ဆိုသူများ ရှိလာသည်။ ဤဝတ္ထုတွင် ဝတ္ထု ရေးဆရာသည် အမျိုးသားရေးအပေါ် အခြေခံသည့် ဆွာဒေရှိ လှုပ်ရှားမှုကို မထောက်ခံသည့်အပြင် ၎င်း၏ အန္တရာယ်ကိုပါ သတိပေးခဲ့သည်။ ငြိမ်းချမ်းမှု အပေါ်ယံလွှာကို ခြုံလွှမ်းထားသည့် လှုပ်ရှားမှုသည် တစ်မဟုတ်ချင်း ရန်လို သည့် အမျိုးသားရေးဝါဒ အဖြစ်သို့ အသွင်ပြောင်းသွားနိုင်သည်ကိုလည်း တဂိုး သိသည်။ ထိုသို့ပြောင်းလဲမှုသည် တိုင်းပြည်အတွက် အကောင်းထက် အဆိုးသာ ပေးနိုင်သည်ဟု သူက မီးမောင်းထိုးပြသည်။ အင်္ဂလိပ်ကုန်ပစ္စည်းများကို မသုံးစွဲ ရေး၊ တိုင်းရင်းဖြစ်များကိုသာ အားပေးရေး လှုံ့ဆော်မှုများ၊ ဟောပြောမှုများသည် ဝံသာနုစိတ်ဓာတ်အပေါ် အခြေခံသလိုလိုနှင့် ဆွာဒေရှိသည် နောက်ဆုံး မျက်ကန်း မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကိုသာ မွေးဖွားပေးလိုက်ပြီး ဟိန္ဒူ-မွတ်စလင် အဓိကရုဏ်းများ ပေါ်ပေါက်ကာ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်မှုများသာ အဖတ်တင်ခဲ့ရာ ယနေ့ ကျွန်တော် တို့ မြန်မာနိုင်ငံရှိ အမျိုးသားရေး အစွန်းရောက် ဇောင်းပေးသူများလည်း သတိပြု ဆင်ခြင်စရာ ဖြစ်ပါသည်။ ပဋိပက္ခများ ဖြစ်သည့်အခါ မည်သူ့ မည်သူ့မျှ အကျိုး အမြတ်မရဘဲ နောက်ဆုံး အမြတ်ထွက်သူများမှာ အခွင့်အရေးချောင်း နိုင်ငံရေး သမားများနှင့် စီးပွားရေးသမားများသာ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ယခုဝတ္ထုကို ဖတ်ရှု ပြီး ကျွန်တော်တို့သင်ခန်းစာယူနိုင်ပါသည်။ တိုင်းပြည် အိန္ဒိယ အမျိုးသား ခေါင်းဆောင် ကြီး မဟတ္တမဂန္ဒီ၏ အကြမ်းမဖက် အနုနည်းလမ်းစဉ်သည်သာ မိမိ၏ပန်းတိုင်ကို ရောက်ရှိရေးအတွက် အဆီလျော်ဆုံး ဖြစ်ပြီး အကြမ်းပတမ်းနည်းသည် အားလုံး၏ အကျိုးစီးပွားမဲ့ကိုသာ ပြုတတ်ကြောင်း ယုံကြည်သည်ဟုလည်း သူ့စာများမှ တစ်ဆင့် မှန်းဆနိုင်သည်။

ထို့အပြင် ရိုးရာဓလေ့များနှင့် ခေတ်သစ်ဝါဒ၊ ဘာသာရေးနှင့် လောကီ

ဆန်သည် အမျိုးသားရေး နှစ်ခုကြားမှ ခြားနားသည့် သဘောသဘာဝ၊ အိန္ဒိယ အမျိုးသမီးတို့၏ လူ့အဖွဲ့အစည်း အတွင်းက အခန်းကဏ္ဍ စသည်တို့ကို ယခု ဝတ္ထုမှ တစေ့တစောင်း လေ့လာ အကဲခတ်နိုင်ပါသည်။ နီခေး၊ ဘီမာလာ၊ သန္တီတို့ သုံးယောက်၏ ဇာတ်ကောင်စရိုက်များ အချင်းချင်း အားပြိုင်မှုတို့ကိုလည်း လေ့လာ နိုင်ပါသည်။ တဂိုး၏ မူရင်း အရေးအသားကို လိုက်မီမည်ဟု မယူဆသော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား၍ မြန်မာမှု ပြုထားပါသည်။ အမှားအယွင်းသော် လည်း ကောင်း၊ အရသာ ပေါ့လျော့ခြင်း သော်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှိခဲ့ပါလျှင် ယင်းသည် ကျွန်တော်၏ ညံ့ဖျင်းမှုသာ ဖြစ်ပါကြောင်း။

ဝေယံဘုန်း

ရာဘင်ဒြာနတ် တဂိုး
(၁၈၆၁-၁၉၄၁)

ရာဘင်ဒြာနတ် တဂိုး (ဘင်္ဂါလီအသံထွက် ရှိဘင်ဒရီနတ် ထာကူးရ်) သည် ဘင်္ဂါလီ အမျိုးသား စာဆိုတော်ကြီး ဖြစ်ပြီး ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ သီချင်း၊ ပြဇာတ်၊ အက်ဆေးပေါင်း များစွာ ရေးဖွဲ့ခဲ့သလို နောက်ပိုင်း ပန်းချီဆရာလည်း ဖြစ်လာခဲ့ သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ဟိန္ဒူဘာသာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး ဒဿနဆရာ ဒေဘန်ဒြာနတ် တဂိုးဖြစ်သည်။ ရာဘင်ဒြာနတ်သည် အစဉ်အလာ သက္ကတဟန်၊ သက္ကတအဖွဲ့ အခြေပြု ဘင်္ဂါလီစာပေ လမ်းရိုးမှ ခွဲထွက်ကာ အများ နားလည်အောင် ရေးသည့် ခေတ်စမ်း ဘင်္ဂါလီစာပေ အရေးအသား ခေတ်ကို စတင် မိတ်ဆက်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယယဉ်ကျေးမှုနှင့် အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှု နှစ်ခုကို အပြန် အလှန် ပေါင်းကူးပေးရာ၌ သြဇာတိက္ကမကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ၁၉၁၄ ခုနှစ်တွင် စာပေ ဆိုင်ရာ နိဘဲလ်ဆုကို ဥရောပတိုက်သား မဟုတ်သူများထဲမှ ပထမဆုံး ရရှိခဲ့သူ ဖြစ်လာသည်။

မိခင်ဖြစ်သူမှာ တဂိုး ငယ်စဉ်ကတည်းက ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး ဖခင်မှာ ခရီးထွက်နေသည်က များသဖြင့် တဂိုးသည် ငယ်စဉ်က အစေခံများလက်တွင် ကြီးပြင်းရသည်။ ငယ်စဉ်မှစကာ ကဗျာများ ရေးခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်တွင် သွားရောက် ပညာသင်သော်လည်း မပြီးခဲ့ဘဲ အိန္ဒိယသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ၁၈၈၀ ကျော် ကာလ

များအတွင်း ကဗျာစာအုပ်များ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ တဂိုး၏ ပါရမီ ရင့်ကျက်မှုကို ပြနိုင်သည့် စာပေါင်းစု 'Manasi' ကို ၁၈၉၀ တွင် ထုတ်ဝေသည်။ ၎င်းတွင် တဂိုး ၏ နာမည်အကျော်ဆုံး ကဗျာများ ပါဝင်ပြီး အများစုမှာ ဘင်္ဂါလီစာပေတွင် အရေး အဖွဲ့ အသစ်ပုံစံ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဘင်္ဂါလီလူမျိုးများကို ဝေဖန်ထားသည့် လူမှုရေး နှင့် နိုင်ငံရေး သရော်စာများလည်း ထိုစာအုပ်တွင် ပါဝင်သည်။

၁၈၉၁ ခုနှစ်တွင် တဂိုးသည် အရှေ့ဘင်္ဂါ (ယခု ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံ) ရှိ မိသားစုပိုင် နယ်မြေများကို ဆယ်နှစ်ကြာ သွားရောက် အုပ်ချုပ်သည်။ ကျေးလက် ပြည်သူများနှင့် နီးစပ်စေရန် ဟုဆိုကာ ပဒုမ္မာမြစ် (Padma River/ဂင်္ဂါမြစ်၏ အဓိကမြစ်လက်တက်) ထဲ လှေကြီးတစ်စီးပေါ်တွင် အိမ်လုပ်ကာ နေထိုင်သည်။ ကျေးလက်ပြည်သူများအပေါ် ထိုစဉ်က တဂိုး၏ စာနာမှုကို နှောင်းပိုင်း သူ့လက်ရာ များမှာ မြင်ရသည်။ ဘင်္ဂါလီ ကျေးလက်ဒေသ၊ အထူးသဖြင့် ပဒုမ္မာမြစ်နှင့် ဆိုင် သော ခံစားမှုအဖွဲ့များကို သူ့ကဗျာများတွင် ထပ်တလဲလဲ ထည့်သွင်းထားသည်။ ထိုနှစ်များအတွင်း ကဗျာစုစည်းမှုများ အထင်ရှားဆုံးအနေဖြင့် Sonar Tari (1894; The Golden Boat) ၊ ပြဇာတ် လက်ရာများ၊ အထင်ရှားဆုံး အနေဖြင့် Chitrangada (1892; Chitra) စသည်တို့ ထုတ်ဝေသည်။ တဂိုး၏ ဘင်္ဂါလီ ကဗျာ များမှာ မူရင်းအဓိပ္ပာယ်၊ အနှစ်သာရ၊ အလှအပ အားလုံးပါအောင် ဘာသာပြန်ဖို့ လုံးဝနီးပါး မဖြစ်နိုင်သလောက် ခက်ခဲသည်ဟု ဆိုစမှတ် ရှိကြသည်။ ပုဒ်ရေ ၂၀၀၀ ကျော်သည့် သူ့သီချင်းများမှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၀၁ ခုနှစ်တွင် တဂိုးသည် အနောက်ဘင်္ဂါပြည်နယ် ရှန်တီနီကေတန် ၌ စာသင်ကျောင်း တစ်ကျောင်း စမ်းသပ်ဖွင့်လှစ်ကာ အိန္ဒိယနှင့် အနောက်တိုင်း ရိုးရာစနစ်များထဲမှ အကောင်းဆုံး သင်ကြားနည်းစနစ်များဖြင့် ပေါင်းစပ် သင် ကြားသည်။ ရှန်တီနီကေတန် ဆိုသည်မှာ 'ငြိမ်းချမ်းရေး ဘုံဌာန' ဟု အဓိပ္ပာယ် ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် တဂိုးသည် ထိုကျောင်းမှာသာ အထိုင်ချ နေထိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၀၂ နှင့် ၁၉၀၇ ခုနှစ်အတွင်း ဇနီးဖြစ်သူနှင့် ကလေးနှစ်ဦး ကွယ်လွန် ရာမှ ပူဆွေးသည့် ခံစားချက်များကို နှောင်းပိုင်း ကဗျာများထဲတွင် ထည့်သွင်းခဲ့ သည်။ ထိုကဗျာများကို ဂီတဇ္ဇလီ အမည်ဖြင့် ၁၉၁၂ တွင် အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ဆို ထုတ်ဝေသည်။ ထိုကဗျာ ဘာသာပြန်လက်ရာကို ဝီလျံဘတ္တလာ ယိစ်နှင့် အန်ဒရေ ဂျီ(ဒ) တို့က ချီးကျူးခဲ့ကြပြီး တဂိုးလည်း ၁၉၁၃ ခုနှစ်တွင် နိုဘဲလ်ဆု ရခဲ့သည်။

mgv.com

၁၉၁၅ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ချီးမြှင့်သည့် Knight ဘွဲ့ ရခဲ့သော်လည်း အမွေရစ်ဆာမြို့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် လူသတ်ပွဲကို ဆန့်ကျင်သည့်အနေဖြင့် ၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် ဘွဲ့ကို ပြန်အပ်ခဲ့သည်။

၁၉၁၂မှစကာ တဂိုးသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပြင်ပတွင် လှည့်လည်သွားလာ ခဲ့သည်။ ဥရောပ၊ အမေရိကတိုက် နှစ်တိုက်၊ အရှေ့အာရှတိုက်တို့တွင် ဟောပြော ပို့ချခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်းတို့ဖြင့် ကုန်ဆုံးခဲ့သလို အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက် သူ၏ စကားပြော စွမ်းရည်ကို အသုံးပြုကာ စည်းရုံး လှုံ့ဆော်ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ သို့လည်း လာရောက်ခဲ့ဖူးသည်။

ဘင်္ဂါလီဘာသာဖြင့် ရေးခဲ့သည့် တဂိုး၏ ဝတ္ထုရှည်များမှာ ကဗျာနှင့် ဝတ္ထုတိုများလောက် လူသိ မများကြပေ။ ၎င်းဝတ္ထုရှည်များထဲတွင် ဂိုရာ (၁၉၁၀) နှင့် ဂါရေ ဘိုင်ရေ (၁၉၁၆) တို့ ပါဝင်ပြီး Gora နှင့် The Home and the World ခေါင်းစဉ်များဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို အသီးသီး ပြန်ဆိုခဲ့ကြသည်။

၁၉၂၀ ပြည့်လွန်နှစ်များအတွင်း အသက် ၆၀ ကျော်အရွယ်တွင် တဂိုး သည် ပန်းချီ စ၊ ဆွဲခဲ့ပြီး တဂိုး၏ ပန်းချီလက်ရာများကို အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ နာမည် ကြီး ခေတ်ပြိုင် ပန်းချီဆရာများနှင့် တန်းတူထား အသိအမှတ် ပြုကြရသည်။ တဂိုးသည် သူ့ကို မွေးဖွားခဲ့၊ သူ ကလေးဘဝက အနေများခဲ့သည့် အိမ်တော်၌ပင် ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၇ ရက်တွင် ကွယ်လွန်သည်။

တဂိုး၏ ကဗျာ၊ အက်ဆေး၊ ဝတ္ထုတို စသည်တို့ကို မြန်မာစာရေးဆရာ အများအပြားက မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

မာတိကာ

ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေမှုအတွက် ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ
ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေစဉ်က ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ
ရာဘင်ဒြာနတ် တဂိုး

အခန်း (၁) ဘိမာလာ၏ မှတ်တမ်း

အခန်း (၂) ဘိမာလာ၏ မှတ်တမ်း

နိခေး၏ မှတ်တမ်း

သန္တီ၏ မှတ်တမ်း

အခန်း (၃) ဘိမာလာ၏ မှတ်တမ်း

သန္တီ၏ မှတ်တမ်း

အခန်း (၄) နိခေး၏ မှတ်တမ်း

ဘိမာလာ၏ မှတ်တမ်း

သန္တီ၏ မှတ်တမ်း

အခန်း (၅) နိခေး၏ မှတ်တမ်း

ဘိမာလာ၏ မှတ်တမ်း

နိခေး၏ မှတ်တမ်း

အခန်း (၆) နိခေး၏ မှတ်တမ်း

သန္တီ၏ မှတ်တမ်း

အခန်း (၇) သန္တီ၏ မှတ်တမ်း

အခန်း (၈) နိခေး၏ မှတ်တမ်း

ဘိမာလာ၏ မှတ်တမ်း

အခန်း (၉) ဘိမာလာ၏ မှတ်တမ်း

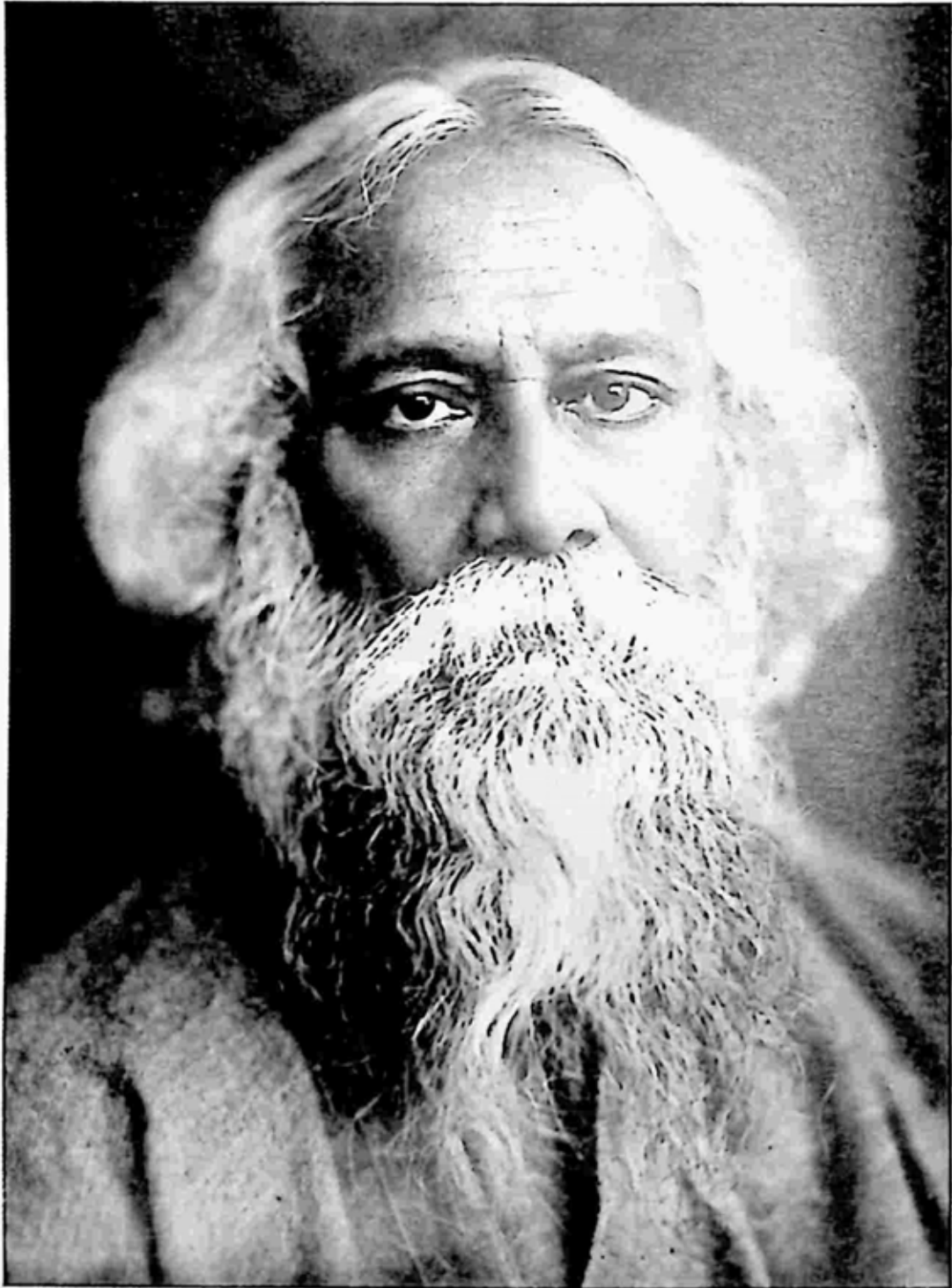
အခန်း (၁၀) နိခေး၏ မှတ်တမ်း

ဘိမာလာ၏ မှတ်တမ်း

အခန်း (၁၁) ဘိမာလာ၏ မှတ်တမ်း

အခန်း (၁၂) နိခေး၏ မှတ်တမ်း

ဘိမာလာ၏ မှတ်တမ်း

အခန်း (၁)

ဘိမာလာ၏ မှတ်တမ်း

(၁)

အမေ ... ယနေ့တော့ ကျွန်မစိတ်ထဲ အမေ့ကို အမှတ်ရရ ဖြစ်နေမိသည်။ အမေ့ နဖူးပြင်အထက် ဆံပင်ခွဲကြောင်းရှိ ဟင်္သာပြဒါးဆေးတို့ထားသော¹ နေရာသည် လည်းကောင်း၊ အမေ ဆင်မြန်းတတ်သော အနီရောင် အနားကွပ်ကလေးပါ ဆာရီ သည်လည်းကောင်း၊ စူးရှနက်မှောင်၍ အေးချမ်းမှု အပြည့်ပါသော အမေ့မျက်ဝန်း တို့သည် လည်းကောင်း ကျွန်မစိတ်ထဲ အစီအရီ ပြန်ပေါ်လာကြပါသည်။ ဘဝ ခရီး၏ အစ၊ ငယ်စဉ်ဘဝကတည်းက ငြိတွယ်ခဲ့ရသော ဤပုံရိပ်တို့သည် နံနက် စောစော အရုဏ်တက်ချိန်တွင် သမ်းလာသော ရောင်နီဦးအလား ကျွန်မအား အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော စားရေရိက္ခာများ ပေး၍ ရှေ့သို့ ခရီးဆက်စေခဲ့ပါသည်။

အလင်းရောင် လာရာ ကောင်းကင်တစ်ခွင်သည် ကြည်လင် ပြာလှဲနေ ၏။ အမေ့မျက်နှာကတော့ မည်းမှောင်နေပါသည်။ သို့ရာတွင် အမေသည် မြင့်မြတ် သော ဂုဏ်ကျက်သရေတို့ဖြင့် တင့်တယ်စွာ ထွန်းလင်းလှပလျက် ရှိသည်။ အမေ့ အလှသည် လောကတွင် ရှိရှိသမျှ အလှဟူသမျှ၏ မာန်မာနကို ရိုက်ချိုးမည့် အလှမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

¹ ဟိန္ဒူထုံးစံအရ အိမ်ထောင်ရှင်မှန်း သိအောင် ဆံပင်ခွဲကြောင်း နေရာတွင် ဟင်္သာပြဒါးဖြင့် သုတ်လိမ်းထားသည့် အနီရောင် အမှတ်အသား။ 'စင်ဦးရံ (Sindoor) ဟု ခေါ်သည်။

ကျွန်မကို အမေနှင့် တူသည်ဟု ပြောကြပါသည်။ ငယ်စဉ်ကမူ ထိုစကားကို မနှစ်မြို့နိုင်ခဲ့ပါ။ မှန်ကြည့်တိုင်း ကျွန်မမှာ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ ဘုရားသခင်၏ မမျှတမှုသည် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံ ရစ်ပတ်ထားသည်ဟု ခံစားခဲ့ရပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကျွန်မ၏ ယခုလို မည်းနက်သော အဆင်းသည် ကျွန်မအမှန်တကယ် ရရမည့် အရာမဟုတ်၊ တစ်စုံတစ်ရာ နားလည်မှု လွဲမှားပြီးတော့သာ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် ဘုရားသခင်ထံမှ ပြန်ရသင့်သော နစ်နာကြေးမှာ မော်ကွန်းကဗျာရှည်များတွင် လာသည့် မိန်းမကောင်း၊ မိန်းမမြတ်များ နည်းတူ ကျွန်မသည်လည်း စံပြထိပ်တန်း မိန်းမတစ်ဦး ဖြစ်ခွင့်ရရေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မကို ယောက်ျားလေးရှင်ဘက်မှ လာရောက် တောင်းရမ်းကြသည်။ လက္ခဏာဖတ် ပုဏ္ဏားဆရာ တစ်ယောက်ကိုလည်း လွှတ်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်မ လက်ဖဝါးကို ကြည့်၍ ယခုလို ပြောပါသည်။

“ဒီကလေးမမှာ ထူးခြားတဲ့ ကြန်အင်လက္ခဏာတွေ ပါတယ်၊ စံပြ ဇနီးမယား တစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ် ဆိုတဲ့ သဘောပဲ”

ထိုစကားက ကြားရသည့် မိန်းမတိုင်းက ‘ဪ... ဒါမဆန်းပါဘူးလေ၊ သူက မအေတူသမီးကိုး’ ဟု ပြောကြပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မ စော်ဘွားမျိုးနွယ် တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပြီး သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါခဲ့ရပါသည်။ ငယ်စဉ်ကတော့ ယုံတမ်းပုံပြင်များ နားထောင်တိုင်း ရွှေမင်းသားတို့၏ အဆင်းရူပါကို အမျိုးမျိုး မြင်ယောင် ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မယောက်ျား၏ ရုပ်ရည်ကတော့ ရွှေမင်းသားရုပ်မျိုး မဟုတ်။ သူ့မျက်နှာက ကျွန်မလိုပဲ ခပ်မည်းမည်းရယ်။ ကျွန်မ၏ နဂိုယွင်းသွေ လှကံခေသော အဖြစ်ကြောင့် သိမ်ငယ်နေခဲ့သော စိတ်သည် အနည်းငယ် သက်သာရာ ရသွားသလို ရှိပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု တစ်ခုသည် ကျွန်မ၏ နှလုံးသားကမ်းခြေကို လာရောက် ရိုက်ခတ်ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှာပင် ဆက်လက် တင်ကျန် နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော်လည်း ရုပ်အဆင်းရူပါသည် ဆင်ခြင်တုံတရား၏ ထိန်းချုပ်မှုကို ကျော်ဖြတ်၍ နှလုံးသားတို့၏ အရိပ်အာဝါသသို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ မျက်ကန်းတစ္ဆေ မကြောက် ဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကတည်းက နားလည်

m g y o e . c o m

နေခဲ့သော အရာတစ်ခု ရှိပါ၏။ ယင်းမှာ မေတ္တာဖြင့် ပေးဆပ်ခြင်း ကိုယ်တိုင်က မည်သို့မည်ပုံ ပကတိအလှတရား ထိုက်သည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ မျက်စိထဲတွင် ပုံရိပ် တချို့ ပြန်ပေါ်လာကြသည်။ အမေသည် လက်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် သေချာ အခွံနှာထား သည့် သစ်သီးအမျိုးမျိုးကို သလင်းဖြူပန်းကန်ထဲသို့ အစီအရီ ထည့်ပေးပြီးလျှင် အဖေ ထမင်း ထိုင်စားနေခိုက်တွင် ယပ်တောင် တစ်ချောင်းဖြင့် ယင်ကောင်များကို မောင်းပေးနေပါသည်။ အမေ၏ အဖေအပေါ် လုပ်ကျွေး ပြုစုမှုသည် အပေါ်ယံ အဖုံးအကာများကို ကျော်လွန်နေသော အလှတရားတစ်ခု ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကပင် ထိုအလှတရား၏ စွမ်းပကားကို ကျွန်မ ခံစား၍ ရခဲ့ပါ သည်။ ယင်းသည် အငြင်းအခုံများ၊ သံသယများ၊ ပုံသေနည်းကျ တွက်ချက် စဉ်းစား မှုများ အားလုံးကို လွန်မြောက်နေပါသည်။ ယင်းသည် တကယ့် ဂီတ သန့်သန့်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။

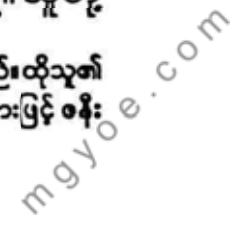
အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် မနက်တိုင်း စောစောထ၊ ယောက်ျားလုပ်သူ မနိုးအောင် သတိကလေးဖြင့် သူ့ခြေထောက်မှ ဖုန်မှုန့်များကို^၂ တိတ်တိတ်ကလေး တို့ယူသည့် အခါများတွင် ကျွန်မ၏ နဖူးအထက်မှ ဟင်္သာပြဒါး တို့ထားသော နေရာသည် သောက်ရှူးကြယ်လို လင်းလက်နေသည်ဟု ခံစားခဲ့မိသည်။

တစ်ခုသော မနက်တွင် သူ နိုးသွားသည်။ “အဲဒါဘာလဲ ဘီမာလာ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ” ဟု ကျွန်မကို ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်ပြီး မေးပါသည်။

ကျွန်မ ခိုးလုပ်သည်ကို လူမိသွားသည့်အတွက် ဖြစ်သွားသည့် ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ခံစားမှုမှာ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် ပျောက်မသွားတော့ပါ။ နီခေးကတော့ သူ့မယားလေး ကုသိုလ်တွေ တိတ်တိတ်လေး လုပ်နေသည်ဟု ထင်ကောင်း ထင်ပေလိမ့်မည်။ ဘယ်ကလာ... သည်ကိစ္စက ကုသိုလ်တွေ ဘာတွေနှင့် လားလား မျှ မပတ်သက်။ ယင်းသည် ချစ်ဓာတ်မေတ္တာ လန်းဝေဖြာဖို့ရာအတွက် ရှိခိုး ပူဇော်သည့် အလုပ်ကို မဖြစ်မနေ လုပ်ရမည့် ကျွန်မ၏၊ မိန်းမသားတစ်ယောက် ၏ အသည်းနှလုံးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မယောက္ခမကြီး၏ အိမ်ကြီးမှာ ရှေးခေတ် ဘတ်ရှားဘုရင်များ ခေတ်က ဂုဏ်ဒြပ်များနှင့်အညီ ရှေးဆန်သော အိမ်တစ်အိမ် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့

^၂ ခြေထောက်မှ ဖုန်မှုန့်များကို တို့ယူခြင်းသည် ဂါရဝ ထားခြင်း၊ ကြည့်ညှိမြတ်နိုးခြင်းကို ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသူ၏ ခြေထောက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တို့ထိကာ ထိုလက်ဖြင့်ပင် မိမိဦးခေါင်းကို ခပ်ပွပွ ထိရသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် ဇနီး မယားတို့သည် မိမိခင်ပွန်းအပေါ် ထိုသို့ ပြုလေ့ မရှိကြပါ။

၏ အချို့ အမှုအကျင့်များသည် မဂို နှင့် ပထန် ဆန်ပြီး အချို့ထုံးစံများမှာ မနုနှင့် ပရာရှား ဆန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မယောက်ျားကတော့ လုံးဝကိုပင် ခေတ်မီ သည်ဟု ပြောရပါမည်။ ဤအိမ်တွင် သူသည် ကောလိပ်ကျောင်း ပြီး၍ မဟာဝိဇ္ဇာ တန်း ဆက်တက်ခွင့် ရသည့် ပထမဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။ သူ့အစ်ကိုမှာ အရက် ကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဆုံးပါးခဲ့ရပြီး သားသမီးမျိုးဆက် မကျန်ရစ်ခဲ့။ ကျွန်မ ယောက်ျားသည် အရက် မသောက်တတ်သလို အပျော်အပါး လိုက်စား တတ်သူလည်း မဟုတ်ပါ။ နီခေး၏ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်မှုသည် ထိုမိသားစု အတွက်တော့ အတော်ကို ထူးဆန်းနေလေရာ သူ့မိသားစုဝင် အများအပြား အမြင် တွင် နီခေးသည် ချီးကျူး လေးစားစရာရယ်လို့ ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ သူတို့ အယူအဆက ကံကြမ္မာ၏ မျက်နှာသာပေးခြင်း မခံရသူများသာ ခြောက်ပြစ်ကင်း ဖြူစင်ကြ သည် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ အပြစ်အနာအဆာ ဆိုသည်မှာ ရှိချင်တိုင်းပင် ရှိလို့ မရ၊ ထွန်းလင်းသော လမင်းကြီးမှာသာ ရှိတတ်သော အရာမျိုး ဖြစ်သည်။ ကြယ်ကလေး များ၌ မရှိတတ် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

နီခေး၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ ကြာမြင့်စွာကပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြရာ သူ့ ဘွားအကြီးသာ အိမ်တော်၏ သခင်မအဖြစ် စီမံခန့်ခွဲလျက် ရှိသည်။ နီခေးမှာ ဘွားအကြီး၏ မျက်ရှုမျက်ဆန် ဖြစ်၏။ ရင်မှာ ထားသည့် လည်ဆွဲရတနာ ဖြစ် ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း နီခေး ခေတ်ဆန်၍ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကတော့ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော သူ ယုံကြည်ရာကိုသာ သူ လုပ်လေ့ ရှိသည်။ ကျွန်မအား စာသင် ပေးရန်နှင့် အဖော်ရစေရန် မစ္စဂေလ်ဘီ အမည်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ခေါ်လာ စဉ်က အိမ်တွင်း အိမ်ပြင် မကြားဝံ့မနာသာ အဆိပ်ခတ်စကားများ ကြားသော် လည်း ဂရုမစိုက်ခဲ့ပါ။

နီခေးသည် ထိုစဉ်က ဘီအေ အောင်ခါစ၊ မဟာဘွဲ့အတွက် စာကြည့် နေချိန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကောလိပ်တက်ဖို့ ကာလကတ္တားသို့ သွားနေနေ ရသည်။ သူက ကျွန်မထံ တစ်ကြောင်း၊ နှစ်ကြောင်းလောက်သာ ပါသည့် စာတို့ ကလေးများ နေ့တိုင်းနီးပါး ရေး၏။ သူ့စာသားများမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကြီးမား ပြတ်သား ဝိုင်းစက်သည့် စာလုံးများသည် စာရွက်ပေါ်မှ နေ၍ ကျွန်မမျက်နှာကို မော့ကြည့်နေလိုက်ကြသည်များ ပြောမပြတ်အောင်ကို နူးညံ့ သိမ်မွေ့ပါဘိခြင်း။ ကျွန်မက သူ့စာများကို ပန်းခြံထဲမှ နေ့စဉ် နူးလို့ရသည့်

ရနံ့ထုံထုံ ပန်းပေါင်းစုံဖြင့် အုပ်ကာ နံ့သာဖြူသေတ္တာထဲ ထည့်သိမ်းထားခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာတော့ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်လာ ရွှေမင်းသားလေး၏ ပုံရိပ်သည် နံနက်ခင်းလင်းရောင်ခြည်အောက်က လမင်းကြီးပမာ ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်မဘဝ၏ တကယ့် အရှင်သခင်၊ ကျွန်မနှလုံးသားကို စိုးပိုင်သသည့် ပိုင်ရှင်စစ်စစ်ကို ရခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်မကတော့ သူ့မိဖုရားပေါ့။ ကျွန်မက သူ့နံပါးတွင် ထိုင်မည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ နေရာမှန်သည် သူ့ခြေရင်းမှာသာ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသည်သာ ကျွန်မ၏ တကယ့်ချမ်းသာ အမြိုက်သုခ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်မ မျက်စိပွင့်၊ နားပွင့် စာတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ကာ ခေတ်သစ် ကမ္ဘာလောကအား သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် ထိတွေ့ ရင်းနှီးခွင့် ရလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မ ရေးသည့် ဤစာတို့သည် စီကုံးရေးသားရာ၌ ရှက်သွေးဖြာသလို ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ခေတ်သစ် ကမ္ဘာကြီး၏ နေထိုင်မှုပုံစံနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုကြောင့်မှ တစ်ပါး ကျွန်မဘာသာ အလိုလို သိနေသော အရာတစ်ခု ရှိပါသည်။ ယင်းမှာ “ကျွန်မ၏ မိန်းမသားအဖြစ် မွေးဖွားလာခြင်းသည် ကျွန်မကိုယ်တိုင် လုပ်ယူခဲ့ခြင်း မဟုတ်သဖြင့် ထိုအတူသာလျှင် မိန်းမသားတစ်ဦး၏ အချစ်ထဲတွင် အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်နေသည့် ပေးဆပ်ခြင်း ဆိုသည်မှာလည်း ကျောင်းသူလေးတစ်ဦး သူ့ မှတ်စုစာအုပ်ထဲ လက်ရေး ဝိုင်းဝိုင်းကလေးများဖြင့် တမြတ်တနိုး ကူးချရေးထားသည့် အချစ်ကဗျာတစ်ပုဒ်၏ ဖန်တရာတေ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ် မဟုတ်” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

နီခေးကတော့ သူ့အပေါ် ကိုးကွယ်သည့် ပုံစံမျိုး ပြုမူခွင့် ကျွန်မအား မပေးပါ။ ယင်းကပင် သူ၏ ကြီးမြတ်မှု ဖြစ်ပါသည်။ မိမိ၏ ဇနီးမယားထံမှ လင်ကို ဘုရားအဖြစ် ရာနှုန်းပြည့် ကိုးကွယ်မှုကို တောင်းဆိုသည့် ယောက်ျားတို့သည် သတ္တိမရှိသူ၊ သူရဲဘောကြောင်သူများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဂုဏ်သိက္ခာ မတက်စေသည့် လုပ်ရပ် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မအပေါ်တွင် ထားသည့် နီခေး၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ပေးဆပ်မှုတို့သည် စိုးရိမ်ရေမှတ်ကို ကျော်လွန်၍ ကျွန်မ၏ ရေကာတာကိုပင် ချိုးဖျက်တော့မည့် မြစ်ရေလျှင်အလား မြင့်တက်လျက် ရှိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မလိုအပ်သည်က ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းထက် စာလျှင် ပေးဆပ်ရန်က ပိုပါသည်။

mgj.e.com

အကြောင်းမှာ အချစ်သည် လေလွင့်သူတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။ အချစ်ဆိုသော အရာသည် သူ၏ မေတ္တာပန်းပွင့်များအား ပန်းချိခန်းထဲရှိ ပန်းအိုး ထဲမှာထက် လမ်းဘေးက ဖုန်တောထဲတွင် ပို၍ ငွားငွားစွင့်စွင့် ဖူးပွင့်စေနိုင်ပါ သည်။

ကျွန်မ လင်တော်မောင် နီခေးတစ်ယောက် အိမ်၏ ရှေးဟောင်း အစဉ် အလာများကို အပြည့်အဝ မချိုးဖျက်နိုင်သေးပါ။ သို့ဖြစ်၍လည်း တစ်နေ့တာ အတွင်း လင်ကိုယ်မယား ကိုယ်တွေ့ချင်သည့်အချိန် တွေ့ဖို့ အခက်အခဲ ရှိပါ သည်။^၁ သူ ကျွန်မဆီ လာနိုင်မည့် အချိန်အပိုင်းအခြားကို ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် ကြိုသိ နေမိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တွေ့ရသည့် အချိန်ကလေးတွင် ကြင်နာမှု၊ ယုယမှု တို့ဖြင့် အသင့် တည်ခင်း ဧည့်ခံနိုင်အောင် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားမြဲ ဖြစ်သည်။ ယင်းသည် ကဗျာတစ်ပုဒ်၏ ကာရန်နှင့် တူပါသည်။ ယင်းသည် နရီတေးသွားဟု ခေါ်သော လမ်းကို ဖြတ်သန်း၍ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နေ့တစ်နေ့၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာများ ပြီးဆုံး၍ ရေမိုးချိုးပြီးသည်နှင့် ဆံပင်ကို ပြန်ထုံးဖွဲ့၊ ခေါင်းထိပ်မှာ ဟင်္သာပြဒါးဆေးကို အသစ် ပြန်တို့၊ ဆာရီကို ပြန်ဝတ်ပြီးသည်နှင့် အိမ်မှုကိစ္စ တာဝန်အဝဝမှ ကျွန်မ၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကို ပြန်ဆွဲ ခေါ်ယူရပါသည်။ ဤအချိန်သည် ကျွန်မအဖို့ တစ်ယောက်တည်းသော သူ့အတွက် သီးသန့်ပေးရမည့် အချိန် ဖြစ်ပါသည်။ အထူးတလည် ကျင်းပရမည့် ပွဲသဘင် ကလေး ဖြစ်ပါသည်။ နေ့စဉ်သူနှင့်အတူ ရှိခွင့်ရသော အချိန်များမှာ တိုတောင်းပါ တိခြင်း။ ထို့အတူ တိုတောင်းသလောက် ကြာလည်း ကြာညောင်း ပါတိခြင်း။

နီခေး ပြောလေ့ ရှိခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်း ရှိသည်။ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ သည် အချစ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် တန်းတူညီမျှမှု ရှိကြသည်။ အကြောင်းမှာ ယောက်ျားက မိန်းမကို ပိုင်ဆိုင်သလောက် မိန်းမကလည်း ယောက်ျားကို ပြန် ပိုင်ဆိုင်၍ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မကတော့ ထိုကိစ္စ သူနှင့် ဘယ်တုန်းကမျှ မငြင်းခုံခဲ့ပါ။ တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ပေးဆပ်ခြင်းသည် စစ်မှန်သော တန်းတူ ညီမျှမှုကို မနှောင့်ယှက်၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် တွေ့ဆုံကြသည့် ထောက်တည်ရာ

^၁ ဟိန္ဒူအထက်တန်းလွှာ လောကတွင် ဘာသာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုဓလေ့အရ ဇနီးမယားတို့သည် ထမင်းစားချိန်၊ အိပ်စက်နားချိန်မှ တစ်ပါး ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် မတွေ့ကြဘဲ အတွင်းဆောင်များတွင် သီးသန့်နေကြသည်။ အိမ်ရှင်နှင့် အိမ်မိတ်တို့ ထိုသို့ အမျိုးသမီးများ သီးသန့်နေရသည့် အိမ်အတွင်းဆောင်ခန်းကို ပါးဂျန်းနှင့် အူရဒ စကားများတွင် 'ဇီနားနာ (zenana)' ဟု ခေါ်သည်။ ဇီနားနာသို့ ယောက်ျားဖြစ်သူ ဆန္ဒရှိတိုင်း သွားခြင်းသည် မသင့်လျော်ဟု ယူဆ ကြသည်။

အဆင့်ကို အပေါ် မြှင့်ပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ နှလုံးသားက ပြောမိ ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပိုမိုမြင့်မားသော တန်းတူ ညီမျှမှုမှ ရရှိလာသည့် ပျော်ရွှင်မှုသည် ထာဝရတည်တံ့ပါသည်။ ဘယ်သောအခါမျှ သူလို ကိုယ်လို အဆင့် သို့ ပြန်လျှောကျလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

အို... မေ့အသည်းစိုင်း... ကျွန်မ၏ ဦးညွှတ်မှုကို ရှင် မည်သည့်အခါကမျှ မမျှော်လင့်ခြင်းကိုက ကျွန်မ၏ ဦးညွှတ်ကိုးကွယ်မှုနှင့် ရှင် ထိုက်တန်ကြောင်း ပြသခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ၏ ဦးညွှတ်မှုကိုသာ လက်ခံမည် ဆိုပါ လျှင် ကျွန်မအပေါ် အမှန်တကယ် ချီးမြှောက်ရာ ကျပါလိမ့်မည်။ ရှင်သည် ကျွန်မ အား ဝမ်းဝအောင် ကျေးသည်။ ခါးလှအောင် ဆင်သည်။ ပညာတတ်အောင် သင်ပေးသည်။ ကျွန်မ ပူဆာတာရော မပူဆာတာပါ မရရအောင် လုပ်ပေးမည်။ ဤနည်းဖြင့် ရှင်အချစ်ကို ပြသခဲ့သည်။ ရှင် ကျွန်မကို ငေးစိုက် ကြည့်နေသည့် အခါများတွင် ရှင်၏ ကြီးမား နက်ရှိုင်းသော မေတ္တာထုကို ရှင်မျက်ဝန်းများထဲ ကျွန်မ အတိုင်းသား မြင်နေရပါ၏။ ရှင် ကျွန်မကို ပြသသည့် မေတ္တာ၏ နောက် ကွယ်တွင် နာကျင်စွာဖြင့် တိတ်တခိုး သက်ပြင်း ချတတ်သည့် အကြောင်း ကျွန်မ သိပြီးဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို အာသာဝတီ နွယ်နီနတ်ပန်း တစ်ပွင့်လို ရှင် မြတ်နိုးခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ စရိုက်သဘာဝ တစ်ခုလုံးကို ဘုရားသခင်ထံမှ အထူး ပို့ပေးလိုက်သည့် ရှားပါးလက်ဆောင်ကလေးလို ရှင် တန်ဖိုးထားခဲ့သည်။ ကျွန်မ သိပါသည်။

ဤသို့ ရက်ရက်ရောရော ပေးဆပ်မှုများကြောင့်ပင် ကျွန်မသည် မဟာ ဘောဂဇကရီမကြီး ဖြစ်ပြီးလျှင် ကျွန်မ၏ ကြွယ်ဝမှုက ရှင်အား ကျွန်မ၏ နှလုံးသား တံခါးဝထံ ရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဝမ်းမြောက် ဂုဏ်ယူခဲ့ရ သည်။ သို့သော်လည်း ယခုလို ဂုဏ်မာနမျိုး ထားခြင်းသည် မိန်းမတစ်ယောက် အဖို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ကြိုးဝိုင်းအတွင်း အကြွင်းမဲ့ လက်မြှောက် အရှုံးပေးခြင်းကို အရှိန်အဟုန် နှေးကွေးသွားစေခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဘုရင်မတစ်ပါး၏ ရွှေပလ္လင် ထက်မှာ ထိုင်ပြီး ရှိခိုးဦးတင်မှုကို ခံယူသည့်အခါများ၌ ကျွန်မသည် ထို တုပ်ကွ ပျပ်ဝပ်မှုကိုပင် ဆတက်ထမ်းပိုး တိုးတိုး တောင်းဆိုနေမိပါသည်။ မိန်းမသား တစ်ယောက်အဖို့ ယောက်ျားအပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်သည်ဟု သိရုံမျှနှင့် တကယ့် ပျော်ရွှင်မှု ရှိနိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်မကတော့ မိမိ၏ မာန်မာနကို ပေးဆပ်ခြင်းထဲ

ထည့်စတေးလိုက်မှသာ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ ကယ်တင်ခံရခြင်းမည်သည်ဟု ယူဆပါသည်။

ကျွန်မတို့၏ပျော်ရွှင်မှုအတိအကျသော နေ့များဆီက ဘေးပတ်ဝန်းကျင် တွင် ဣဿာမစ္ဆရီယများ ပေါက်ပွားလာခဲ့ပုံကို ယခု ပြန်ပြောင်း အမှတ်ရမိပါ သည်။ ဒါကလည်း အဆန်းမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မသည် ကြွေတစ်လက် ကြက်တစ်ခုနဲ့ ကံဇာတာတစ်ချက် အလင်းလက်တွင် ကံကောင်းခြင်း တံခါးဝထဲ မတန်မရာ ဝင်ရောက်ခဲ့မိသည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော်လည်း မရွယ်ဘဲ စော်ကဲမင်း ဖြစ်ခဲ့ သည်ဟု ဆိုစဉ်းတော့ ဘုရားရှင်၏ ကြည့်ရှုစောင့်မမှုအပေါ် ကျေးဇူး အောက်မေ့ ကာ ထိုကျေးဇူးကြွေးကို ချွေးသွေးတို့အတိအကျလျက် ကြာညောင်း ရက်ရှည်အလည် အကျေ ပြန်မဆပ်မိခဲ့ပါလျှင် လူမိုက်နှင့်ငွေ ထာဝရအတူနေခွင့်ကို ဘုရားသခင် က ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ပါ။ ဘုရားသခင်က ကျွန်မတို့အား ကောင်းချီးမင်္ဂလာများ ပေးသနားနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားသခင်၏ ချီးမြှောက်ခြင်းကို လက်ခံယူ ခြင်းနှင့် တည်တံ့အောင် ထိန်းသိမ်းထားခြင်းတို့သည် ကျွန်မတို့အပေါ် လုံးလုံး လျားလျား မှီတည်နေပါသည်။ ဪ... အမဲရိုးနှယ် ဟင်းအိုးမှ အားမနာသော အနုလက်ကြားမှ ရွှေခွက်ဟာ ထွက်ကျသွားပါရောလား ...။

နီခေး၏ ဘွားတော်နှင့် မယ်တော်တို့မှာ အလှူဒါနများအဖြစ် ကျော်ကြား ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သလို သွားလေသူ နီခေး အစ်ကို၏ ကျန်ရစ်သူ မုဆိုးမလေး၊ ကျွန်မ ၏ လင်ညီအစ်မကလေးမှာလည်း ပြိုင်စံရှား နတ်မိမယ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် အဆင်းက လှသလောက် ဘဝမှာမူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ အထီးကျန်နေရပေရာ ဘွားတော်ကြီးလည်း သူ၏ နောက်ဆုံးကျန် မြေးတော် ကလေး နီခေး အိမ်ထောင်ပြုသည့်အခါမှာတော့ အချောအလှကိုသာ ရွေးယူဖို့ရာ မတိုက်တွန်းတော့ဟု သန့်ဋ္ဌာန် ချခဲ့သော ဟူ၏။ ကျွန်မအဖို့ ကျွန်မမှာ ပါလာသော ကောင်းမြတ်သော ကြန်အင်လက္ခဏာများကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့လျှင်ဖြင့် ဤ စံအိမ်ကြီးထဲ ချွေးမအဖြစ် ဝင်ခွင့်ရဖို့ အိပ်မက်တောင် မက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ် ပါ။

ဤရတနာစံအိမ်ကြီးထဲမှာဖြင့် မိမိအဆင့်နှင့် တူတူတန်တန် လေးစား သမှု ခံယူရသည့် အမျိုးသမီး ဆို၍ လက်ချိုးရေလိုပင် ရနိုင်ပါသည်။ သို့သော် လည်း သူတို့သည် ဤမိသားစု၏ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်များနှင့် အသားတော့ ကျနေကြ ပါပြီ။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူတို့ ကျရသည့် ရွှေမျက်ရည်များက ဝိုင်အမြှုပ်များထဲ

နစ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်နေရလင့်ကစား၊ သူတို့သည် ရှေးဟောင်း အိမ်တော်တစ်ခု၏ ကတော်များအဖြစ် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ လုပ်လိုက်၊ ‘ကချေသည်မလေးများ’ ၏ ခြေချင်းသံ တချွင်ချွင်ကို နားဆင်လိုက် လုပ်ရင်းသာ ယခုထိ ဟန်မပျက် အသက်ဆက်နေနိုင်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နီခေးတစ်ယောက် အရက်ကို မတို့ထိခြင်း၊ ယောက်ျားဆိုတာ စုံမှဟု ကြွေးကြော်ကာ သွေးသားကာမ ဈေးကွက်ထဲ ခြေဦးမလှည့်ခြင်းတို့သည် ကျွန်မ၏ မိန်းမမာယာ အတတ်ပညာများကြောင့်လား။ တောရိုင်းမျောက်နှင့် တူသည့် ယောက်ျားတို့၏ စိတ်ကို ငြိမ်ဝပ်နေစေဖို့ ကျွန်မ၌ မည်သို့သော အသိအလိမ္မာတို့ ပြည့်စုံနေပါသလဲ။ အမှန်တော့ ဒါတွေ တစ်ခုမျှ မဟုတ်ပါ။ ယင်းသည် ကျွန်မ၏ ကံကောင်းခြင်း သက်သက်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ တခြား ထွေလီကာလီ ဘာတစ်ခုမျှ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ လင်ညီအစ်မလေးနှင့် သာ ယှဉ်ကြည့်ပါ။ သူ့ကံကြမ္မာက သူ့အပေါ် တအား ရက်စက်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ညဉ့်ဦးယံသာ ရှိသေးသော်လည်း ပျော်ရွှင် မြူးထူးချင်စိတ်တို့သည် သူ့ထံတွင် သေဆုံးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သူ့အလှဆီမီးက တောက်လောင်မြဲ တောက်လောင်ဆဲ။ သို့သော် ပပဝတီသည် စောင်းညှင်းပတ်သာ တေးသံသာများ ကင်းဆိတ်၍ လူမရှိသော ခုနစ်ဆောင်တိုက်ခန်းများထဲ ထီးတည်းသာ လင်းရရှာသလို ဖြစ်နေလေသည်။

နီခေး၏ ခေတ်မီသော၊ ဆန်းသစ်သော အတွေးအခေါ်များကို သူ့မရိုးကလေးက ဘယ်လိုမျှ မနှစ်မြို့နိုင်ပါ။ ရှေးထုံးစဉ်လာ ဂုဏ်ဒြပ်ဝန်များ ပိနေသည့် ထိုမိသားစုသင်္ဘောကြီးအားလေတိုးလျှင်ပင် ပြိုမည့်သူ၏ကလေးသာသာ ဇနီးမယားလေး၏ အလံတော်အောက်တွင် နီခေး မည်သို့ ရွက်လွှင့်မည်နည်း။ ကျွန်မပင်လျှင် မထိမဲ့မြင် ပြုသော လှိုင်းတံပိုးများ၏ ရိုက်ပုတ်သည့် ဒဏ်ကို မကြာခဏ ခံနေရပါပြီ။

“ယောက်ျားရဲ့အချစ်ကို ခိုးတဲ့ အချစ်သူခိုး...”

“ဟိရိုဩတ္တပ္ပမဲ့ လျှပ်ပေါ်လော်လည်တဲ့ အဝတ်အစားတွေထဲ ဝင်ပုန်းနေတဲ့ ကြောင်သူတော်မ...”

နီခေး ကျွန်မကို ဆင်ထားသည့် ခေတ်မီ အနောက်တိုင်း အဝတ်အစား အရောင်အသွေးမျိုးစုံသည် သူ့မရိုးထံမှ မနာလိုဝန်တိုမှုများကိုသာ လက်ယပ်ခေါ်ခဲ့လေသည်။

“အံ့ပါအေ... သူ့ရုပ် သူ့ရည်နဲ့များ ဒီလိုတွေ ဝတ်စားပြီး ရှိုးပြပြနေရတာ မရှက်ဘူးလား မသိပေါင်တော်”

ဤသို့လည်း ကြားရတတ်ပါသည်။

နီခေးကတော့ ဒါတွေ အားလုံးကို သိပါသည်။ သို့သော် သူ၏ စိတ်ထားကောင်းမွန်မှုသည် အတိုင်းအဆမရှိ များပြားလှပါသည်။ သူက သူ့မရိုးအပေါ် အပြစ်မယူဖို့သာ ကျွန်မကို အမြဲ ဆုံးမမှာကြားလေ့ ရှိသည်။

တစ်ခါတော့ “မိန်းမတွေရဲ့ စိတ်ဟာ သိပ်သေးသိမ်တာပဲ အစ်ကို၊ တအားလည်း ကွေးကောက်တယ်” ဟု ကျွန်မက နီခေးကို ပြောမိသည်။ ထိုအခါ သူက ယခုလို ပြန်ပြောပါသည်။

“တရုတ်ပြည်က ခြေသေးမတွေရဲ့ ခြေထောက်တွေလိုမျိုးပေါ့လေ၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း ကိုယ်၌က သူတို့ကို သေးသိမ်အောင်၊ ကွေးကောက်အောင် အတင်း ဖိသိပ် လိမ်ချိုးပစ်လိုက်တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ တကယ်ကတော့ မိန်းမတွေဟာ သူတို့နဲ့ အလောင်းအစား လုပ်နေတဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့ နယ်ရပ်လေးတွေ လိုပဲ အစ်ကို မြင်တယ်၊ အဲသည်အတွက် သူတို့မှာ ဘာတာဝန်များ ရှိနိုင်မှာတဲ့လဲ”

နီခေး၏မရိုးသည် နီခေးထံမှ ဘာမဆို လိုချင်တာ အကုန်ရခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူကတော့ သူ့မရိုး တောင်းဆိုသမျှအပေါ် မှန်သလား၊ တကယ်လိုသလား မစဉ်းစားပါ။ သူ့မရိုးသည် ဘာတွေ ဘယ်လိုပဲရရ နီခေးအပေါ် ကျေးဇူးတင်ဖော် မရသည့်အချက်ကို ကျွန်မ မကျေနပ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက တော့ သူ့မရိုးကို ဘယ်တော့မှ ခွန်းကြီး ခွန်းငယ် ပြန်မပြောပါဟု နီခေးကို ကတိ ပေးခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသို့ ချုပ်တည်းရခြင်းကြောင့် ရင်ထဲတွင် ဒေါသမီး ဟုန်းဟုန်းတောက်ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ သဘောကောင်းခြင်းကို အတိုင်း အတာ ရှိသည်ဟု မြင်သည်။ အတိုင်းအတာထက် ကျော်၍ သဘောကောင်းလျှင် ညံ့ရာ၊ သူရဲဘောကြောင်ရာ ကျပါသည်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်မယောက်ျားထံတွင် ကောင်းတာလေးတွေ ယခုထက် နည်းနည်းလျှော့ထား သည့် ဖိုဆန်မှုမျိုး ရှိနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းပါသည်။

ဘာရာ⁴ ရာနီ⁵ သည် ငယ်တုန်း ရွယ်တုန်း ဖြစ်သဖြင့် ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင် မျှပင် သူတော်ကောင်း လုပ်မပြနိုင်ပါ။ သူ၏ ခနဲစကား၊ မထိမဲ့မြင်ပြုမှု၊ ကျွန်မ

⁴ ဘာရာ = အကြီး၊ ချီတာ = အငယ်၊ မိသားစု တစ်စုတွင် နွေးမအကြီးနှင့် နွေးမအငယ်တို့ကို ခွဲခြားခေါ်သည့် အမည်။
⁵ ရာနီ = ဇော်ဘွားကတော်၊ ဇော်ဘွားအိမ်တော်၏ ချွေးမ။

ကို သရော် ဟားတိုက်မှုများသည် တိုးသည်ထက် တိုးလာမည့် အလားအလာ ရှိပါသည်။ သူ့အနား ခစားနေသည့် အိမ်စေတီမှာလည်း ကျွန်မကို ပိုမိုရိုင်းပျ စွာ ဆက်ဆံလာကြသည်။ သူ့ကို ဆန့်ကျင်ပြောမည့်သူ မရှိခြင်းသည်ပင် ဤအိမ် ၏ ထုံးစံ မဟုတ်လော။ ကျွန်မတွင် ဤမျှ ခြောက်ပြစ်ကင်းသည့် ယောက်ျား တစ်ယောက် ရထားခြင်းကို သူ အတော် မျက်စိစပါးမွေး စူးပုံ ရပါသည်။ နီခေး ကတော့ သူ့မရိုး၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားနည်းမှုအပေါ် စိတ်ကွက်ဖို့ထက် သူ့ ဘဝပေးကုသိုလ် မကောင်းပုံကို ပိုကရုဏာသက်သည့် သဘောသာ ရှိပါသည်။

(၂)

နီခေးသည် ကျွန်မအား ပူရ်ဒါ^၆ ထဲမှ ဆွဲထုတ်သွားဖို့ ဆန္ဒပြင်းပြလျက် ရှိ၏။ တစ်နေ့ တော့ ကျွန်မလည်း သူ့ကို မေးမိသည်။

“အပြင်လောကကြီးထဲ ရောက်တော့ ကျွန်မက ဘာကို မျှော်လင့်ရမှာ တဲ့လဲ အစ်ကိုရယ်”

ထိုအခါ သူက “အပြင်လောကကြီးက ဘီမာ့ကို မျှော်လင့်နေနိုင်တယ် လေ” ဟု ဖြေပါသည်။

“အပြင်လောကကြီးက ကျွန်မ မပါဘဲနဲ့တောင် ဒီအထိ ခရီးဆက်လာ နိုင်သေးရင် နောင်လည်း ကျွန်မ မပါဘဲ ဘာလို့ ရှေ့မဆက်နိုင်ရမှာတဲ့လဲ အစ်ကို။ ကျွန်မကို လိုအပ်လို့ ဆိုတဲ့ အကြောင်းကြောင့်တော့ ကမ္ဘာလောကကြီး ညှိုးရော် ခန်းခြောက်သွားဖို့ မလိုပါဘူးနော်”

“ကဲကွာ... ခန်းချင်လည်း ခန်း၊ ခြောက်ချင်လည်း ခြောက်စမ်း၊ အစ်ကို ဖြင့် ဂရုကို မစိုက်တာ။ ကမ္ဘာကြီးကိစ္စ အစ်ကို မပူပါဘူး ဘီမာရဲ့၊ အစ်ကိုက ကိုယ့် ကိစ္စပဲ ကိုယ်တွေးနေတာ ”

“အို... တကယ်၊ ဆိုစမ်းပါဦး... အစ်ကိုရဲ့ ဘယ်ကိစ္စကိုများ တွေးနေတာ တဲ့လဲ”

နီခေးသည် ပြုံးပြီး တုဏှိဘာဝေ လုပ်နေ၏။ ကျွန်မကလည်း သူ့အထာ ကို သိပြီးသား ဆိုတော့ မဆိုင်းမတွပင် ကြိုကာလိုက်သည်။

^၆ ပူရ်ဒါ (Purdah) တိုက်ရိုက်အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘တင်းတိမ် ကန့်လန့်ကာ’၊ ‘ခေါင်းခြုံပဝါ’ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများ သီးသန့် အဆောင်တိုက်ခန်းတွင် နေထိုင်ရခြင်းနှင့် ဆက်စပ်သမျှ ဓလေ့ထုံးတမ်း အားလုံးကို ‘ပူရ်ဒါ’ ဆိုသော ဝေါဟာရဖြင့် ခြုံငုံဖော်ပြသည်။ မူလက မွတ်စလင်တို့သာ ကျင့်သုံးပြီး နောက်ပိုင်း ဟိန္ဒူများပါ လိုက်ကျင့်သုံးသည့် ဓလေ့ ဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... အစ်ကို ကျွန်မကို ခုလို ဝေလည် ကြောင်ပတ် လုပ်မသွားရဘူး၊ အစ်ကို ကျွန်မကို ဒီတစ်ခါတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမှကို ရမှာ”

“အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို ပြောစကားတွေနဲ့ပဲ အမြဲ နိဂုံးချုပ်လို့ ရမှာ လား ဘီမာရဲ့”

“မရဘူးကွာ... ပဟေဠိ မလုပ်ရဘူး၊ အစ်ကို ရှင်းရှင်းပြော ...”

“အစ်ကို မျှော်လင့်တာက အစ်ကိုလည်း ဘီမာကို၊ ဘီမာလည်း အစ်ကို ကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ပဲ။ ပြင်ပကမ္ဘာကြီးထဲ အခုထက်ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ပေါ့၊ ဒါ အစ်ကိုတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြွေးတင်နေသေးတဲ့ အပိုင်းပဲ”

“ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်တွင်းက တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည်က မပြည့်စုံသေး လို့လား အစ်ကိုရဲ့ ”

“ဒီမှာလား... ဒီမှာက အစ်ကိုက ဘီမာရဲ့ဘဝ၊ ဘီမာရဲ့ ကမ္ဘာ ဖြစ်နေရ တယ်လေ။ ဘီမာရဲ့ဆန္ဒနဲ့ တကယ့်ဘဝ ထပ်တူကျ မကျ သိခွင့်မရဘူး ဖြစ်နေ တာပေါ့”

“ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ကျွန်မ နားမထောင်နိုင်ဘူး အစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကို မင်းကို ပြင်ပကမ္ဘာကြီးရဲ့ အလယ်ကောင်ကို ခေါ်သွားပြီး တကယ့်ဘဝကြီးနဲ့ တွေ့ပေးချင်တယ်၊ ဟောဒီ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင် တာဝန်တွေ၊ ဗာဟီရတွေ၊ အိမ်ဓလေ့ ထုံးစံတွေနဲ့ပဲ လုံးချာလည် လိုက်နေဖို့ ဘီမာ လူဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘီမာရဲ့ နေရာမှန်ဟာ ဒီမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်း သိလား၊ ပြင်ပကမ္ဘာကို ထွက်ပြီး တို့နှစ်ယောက် ဆုံစည်းကြ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အသိအမှတ်ပြုကြမှသာ တို့အချစ်တွေဟာ စစ်မှန်လာကြမှာ”

“ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြည့်အဝ အသိအမှတ် ပြုဖို့ ရာမှာ ဟောသည် အိမ်တော်က ပြဿနာ ဖြစ်နေတယ် ဆိုရင်လည်း ကျွန်မ ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတော့ ဘာမှ လိုချင်နေတယ်လို့ မခံစား ရပါဘူး”

“တကယ်လို့ အဲသည် ပြဿနာက အစ်ကိုဘက်မှာ ဆိုရင်ကော ဘီမာ အနေနဲ့ အဲသည် ပြဿနာကို ကူညီပြီး မဖယ်ရှားပေးသင့်ဘူးလား”

ထိုသို့ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးရသည်မှာ မကြာခဏ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တော့ နီခေးက ပြောသည်။

“လောဘကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ငါးဟင်း သိပ်ကြိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဟာ ငါးတုံးကို စိတ်ကြိုက် လှီးဖြတ်နေချိန်မှာတောင် နည်းနည်းလေးမှ နောင်တ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါးကို ချစ်တဲ့ လူကတော့ ငါးတွေ ရေထဲမှာ ပျော်မြူး ကျက်စားနေတာကိုပဲ မြင်ချင်မှာပေါ့။ တကယ်လို့များ ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာလို့ ဟင်းစား ရှာရမယ်ဆိုရင်တောင် ကုန်းပေါ်ကနေပဲ ပုံသကူစောင့်မှာပဲ၊ တစ်ကောင်မှ မရဘဲ အိမ်ပြန်ရရင်လည်း ဝမ်းနည်းနေမယ့်အစား ငါးတွေ ဘေးမသီ ရန်မခဘူး ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့တင် ကျေနပ်နေမှာ။ ရာနှုန်းပြည့် ပိုင်ဆိုင်ရခြင်းဟာ အကောင်းဆုံး ဆိုပေမယ့် မဖြစ်နိုင်တဲ့အခါ ရာနှုန်းပြည့် ဆုံးရှုံးရခြင်းဟာ ဒုတိယအကောင်း ဆုံးပဲ”

နီခေး ထိုကိစ္စအပေါ် ပြောပုံဆိုပုံမျိုးကို ကျွန်မ သဘောမကျပါ။ သို့သော် ယင်းကြောင့်တော့ အိမ်တွင်းပုန်းဘဝကို စွန့်ခွာဖို့ ငြင်းဆန်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဘွားတော်ကြီးသည် သက်ရှိထင်ရှား ရှိပါသေးသည်။ နီခေးသည် သူ့ အဘွားနှင့် ဆန့်ကျင်၍ ဤအိမ်ကို နှစ်ဆယ်ရာစု ပီသအောင် ရာခိုင်နှုန်း တစ်ရာနှစ်ဆယ် မက ကြိုးစားခဲ့သည်။ သူ့အဘွားကတော့ မကျေနပ်ကြောင်း ဘာမျှ မပြောပါ။ အကယ်၍များ စော်ဘွားအိမ်တော်၏ ချွေးမဖြစ်သည့် ကျွန်မသည် အိမ်တွင်းပုန်း ဘဝနှင့် ဝေးရာသို့ သွားမည် ဆိုပါလျှင်လည်း ဘွားတော်ကြီးက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုမည် မဟုတ်ပါ။ ဘွားတော်ကြီးသည် ထိုအခြေအနေကိုပင် ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ လွတ်မြောက်ရေး ကိစ္စသည် ဘွားတော်အား နာကျင်မှု ပေးရလောက်အောင် အရေးပါသော ကိစ္စ ဟု ကျွန်မ မယူဆပါ။ မိန်းမသားတို့၏ ဘဝကို ‘လှောင်အိမ်ထဲက ငှက်ငယ်များ’ ဟု ခေါ်ထားသည်ကို စာအုပ်များထဲတွင် ဖတ်ရှုရပါသည်။ တခြား လှောင်အိမ်တွေ အတွက် မပြောတတ်သော်လည်း ကျွန်မ၏ ဟောသည် လှောင်အိမ်ကြီးကတော့ ကျွန်မအတွက် များပြား ပြည့်လျှံလှပြီ ဖြစ်ရာ သူ့ဟာသူနှင့်ပင် တစ်ကမ္ဘာ၊ တစ်လောက ဖြစ်ပြီးသားပေမို့ အပြင်လောကကို ကျွန်မ မလိုအပ်တော့ပါ။ အနည်းဆုံးတော့ ထိုစဉ်က ကျွန်မ ထိုသို့ခံစားခဲ့ရပါသည်။

ဧရာဒုဗ္ဗလအရွယ်သို့ ရောက်နေသည့် ဘွားတော်ကြီးသည် ကျွန်မကို အတော်ချစ်ပါသည်။ အခုလို ချစ်တာလည်း အကြောင်းရှိသည်။ ကျွန်မကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်နေသည့် သောမ ခေါ် ကောင်းသောဂြိုဟ်များ၏ ပူးပေါင်း အာနိသင်

ကြောင့် ကျွန်မသည် နီခေး၏ အချစ်ကို ရခဲ့သည်ဟု သူက ယုံကြည်နေပါသည်။
 ယောက်ျားတို့သည် မွေးရာပါဗီအေရ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖျက်ဆီးတတ်သည့် သဘော
 ပါလာကြတာများလား မသိပါ။ ဤမိသားစုဝင် ကျန်မိန်းမတို့သည် ချောမောလှပ
 လင့်ကစားသူတို့ယောက်ျားများအား ပိုးဖလံမျိုး မီးကို မတိုးအောင် သူတို့အလှအပ
 ဖြင့် မစွမ်းမနိုင်ကြသည်မှာ အံ့ဩစရာ။ ကျွန်မသည် ဤအိမ်တော်ရှိ ယောက်ျား
 တို့အား အန္တရာယ်ပေးသော မီးကို ငြိမ်းစေသူ တစ်ယောက်ဟု ဘွားတော်ကြီးက
 ယုံကြည်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မကို သူရင်ငွေအောက် ထား၍ နည်းနည်း
 လေးမျှ မနာ မဖျားလိုက်နှင့် သည်းသည်းလှုပ်နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘွားတော်ကြီးသည် အနောက်တိုင်းဆိုင်များမှ ကျွန်မအတွက် နီခေး
 ဝယ်လာသည့် အဝတ်အစားနှင့် အလှအပ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို သဘောမကျ
 လှပါ။ သူက အခုလို ပြောပါသည်။

“ယောက်ျား ဆိုတာမျိုးက ရူးကြောင်ကြောင် အမူအကျင့်ကတော့
 တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ပါကြတာပဲ။ ငွေကုန်သံပြာ ဖြစ်စေတဲ့ အကျင့်တွေပေါ့။
 အေးလေ... သူတို့အသုံးအစွဲတွေကို လိုက်ထိန်းချုပ်နေတာက သိပ်တော့ အဓိပ္ပာယ်
 မရှိပါဘူး။ လုံးလုံး ဘဝပျက်တဲ့အထိ မဖြစ်ဘူး ဆိုရင်ပဲ တော် တော်လှပြီ။ ငါ့မြေး
 က သူ့မယားလေးကို အကျီအဝတ်အစား ဆင်နေရတာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်မနေဘူး
 ဆိုရင်လည်း တခြား ဘယ်သူ့အတွက် သူ့ပိုက်ဆံတွေ သုံးနေဖြစ်မယ် ဆိုတာ သိနိုင်
 မှာမှ မဟုတ်တာ”

ဘွားတော်ကြီးသည် ပါးစပ်က ယခုလိုပြောသလို ကျွန်မအတွက် မှာထား
 သည့် အဝတ်အစားသစ်များ ရောက်လာတိုင်းလည်း သူ့မြေးကို အခေါ်လွှတ်၍
 ပွဲခံကြပါသည်။

ဘွားတော်ကြီး၏ အမြင်များ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့ပါသည်။
 ခေတ်သစ် ကမ္ဘာလောကသည် သူ့အား တစ်စတစ်စ လွှမ်းမိုးလာပါပြီ။ ထို့ကြောင့်
 ညနေခင်းများ ရောက်တိုင်း ကျွန်မ ဖတ်ပြသည့် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ထဲမှ ဇာတ်လမ်း
 များ နားမထောင်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူ့အဘွား ဆုံးပြီးသည့်နောက်တွင် နီခေးသည် ကျွန်မအား ကာလကတ္တား
 သို့ ခေါ်သွား၍ သူနှင့်အတူ လိုက်နေစေချင်ကြောင်း ပြောလာသည်။ သို့သော်
 လည်း ခေါင်းညိတ်ခိုင်းကြည့်လို့ မရ။ ဤအိမ်သည် ကျွန်မတို့အိမ် မဟုတ်လော့။

ဘွားတော်ကြီးကိုယ်တိုင် အခက်အခဲများကြားမှ ကြိုးစား တည်ဆောက်ခဲ့ရသော စံအိမ်တော်ကြီး မဟုတ်ပါလော။ အကယ်၍သာ ဤအိမ်ကို ကျွန်မ ပစ်ပြီး မြို့သို့ လိုက်သွားလျှင် ကျွန်မအပေါ် ကျိန်စာတို့ မကျရောက်နိုင်ပါသလော။ ယင်းကြောင့် ကျွန်မ နောက်တွန့်မိပါသည်။ မြို့လိုက်မည်ဟု စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ဘွားတော်ကြီး ထိုင်လေ့ရှိသည့် ကုလားထိုင်ကြီးသည် အပြစ်တင်သော အကြည့်ဖြင့် ကျွန်မကို မော့ကြည့်နေသည်ဟု မှတ်ထင်မိသည်။ ဘွားတော်ကြီးသည် ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ် ကတည်းက ဤအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အသက် ခုနစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ထိ နေသွားပြီး ဤအိမ်မှာပင် ခေါင်းချသွားသည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပျော်ရွှင်မှု မရခဲ့။ ကံကြမ္မာက သူ့ရင်ဝကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ထိုးနှက်ပြီးလျှင် မကျိုးပျက်နိုင် သော သူ့စိတ်ဓာတ်ကို ဆွဲနုတ်ဖို့ ကြိုးစားတာ ခံခဲ့ရသည်။ ဤအိမ်ကြီး တစ်ခုလုံး သည် ဘွားတော်၏ မျက်ရည်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်ဟုပင် ပြောနိုင်ပါသည်။ ယခု... ဤအိမ်ကို ပစ်သွားရတော့မည်။ ဤအိမ်နှင့် အဝေးတစ်နေရာ ကာလ ကတ္တာရှို ဖုန်တောထဲတွင် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

နီခေး၏ စိတ်ကူးမှာ အိမ်ကို သူ့မရီးနှင့် လွဲအပ်ထားခြင်းဖြင့် သူ့မရီး စိတ်ကျေနပ်စေရန်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျွန်မတို့ဘဝကို ကာလကတ္တာရှို တွင် ပို၍ အခြေချနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအတွက် လက်ခံဖို့ ခက်နေသော အရာ တစ်ခု ရှိသည်။ သူ့မရီးသည် ကျွန်မကို အမျိုးမျိုး တိုက်ခိုက်သည်။ ကျွန်မ ယောက်ျား ၏ ပျော်ရွှင်မှုကိုလည်း ရသမျှ လိုက်ပိတ်ပင်သည်။ ဒါနှင့်တောင် အိမ်သခင်မ ရာထူးကို ဆုလာဘ်အဖြစ် ရဦးမည်တဲ့လား။ တစ်နေ့ ကျွန်မတို့ ဤ အိမ်တော်ကို ပြန်လာဖို့ အကြောင်းဖန်လာပြီ ဆိုပါစို့။ ထိုအခါ အိမ်၏ အကြီးအကဲ ရာထူးကို ကျွန်မ တစ်ဖန် ပြန်မရသင့်ပါသလော။⁷

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီရာထူးကို မက်မောနေရလဲကွယ်၊ ဘဝမှာ ဒါထက် အဖိုးတန်တာတွေ မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။”

နီခေးကတော့ ထိုသို့ ပြောပါလိမ့်မည်။ ယောက်ျားများသည် ယခုလို ကိစ္စမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမျှ နားမလည်ကြပါ။ သူတို့၏ စိတ်အာရုံ ကျက်စားရာ သည် အိမ်အပြင်မှာသာ ရှိပါသည်။ အိမ်ထောင်တစ်ခု၏ အနှစ်သာရအကြောင်း၊

⁷ ဘာရာသည် ချွေးမအကြီး ဖြစ်သော်လည်း မုဆိုးမ ဖြစ်နေသဖြင့် ချွေးမအငယ်ဖြစ်သည့် ဘီမာလာကသာ အိမ်ကို စီမံခန့်ခွဲ အုပ်ချုပ်ခွင့် ရထားသည်။

ဖြစ်တည်မှုအကြောင်း သူတို့ သိပ်မသိပါ။ ယခုကိစ္စမျိုးတွင် သူတို့သည် မိန်းမတို့၏ ဦးဆောင်မှု နောက်သို့သာ လိုက်သင့်ပါသည်။ ယင်းတို့မှာ ထိုအချိန်က ကျွန်မ၏ အတွေးများသာ ဖြစ်သည်။

မည်သူမဆို မိမိ၏ ရပိုင်ခွင့်အတွက် ရပ်တည်ခြင်းသည် မှန်သည့် လမ်းစဉ် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ခံစားမိခဲ့သည်။ ရှောင်ထွက်သွားခြင်း၊ ရန်သူလက်ထဲ အရာအားလုံး ပစ်ထားခဲ့ခြင်းသည် အရှုံးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ခြင်းမှတစ်ပါး အခြားမရှိနိုင်ပြီ။ သို့သော်လည်း နိဗ္ဗာန်သည် ကျွန်မအား ကာလကတ္တား လိုက်ရန် အဘယ်ကြောင့်များ အတင်းအကျပ် မပြောခဲ့ပါသနည်း။ အဖြေကို ကျွန်မ သိပါသည်။ သူ့ အာဏာကို မသုံးခဲ့ခြင်းမှာ သူ့တွင် အာဏာရှိခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

(၃)

အကယ်၍ အကြင်သူသည် နေ့နှင့်ညကြားမှ ကွာဟမှုကို နည်းနည်းချင်း ဖြည့်မည် ဆိုလျှင် ကြာချိန်သည် အနန္တ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် နေမင်းကြီး ထွက်လာသည့်ခဏ ညအမှောင် ကွယ်ပျောက်သွားပါသည်။ အသင်္ချေ အကွာအဝေးကို ဖြတ်သန်းဖို့အတွက် မျက်စိတစ်မှိတ် ကာလသည် လုံလောက်ပါသည်။

ကျွန်မတို့၏ ဘင်္ဂေါနယ်တွင် ဆွာဒေရီ လှုပ်ရှားမှု ခေတ်တစ်ခု အစပြုသည့် နေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို စဖြစ်သလဲ ကွဲကွဲပြားပြား မဆုံးဖြတ်နိုင်ပါ။ အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်သည် မသိမသာ ပြောင်းသွားတတ်သည်မျိုး မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ခေတ်တစ်ခေတ်သည် ပြောင်းလဲပြီဟေ့ ဆိုသော အခါ ရေကာတာကျိုး၍ ရေများ ရုတ်တရက် အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်လာသည်နှင့် တူလေသည်။ ယင်းသည် လမ်းတစ်လျှောက် တွေ့သမျှ ဆင်ခြင်တုံတရား၊ အကြောက်တရား အားလုံးတို့ကို တစ်ပါတည်း တိုက်စားသွားတော့သည်။ ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်သည်၊ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်တော့မည်ကို စဉ်းစားနေဖို့၊ နားလည်အောင် လုပ်ဖို့ပင် အချိန်မရှိတော့ပါ။

အဆိုပါခေတ်သစ်သည် ကျွန်မ၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး၊ ကျွန်မ၏ မျှော်လင့်ချက်၊ ကျွန်မ၏ လိုအင်ဆန္ဒအားလုံးကို တော်လှန် ဆန်းသစ်စေခဲ့လေပြီ။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်မ၏ အဆုံးစွန်သောကမ္ဘာကြီး၊ ဤအိမ်တော်ကြီး၏ လေးဘက်လေးတန် နံရံများထဲမှာပင် ကျွန်မဘဝက ရှိနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည်

မတ်တတ်ရပ်ရင်းက အဝေးသို့ငေးမျှော်ကြည့်မိလေတိုင်း မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း တစ်ဝိုက် ဆီမှ အသံ တစ်သံကို ကြားနေရသည်။ ၎င်းသည် အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိရသော်လည်း ကျွန်မ၏ နှလုံးသားထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာ ခဲ့သော တိုက်ပွဲခေါ်သံပင် ဖြစ်လေသည်။

ကောလိပ်ကျောင်းသား ဖြစ်ပြီးချိန်မှစ၍ နီခေးသည် လူထု၏ လိုအပ်ချက်များကို ပြည်တွင်းဖြစ် ထုတ်လုပ်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းလျက် ရှိ၏။ ကျွန်မတို့ ဒေသတွင် စွန့်ပလွံပင် အတော်များများ ပေါက်ရောက်သည်။ စွန့်ပလွံသီးကို အရည် ညှစ်၍ သကြားနှင့် တင်လဲရည် ချက်လုပ်နိုင်သည့် စက်ကိရိယာ တစ်မျိုးကို သူ ကြိုးစား တီထွင်ခဲ့သည်။ ထိုစက်က နှိုက်ယူသွားသည့် ငွေမှာ ယင်းက ညှစ်ပေး နိုင်သည့် အရည်ပမာဏထက် များစွာ ပိုမိုသည်က လွဲလျှင် အတော် အောင်မြင် သည်ဟု ကြားရ၏။ မကြာပါ။ ပြည်တွင်း စက်မှုလုပ်ငန်းများ ပြန်လည် ထွန်းကား ရေး ကြိုးပမ်းချက်သည် ကိုယ်ပိုင်ဘဏ် မရှိသဖြင့် ထင်သလောက် ခရီးမပေါက် ဖြစ်နေရသည်ဟု နီခေးက သုံးသပ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် နီခေးက ကျွန်မကို နိုင်ငံရေးဘောဂဗေဒ အကြောင်း သင်ပေးရန် ကြိုးပမ်းနေချိန် ဖြစ်သည်။ ဤမျှ နှင့်တော့ ပြဿနာ သိပ်မရှိနိုင်သေးပါ။ သို့သော် နောင်တစ်ချိန် ဘဏ်လုပ်ငန်း ထူထောင်နိုင်ရေး မျှော်မှန်း၍ သူက ရပ်ရွာလူထုအား ငွေစုငွေချေး သဘောတရား များ သင်ကြားပို့ချရေးကိုပါ စဉ်းစားလာပါတော့သည်။ အမှန်တကယ်လည်း ဘဏ်အသေးစားတစ်ခု သူ စ၊ ခဲ့သည်။ မြင့်မားသော ဘဏ်တိုးနှုန်းကြောင့် ရွာသူ ရွာသားများ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ချွေးနှံစာလေးများကို တစ်ခဲနက် လာရောက် အပ်နှံကြသော်လည်း ဘဏ်မှာ အတိုးတွေပိ၍ မနိုင်မနင်းဖြစ်ကာ ဒေဝါလီခံပစ်ခဲ့ ရသည်။

ကျွန်မတို့ အပိုင်စားမြေပေါ်တွင် ခန့်ထားသည့် လုပ်သက်ရင့် ဝန်ထမ်း ကြီးများမှာ သူတို့နောင်ရေး တွေးပူကာ ကြောက်လန့်ကုန်ကြလေသည်။ ရန်သူ ဘက်ကလည်း ကျွန်မတို့ကို ကြည့်ပြီး ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ မိသားစုထဲတွင် နီခေး၏ ဘွားအကြီး တစ်ယောက်သာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်မကို ယခုလို ဆူတတ်ပါသည်။

“ညည်းတို့အားလုံး ဘာလို့ နီခေးကို နားပူသံကျပ် သွားပြောနေရတာ လဲအေ။ ငါတို့အပိုင်စားမြေတွေ လက်လွှတ်ရမှာ စိုးရိမ်နေတာလား။ ငါ့တစ်သက်

ငါတို့နယ်မြေဟာ တရားရုံးကိုယ်စားလှယ်က ဝင်ထိန်းပေးရတဲ့အဖြစ် ရောက်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး။ ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမတွေလို ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားအေး၊ သူတို့က မွေးရာပါ အသုံးကြမ်းသူတွေ၊ ပိုက်ဆံ ဘယ်လိုဖြုန်းရမလဲပဲ သိကြတာကလားကွဲ့။ ဒီမယ် ကလေး... မင့်ယောက်ျား သူ့ကိုယ်သူပါ ဖြုန်းမပစ်သေးတာ ကံကောင်းတယ်မှတ်”

ကျွန်မယောက်ျား ကိုဝေသန္တရာ၏ အလှူပေးစာရင်းကို ပြုစုရမည် ဆိုလျှင်ဖြင့် ကုန်နိုင်မည် မထင်။ သူကတော့ ရက်ကန်းစက်ပဲဖြစ်စေ၊ စပါးခွံချွတ် စက်ပဲ ဖြစ်စေ အသစ်တီထွင်မည့် သူများအား ကူညီမစဖို့ အသင့်။ မအောင်မြင်စေဦးတော့၊ ထိုခါးသီးသော အရုံးကိုပင် ရင်မှာပိုက်ကာ ကူညီမည့် လူစားမျိုး။ သို့သော် ကျွန်မကို စိတ်အနှောင့်အယှက် အပေးဆုံးကိစ္စမှာ ဆွာဒေရှိ လုပ်ငန်းများကို ဗန်းပြပြီး သန္တဘာဘူ^၁ က နီခေးထံမှ ပိုက်ဆံ ဖြီးဖြန်းတောင်း အိတ်ထဲ ထည့်နေခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ သန္တဘာဘူ ဆိုသည့် သူ့သူငယ်ချင်း သတင်းစာ တစ်စောင် ထုတ်ချင်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နယ်လှည့်ပြီး ဆွာဒေရှိ တရားဟောထွက်ဖို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်ဟုဆိုပြီး ကျန်းမာရေးအတွက် ခရီးထွက်ဖို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် နီခေးသည် ဘာတစ်ခုမျှ မစုံစမ်း မမေးမြန်းဘဲ ငွေကြေး အကူအညီ ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသည် နီခေးထံမှ သန္တဘာဘူ ရနေကျဖြစ်သည့် ထောက်ပံ့စရိတ်ထက်ပင် အများကြီး ပိုနေပါသည်။ အထူးဆန်းဆုံး အချက်မှာ သူတို့က သူငယ်ချင်းဟုသာ ဆိုသည်။ ခံယူချက်ချင်း၊ စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ဆွာဒေရှိ မုန်တိုင်း ကျွန်မသွေးထဲထိ ရိုက်ခတ်လာသောအခါ ကျွန်မက နီခေးကို ပြောသည်။

“ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ် အဝတ်တွေ အားလုံး မီးရှို့ပစ်ရမယ်”

နီခေးက “ဘာလို့ ရှိရမှာလဲ၊ ဘီမာ ဝတ်ချင်စိတ် မရှိသလောက် မဝတ်ဘဲ ထားလည်း ရတာပဲ” ဟု ပြောသည်။

“ဝတ်ချင်စိတ် မရှိသလောက် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို တစ်သက်လုံးပဲပေါ့”

“အေးလေ၊ ဒါဆိုလည်း ကျန်တဲ့ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး မဝတ်နဲ့ပေါ့၊ မီးရှို့တာတွေ ဘာတွေက ဘာလုပ်မှာလဲ”

^၁ ဘာဘူ = 'ဦး'၊ 'မစ္စတာ' စသည့်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့်သုံးသည့် စကား။ သို့သော် ကိုလိုနီခေတ်က အင်္ဂလိပ်စာ တတ်သူများကိုလည်း 'ဘာဘူ' တပ်ခေါ်လေ့ရှိခဲ့ဖူးသည်။

“ဘာလဲ၊ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဟန့်တားမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုပြောချင်တာက တစ်ခုခုကို ပြုလုပ် တည်ဆောက် မယ့် ကိစ္စကိုပဲ စဉ်းစားပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဖျက်ဆီးရေး စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေထဲမှာ ဘီမာ့စွမ်းအင်တွေရဲ့ ဆယ်ပုံ တစ်ပုံတောင် အပြုန်းတီး မခံသင့်ဘူးလို့ ပြောတာပါ”

“ဖျက်ဆီးချင်တဲ့ စိတ်တွေကပဲ ဖန်တီးချင်တဲ့ စိတ်စွမ်းအင်တွေ ပေးမှာ ပေါ့ အစ်ကိုရဲ့”

“ဪ... တယ်ခက်ပါလားကွယ်၊ ညဘက် မှောင်လို့ အလင်းရောင် ရအောင် ဆိုပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် မီးတင်ရှို့သလိုမျိုး ဖြစ်တော့မှာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ မစ္စဂေလ်ဘီ အိမ်ရောက် လာစဉ်က အိမ်သားထဲ၌ မကျေမနပ်မှုများ ရှိခဲ့သော်လည်း နောက် ကြာလာ သောအခါ သွေးအေးပြီး ရိုးသွားခဲ့သည်။ ယခုမှ ထိုကိစ္စက တစ်ခါပြန်ပြီး ခေါင်း ထောင် ထလာသည်။ မစ္စဂေလ်ဘီ ဥရောပသူဖြစ်ဖြစ်၊ အိန္ဒိယသူဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ခဲ့။ ယခု ဂရု စ၊စိုက်လာပြီ။ သို့နှင့် မစ္စဂေလ်ဘီကို နှင်ထုတ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း နီခေးအား ပြောလိုက်သည်။

သူ ငြိမ်မြဲ ငြိမ်နေ၏။ ကျွန်မက မစဉ်းစား မဆင်မခြင် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ထွက်သွားတော့ ကျွန်မ တစ်ချက် ငိုချလိုက် ၏။ ညရောက်၍ နီခေးနှင့် ပြန်တွေ့သည့်အခါ ကျွန်မတွင် ဆင်ခြင်တုံတရားများ ပိုမိုကိန်းအောင်း လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ နီခေးက -

“မစ္စဂေလ်ဘီကို အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ တော့ အတွေးခေါင်ပြီး မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဘီမာနဲ့ သူနဲ့ ဒီလောက်ကြာကြာ နေခဲ့တာ တောင် သူ့နာမည်ရဲ့ ပညတ်အစွဲက ကွာမကျသေးဘူးလား။ သူ ဘီမာ့ကို အတော် သံယောဇဉ် ရှိရှာတာ မသိဘူးလား”

ကျွန်မလည်း နည်းနည်း ရှက်သွားပါသည်။ ပြီးမှ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောချလိုက်သည်။

“အေးလေ... သူ ဒီမှာပဲ နေပါစေတော့၊ သူ့ကို မသွားခိုင်းတော့ပါဘူး”

ဤသို့ဖြင့် မစ္စဂေလ်ဘီ ကျွန်မတို့ဆီမှာပဲ ဆက်နေဖြစ်သွားသည်။ တစ်နေ့တွင် သူ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအသွား လမ်းမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ပြဿနာရှာ ရန်လုပ်သွားသည်ဟု သိရ၏။ ထိုသူငယ်မှာ ကျွန်မတို့က ကြည့်ရှု

myspoe.com

စောင့်ရှောက်ထားသူ ဖြစ်သည်။ နီခေးက ထိုသူငယ်ကို အိမ်မှ နှင်ထုတ်လိုက်သည်။ နီခေးကို ကျွန်မအပါအဝင် မည်သူမျှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ကြပါ။ ယခုတစ်ကြိမ်တော့ မစ္စဂေလ်ဘီကိုယ်တိုင် သူ့သဘောနှင့်သူ အိမ်မှ ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်မတို့ထံ မျက်ရည်လည်ရွဲ လာနှုတ်ဆက်တော့ ကျွန်မနှလုံးသားက အလွန် အေးစက်နေခဲ့သည်။ မည်သို့နည်း။ ဆွာဒေရှီအတွက် စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်လွန်း၍ ရေချိုး၊ ထမင်းစားဖို့တောင် မေ့တတ်သည့် ဟိုကောင်လေးအား ကျွန်မ မည်သို့ သေးသိမ်အောင် လုပ်နိုင်ပါမည်နည်း။

နီခေးက မစ္စဂေလ်ဘီအား ရထားဘူတာရုံအထိ သူ့မြင်းလှည်းဖြင့် သူကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်ကာ လိုက်ပို့လိုက်သည်။ သူ သိပ်များသွားပြီဟု ကျွန်မ သုံးသပ်ပါသည်။ ထိုကိစ္စကို ချဲ့ကားပြောကြသည်။ လူတွေကြားမှာ မဟုတ်မဟတ် စွပ်စွဲပေးစားစရာ ဖြစ်သွားသည်။ သတင်းစာတွေထဲမှာတောင် ပါလာသည်။ နီခေး ဒီတစ်ခါတော့ မှတ်လောက်သားလောက် ရှိသွားပြီ ထင်သည်။

နီခေး လုပ်သမျှအပေါ် ကျွန်မ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်များ ရှိပါသည်။ သို့သော် တစ်ခါမျှ ရှက်စရာနှင့် မကြုံခဲ့ရစဖူး။ ယခုတော့ သူ့လုပ်ပုံကြောင့် ကျွန်မ ရှက်ရတော့မည်။ မစ္စဂေလ်ဘီ ကိစ္စတွင် နီရန် ဆိုသော ကျွန်မတို့ ကလေး ဘက်က မှားတာ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မည်၊ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မည်။ သို့သော် သည်လို အကဲဆတ်သည့် ကာလကြီးမှာမှ သည်လိုကိစ္စမျိုးမှာ စားခုတ်ရာ လက်ဝင်လျှိုရဲသည့် နီခေး၏ စိတ်ကူးကိုတော့ အော့ချချင်သည်။ အင်္ဂလိပ်မကို အာခံရန် နီရန်ကို မီးထိုးပေးခဲ့သော စိတ်ဓာတ်ကို ဦးချိုးသလို ဖြစ်သွားမည့်အပေါ် ကျွန်မ လက်မခံ ငြင်းဆန်ခဲ့သင့်သည်။ ဤမျှ ရိုးရှင်းသည့် ကိစ္စကိုပင် သဘော မပေါက်နိုင်ခြင်းမှာ နီခေး၏ သူရဲဘောကြောင်မူ လက္ခဏာ ဟု ကျွန်မ သုံးသပ်ရုံ မှတစ်ပါး အခြားမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် ကျွန်မ ရှက်မိသည်။

အမှန်တော့ နီခေးသည် ဆွာဒေရှီ ကို မထောက်ခံခြင်း မဟုတ်သလို ကြုံသည့်နည်းဖြင့် ကန့်လန့်တိုက်ခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ သူသည် ဘန္တေ မာတာရမ်

* ဘန္တေမာတာရမ် = ဦးညွတ်ပါ၏ မိခင်။ ဘင်္ဂါလီစာရေးဆရာ ဘန်ကန်းချတ္တာဂျီ၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်မှ အဖွင့်စာသား။ ထိုကဗျာသည် နောင်တွင် သိန္နိယနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံတော်သီချင်း ဖြစ်လာပြီး ဘန္တေမာတာရမ်သည် အမျိုးသားရေးကြေးကြော်သံ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

စိတ်ဓာတ်ကို အသွေးထဲ အသားထဲက လက်မခံနိုင်သေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ ပြောသော စကားမှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။

“တိုင်းပြည်ကို အစ်ကို အလုပ်အကျွေး ပြုချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တိုင်းပြည် ထက် ပိုပြီးတော့ အများကြီး ကြီးမြတ်တဲ့ မှန်ကန်ခြင်း ဆိုတဲ့ တရားကိုသာ ဦးညွှတ် ကိုးကွယ်ချင်တယ်။ တိုင်းပြည်ကို မျက်ကန်းမျိုးချစ်စိတ်နဲ့ ကိုးကွယ်တာဟာ တိုင်းပြည်ကို ကျိန်စာတိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

အခန်း (၂)

ဘိမာလာ၏ မှတ်တမ်း

(၄)

သန္တိဘာဘူတစ်ယောက် ဆွာဒေရှိတရား ဟောဖို့ နောက်လိုက်များနှင့်အတူ ကျွန်မ တို့ နေထိုင်ရာ အိမ်အနီးအနားသို့ ရောက်လာစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားဝတ်ကျောင်း မဏ္ဍပ်တွင် လူထုစည်းဝေးပွဲကြီး တစ်ခုလည်း ကျင်းပမည် ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများက တစ်ဖက်ရှိ တင်းတိမ်နောက်တွင် ထိုင်ကြသည်။ ဘန္တေမာတာရမ်ဆိုသည့် တစ်ခဲနက် ကြွေးကြော်သံများ နီးသည် ထက် နီးလာသည့်အခါ အသံကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မပင် ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်း ထသွားမိပါသည်။ ရသေ့၊ ရဟန်းများလို နီညိုရောင်ဝတ်ရုံများ ဆင်မြန်းထားပြီး ဖိနပ်စီးမထားသည့် ခေါင်းပေါင်းပေါင်း လူငယ်များ ဘုရားကျောင်း၏ အလယ် ကောင် မြေကွက်လပ်သို့ လျှပ်ပြက်သလို ဝင်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ဝင်ရောက် လာပုံမှာ မြစ်ညာဘက်တွင် မိုးသားညိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သဲချောင်းများ အတွင်းသို့ အလုံးအရင်းနှင့် လိမ့်ဆင်းကျလာသည့် ရေလုံးများအတိုင်းပင် လျှင်မြန် လှပါသည်။ မြေကွက်လပ်တစ်ခုလုံး ပရိသတ်ထုကြီးနှင့် တစ်ခဲနက် ပြည့်ကျပ် သွား၏။ လူအုပ်ကြီး၏ အလယ်မှာတော့ ကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးပေါ် ထိုင်လိုက်

လာသော သန္တိဘာဘူကို မြင်လိုက်ရသည်။ လူငယ်လေး ဆယ်ယောက်၊ ဆယ့်နှစ်ယောက်ခန့်က သူ့ကုလားထိုင်ကို ပခုံးဖြင့် ဝိုင်းထမ်းလာကြသည်။

“ဘန္တေ မာတာရမ် ... ဘန္တေ မာတာရမ် ... ဘန္တေ မာတာရမ် ...”

ကောင်းကင်တစ်ခွင်သည် အစိတ်အပိုင်း တစ်ထောင်စာမျှ အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ် ဖြစ်သွားတော့မလားဟု မှတ်ထင်ရပါသည်။

သန္တိဘာဘူကို ဓာတ်ပုံထဲတွင် မြင်ဖူးထားသည်။ သူ့ရုပ်လက္ခဏာ အချို့ကို ကျွန်မ သိပ်သဘောမကျပါ။ သန္တိဘာဘူ ရုပ်ဆိုး၍ မဟုတ်၊ သူသည် အလွန်ချောမော ခန့်ညားသော ဥပဓိရုပ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သန္တိဘာဘူ မည်မျှ မင်းသားအသွင် ဆောင်ပါစေ၊ အပေါ်ယံ ရွှေမှုန်ကြဲ အထဲက နွားချေးခံထားသည်ဟုသာ စိတ်ထဲ ထင်နေမိခဲ့သည်။ သူ့မျက်လုံး အရောင် တောက်ပုံမှာ ပုံမှန် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ တောင်းသမျှ ကျွန်မ ယောက်ျားက မငြင်းမဆန် ပေးနေခြင်းကို သဘောမကျခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံကုန်တာကို ကျွန်မ မနှမြော။ သို့သော် သူသည် ရင်းနှီးမှုကို ခုတုံးလုပ်၍ အမြတ်ထုတ်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဤအချက်က ကျွန်မရင်ထဲ မျက်နေစေပါသည်။ သန္တိဘာဘူ ပုံစံသည် ဝတ်ကြောင်ကို ဖယ်ခွာသည့် ရသေ့၊ ရဟန်းဟုလည်း ပြောမရ၊ သူလို ငါလိုလူ ဟုလည်း မဆိုနိုင်သည့် အနေအထားဖြစ်ပါသည်။ ပေါ်ကြော့ဆန်လွန်း၊ ဟိတ်ဟန် ထုတ်လွန်းသည်။ လက်ကြောတင်းစရာ မလိုသော ဘဝကို နှစ်ခြိုက် တတ်ခြင်း ဆိုသည်မှာ ဘာနှင့်တူသလဲ ဆိုရလျှင်...

ခေါင်းထဲတွင် နှိုင်းစရာတွေ အများအပြား ပေါ်လာကြပါ၏။ သို့သော် ထားလိုက်ပါတော့။

နေ့လယ်ရောက်တော့ ပရိသတ်ကို သန္တိဘာဘူက တရား စ,ဟောပါသည်။ လူအုပ်ကြီးသည် သူ၏စကားလုံးများ အောက်တွင် ငြိမ်ကျကာ ဖမ်းစားခံလိုက်ကြရ၏။ သူတို့ပုံစံမှာ အရာရာကို ရင်ဆိုင်တော့မည့်အလား။ စိတ်ဓာတ်တို့ မိုးထိ မြင့်မားသည့်အသွင် ဆောင်လျက်။ ထိုစဉ် သန္တိဘာဘူသည် စောစောက သန္တိဘာဘူ မဟုတ်တော့သည်ကို အံ့ဩစရာ မြင်တွေ့ရပါသည်။ ဝင်လုဆဲ နေမင်း၏ လက်တံများသည် မဏ္ဍပ် အမိုးစွန်း အောက်နားမှ စွေစောင်း ဝင်ရောက်ကာ သူ့ကိုယ်ပေါ် ရောင်ခြည်ဖြာ ထိုးထားလျက် ရှိသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သူ့ပုံသဏ္ဍာန်သည် နတ်ဘုရားတို့၏ ခိုင်းစေချက်အရ သေမျိုးဖြစ်သော လူဘုံသို့ ကြွရောက်လာသည့် တမန်တော် တစ်ပါးနှင့် ပို၍ အလားတူပါသည်။

သန္တိဘာဘူသည် အစ၏ကောင်းခြင်း၊ အလယ်၏ကောင်းခြင်း၊ အဆုံး၏ကောင်းခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောပြောသွားသည်မှာ စကားတစ်ခွန်းစီတိုင်းသည် မုန်တိုင်းတစ်ခု ကျရောက်သွားသည့်ပမာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့စကားလုံးများအပေါ် ကျွန်မ အတိုင်းအဆမရှိ ယုံကြည်မိသွားပါသည်။ မည်သို့ဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်ပါ။ ကျွန်မရှေ့က တင်းတိမ်ကို စိတ်မရှည်စွာ တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကိုသာ ကျွန်မ အကြာကြီး ငေးစိုက် ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ကျွန်မ ထိုသို့လုပ်လိုက်သည်ကို ပရိသတ်ထဲတွင် မည်သူမျှ ဂရု မထားကြပါ။ ကံကြမ္မာ အဆုံးအဖြတ်ကို ပေးမည့် မိဂသီနက္ခတ်၏ ကြယ်စင်များနှင့် တူသော သူ့မျက်ဝန်းအစုံက ကျွန်မမျက်နှာကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်လိုက်မှန်းကိုတော့ သတိပြုမိပါ၏။

ကျွန်မ၏ စိတ်ဝိညာဉ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာမှ လုံးဝကို ကင်းကွာသွားလေသည်။ ကျွန်မသည် စော်ဘွားအိမ်တော်၏ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦး မဟုတ်တော့ပြီ။ ဘင်္ဂေါနယ် အမျိုးသမီးထုကို ကိုယ်စားပြုသော တစ်ဦးတည်းသော ကိုယ်စားလှယ်တော်မလေး ဖြစ်လေပြီ။ ဒါဖြင့် သန္တိဘာဘူကကော။ သူကတော့ ဘင်္ဂေါနယ်၏ ခေါင်းဆောင် အရှင်သခင်ပေ။ မိုးကောင်းကင်မှ အလင်းရောင်တို့သည် သူ့အပေါ် ဖြာကျခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ သူ့အနေဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ သုတိဩဘာစာ ရွတ်ဖတ် ဘိသိက်သွန်းခြင်းကို လက်ခံရုံမှတစ်ပါး အခြား မရှိတော့ပြီ။

သန္တိဘာဘူသည် ကျွန်မကို မြင်တွေ့သွားရသဖြင့် သူ၏ စကားလုံးများသည် ပို၍ ရဲရဲတောက်လာကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ပါသည်။ အင်ဒရာ^{၁၀} ၏ မြင်းသည် ဇော်သတ်၍ မရတော့ပြီ။ မိုးခြိမ်း၏။ လျှပ်ပြက်၏။ ကျွန်မ မျက်ဝန်းများမှ မီးတို့သည် သန္တိဘာဘူ၏ ဘာသာစကားထံ မီးကူးစက် တောက်လောင်ကြပြီဟု စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်နေမိပါသည်။ အိမ်ထောင်တစ်စုတွင် မိန်းမများသည် အိမ်၏ မီးနတ်ဘုရားမများ ဖြစ်ရုံမျှမက ဝိညာဉ်မှ ထွက်သော မီးတောက် မီးလျှံလည်း ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ညနေ အိမ်အပြန်တွင် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားမှု၊ ပျော်ရွှင်မှု ရောင်ခြည်များဖြင့် လင်းလက်နေခဲ့လေသည်။ ကျွန်မ၏ ရင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့သော မုန်တိုင်းသည် ကျွန်မ၏ ဖြစ်တည်မှု တစ်ခုလုံးကို နေရာတစ်ခုမှ

^{၁၀} ဟိန္ဒူနတ်တို့၏ ဘုရင်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာအလိုအရ "ဣန္ဒာ" ခေါ် သိကြားမင်း။

အခြားနေရာသစ် တစ်ခုဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ချေပြီ။ ရှေးခေတ် ခေါ်မတိုင်းသူ အမျိုးသမီးများနည်းတူ ကျွန်မသည်လည်း ကျွန်မ၏ ရှည်လျားနက်မှောင် တောက်ပ သည့် ဆံနွယ်စုတို့ကို ကျေကျေနပ်နပ် ဖြတ်၍ ကျွန်မ၏ သူရဲကောင်းကြီး ပစ်ခတ် မည့် လေးတွင် လေးကြိုးအဖြစ် တပ်ဆင်ပေးလိုလှပါသည်။ အကယ်၍ ကျွန်မ၏ လက်ဝတ်ရတနာ ပစ္စည်းများသည် ကျွန်မ၏ အတွင်းစိတ်နှင့် ဆက်နွယ်ငြိတွယ် နေသည် ဆိုပါလျှင်လည်း ကျွန်မ၏ ဘယက်ဒွါဒရာ၊ ခြေချင်း၊ လက်ကောက် အဖြာဖြာတို့ကို သံယောဇဉ်ဖြတ်၊ အားလုံးကို ချွတ်ပြီး လူပုံအလယ်တွင် ရတနာ ရွှေမိုးငွေမိုးများ ရွာသလို ကြဲချပစ်ပါမည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် စွန့်လွှတ်မှုတစ်ခုခုကို ပြုမှသာလျှင် အတွင်း၌ ယောက်ယက်ခတ်နေသည့် ပိတ်အဟုန်၏ ဒဏ်ကို ခံနိုင် ရည်ရှိမည်ဟု မျှော်လင့်ရပါသည်။

နေ့ခင်းက အောင်တေး အောင်သံများသည် ကျွန်မနားထဲ ယခုတိုင် မြည်ဟည်းဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ညဘက် နီခေး ပြန်ရောက်သောအခါ တစ်ခုခု ကဏ္ဍကောစ ပြောမှာ စိုးစိတ်ဖြင့် ကျွန်မမှာ ဂနာမငြိမ်နိုင်။ အမှန်တရား စံပေတံ နှင့်သာ အရာရာကို စတုတ်တိုက်တတ်သည့် သူ့ညဉ့်ကြောင့် နေ့လယ်က ကြားခဲ့ ရသော စကားတို့အပေါ် ကန့်ကွက်စကားများ ပြောလေမလားဟု စိုးမိပါသည်။ အကယ်၍ ပြောလာခဲ့လျှင်တော့ ကျွန်မ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဆန့်ကျင်၊ သူ အရှက်ရအောင် ပြန်ပြောမိပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မပြော ခဲ့ပါ။ ဒါကိုလည်း ကျွန်မ မကြိုက်ပြန်။ “သန္တိကြောင့် ငါ့အာရုံတွေ နိုးကြားခဲ့ပြီ၊ ငါ့ အမှားတွေ အခုမှ သေချာ သဘောပေါက်ပြီ” စသည်ဖြင့် မပြောသင့်ပါလော။

နီခေး၏ နှုတ်ဆိတ်မှုတွင် မရိုးမသားသဘော ပါသည်ဟု ကျွန်မ ခံစား ခဲ့ရပါသည်။ သူသည် အရေးတော်ပုံနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်အားထက်သန်လာဖို့ရာ ခေါင်းမာစွာ ငြင်းဆန်နေပါသည်။ ကျွန်မက သန္တိဘာဘူ ဒီမှာ ဘယ်နှရက်လောက် ဆက်နေဦးမလဲဟု မေးသောအခါ နီခေးက-

“သူ မနက်ဖြန်မနက် စောစော ရင်ပူရ်ကို သွားမယ်”

“မနက်ဖြန် သွားရမှ ဖြစ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ဟိုမှာ တရားဟောဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီ”

ကျွန်မက ခဏမျှ တိတ်နေလိုက်ပြီး “သူ ဒီမှာ တစ်ရက်လောက် ဆက်နေ လို့ မရနိုင်ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

mgjoe.com

“သိပ်တော့မလွယ်ဘူး ထင်တယ်၊ နေပါဦး... ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ ဘီမာရဲ့”

“ကျွန်မ သူ့ကို ညစာ ဖိတ်ကျွေးပြီး ကိုယ်တိုင် ဧည့်ခံချင်လို့”

နီခေး အံ့သြသွားပါသည်။ အရင်ကဆိုလျှင် သူ့မိတ်ဆွေ အရင်းအချာ များကို ညစာဖိတ်ကျွေးတိုင်း ကျွန်မပါ ဝင်ဧည့်ခံပေးဖို့ ခေါ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း အကြိမ်တိုင်း ကျွန်မ သူ့ကို မလိုက်လျောခဲ့ပါ။ သူ ကျွန်မကို စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း ငေးကြည့်နေပါသည်။ သူ့အကြည့်အပေါ် နားလည် ဖို့ ခက်ခဲလှပါသည်။

ရှိုးတိုးရှန်တန် ခံစားမှုတစ်မျိုးကို ကျွန်မ ရုတ်တရက် ခံစားလိုက် ရသည်။

“တော်ပြီ တော်ပြီ၊ မဖိတ်တော့ဘူး၊ ထားလိုက်တော့”

“ဟာ... ဘာလို့လဲ၊ အစ်ကို ကိုယ်တိုင်ပဲ သူ့ကို ဖိတ်လိုက်ပါ့မယ်၊ သေချာ ပြီ ဆိုရင် မနက်ဖြန်တစ်ရက် သူ ဒီမှာ ဆက်နေမှာပါ”

အခြေအနေသည် ဖြစ်နိုင်ခြေ ပိုများလာပါသည်။

အမှန်တရားတစ်ခုကို ဝန်ခံရလျှင် ထိုနေ့က ဘုရားသခင်အား ရန်ထောင် ခဲ့မိ ပါသည်။ ကျွန်မအား စင်းလုံးချော အလှပိုင်ရှင်မ တစ်ဦး ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်း မပေးခဲ့၍ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏အလှဖြင့် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မျှ ဖမ်းစားဖို့ ရည်ရွယ် ရင်း မရှိပါ။ မိန်းမတို့အဆင်းသည် အချင်း မဟုတ်ပါလော။ ယနေ့တော့ ဤ တိုင်းပြည်၏ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းသည် ကျွန်မအား လူအမျိုးသမီးအသွင်ကို ယူထား သည့် နတ်ဘုရားမတစ်ပါး ဖြစ်မှန်း ရိပ်မိသင့်ပေပြီ။ သို့သော်လည်း ခက်သည်က နတ်ဘုရားပင် ဖြစ်ဦးတော့၊ အပြင်ပန်း အလှအပတို့ ချို့တဲ့နေပါက ယောက်ျားတို့ ၏ မျက်စိက သူတို့အရှင်မကို မမြင်ဘဲ လျှမ်းသွားတတ်ကြသည်။ သန္တိဘာဘူ တစ်ယောက် ကျွန်မတွင် ပူးကပ်နေသည့် အမိနိုင်ငံ၏ ရှုကွတီ^{၁၁} ကို မြင်ပါ့မလား။ သို့မဟုတ် သူက ကျွန်မကို အိမ်မှုကိစ္စများကြားမှ သာမန် မိန်းမတစ်ဦးလိုပဲ သဘောပေါက်လေမလား။

^{၁၁} ရှုကွတီ (Shakti)။ ‘အစွမ်း’၊ ‘တန်ခိုး’၊ ‘သတ္တိ’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့် သင်္သကရိုက်စကား။ ဟိန္ဒူဘာသာတွင် ဖျက်ဆီးခြင်းကို ဆောင်ရွက်သည့် သီဝ (သျှိုဗာ) နတ်ဘုရား၏ ကြင်ရာတော်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဒေဝီ (နတ် ဘုရားမ) တစ်ပါးအဖြစ် လည်းကောင်း ယူဆကိုးကွယ်ကြသည်။ သီဝ၏ အဖျက်စွမ်းအားကို ကိုယ်စားပြုကာ ရှုကွတီ မရှိလျှင် သီဝသည် ဖျက်ဆီးခြင်းကို မတတ်နိုင်ဟု ဆိုသည်။ ဟိန္ဒူဘာသာရှိ နတ်ဘုရားမအားလုံးတို့သည် ရှုကွတီ၏ ကိုယ်ပွားများ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြပြီး ရှုကွတီအား ‘ဒေဝီ’ ဟု ရည်ညွှန်းလေ့ ရှိသည်။ ပါရိဗတီ၊ ကာဠီ၊ ခုရ်ဂါ စသည်တို့သည် ရှုကွတီ၏ အမည်ခွဲများ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ရောက်သည်နှင့် ရှည်လျား ဖြောင့်စင်းသည့် ဆံကေသာကို အမွှေးဆီဖြင့် လိမ်း၍ ခပ်လျော့လျော့ထုံးကာ ပိုးဖဲကြိုးအနီ အဆန်း တစ်စဖြင့် ချည်လိုက်သည်။ ညစာစားပွဲဟု ဆိုရသော်လည်း နေ့လယ်တွင် ကျင်းပ ရခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်မမှာ ဆံပင်ကို အခြောက်ခံဖို့ အချိန်မရှိသဖြင့် ရိုးရိုးကျစ်ဆံမြီး ကျစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရွှေရောင်အနားပါ ဆာရီအဖြူ တစ်ထည် ဝတ်သည်။ အပေါ်ဝတ် ခါသာပိတ်ပါးအင်္ကျီ လက်တိုကလည်း ရွှေရောင်အမြိတ်နှင့်ပင် ဖြစ် သည်။

ကျွန်မ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအပေါ် ဣန္ဒြေရသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အရိုးစင်းဆုံး ဝတ်စုံပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အမှတ်တမဲ့ ဖြတ်သွားသည့် ဘာရာက မြင်သွားပြီး ရောက်လာသည်။ ကျွန်မရှေ့တွင် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်မ ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပါသည်။ ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်၍ အဓိပ္ပာယ် ပါပါ ပြုံးလိုက်သည်။ ကျွန်မက မေးသော အခါ သူက-

“ဪ... အစ်မက ချိုတာ့ရဲ့ အဝတ်အစား အဆန်းလေးကို သဘော ကျလို့ပါ”

“ဟင်... ဘာများဆန်းနေလို့လဲ အစ်မရဲ့”

ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ထင့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“လှလို့ပေါ့အေ့၊ ဟို ... ဘိုမတွေ ဝတ်တဲ့ လည်ဟိုက် ဘော်လီအင်္ကျီ တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ဆိုရင် လုံးဝကြည့်ကောင်းမှာလို့တောင် အစ်မက တွေးနေခဲ့သေး တာ”

ဘာရာသည် ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွား၏။ သူ့မျက်လုံး နှင့် ပါးစပ်တို့သာမက တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းထား ရသဖြင့် တသိမ့်သိမ့် တုန်နေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ကျွန်မ ဒေါသက ငယ်ထိပ်ရောက်သွားသည်။ အဝတ်အားလုံး ပြန်ချွတ် ကာ ဝတ်နေကျ အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားနှင့်ပင် လဲပစ်ချင်စိတ် ပေါက်သွား သည်။ သို့သော် ကျွန်မ စိတ်ရှိသည့်အတိုင်း မလုပ်မိပါ။ ထို့အတွက်လည်း နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“မိန်းမဆိုတာ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အလှတန်ဆာပဲ မဟုတ်လား။ သန္တိဘာဘူ လို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ရှေ့ ငါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝတ်စားမသွားရင် နီခေးက ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ”

ယင်းမှာ ကျွန်မဘာသာ ပေးဖြစ်သွားသော ဆင်ခြေ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ ပထမစိတ်ကူးထားသည်က သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားပွဲ ရောက်၍ ညစာစားပွဲ စပြီးဆိုမှ ရှေ့ထွက်သွားဖို့ ဖြစ်သည်။ ကြောင်အမ်းအမ်း ကာလကို ဧည့်သည်အား ခူးခပ်ထည့်ပေးခြင်းဖြင့် ကျော်လွှားဖို့ ဖြစ်သည်။ အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်အောင် စီစဉ်ခဲ့ကြသော်လည်း ထမင်းပွဲပြင်သည့် ကိစ္စမှာ အချိန်မီမပြီးဘဲ နောက်ကျနေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် နီခေးက ဧည့်သည်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ကျွန်မကို အခေါ်လွှတ်ပါသည်။

သန္တိဘာဘူရှေ့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရမှာ ရှက်ရွံ့နေခဲ့သည်။ “ထမင်းပွဲ နောက်ကျလို့ အားနာလိုက်တာရှင်” ဆိုသော တစ်ခွန်း တော့ ဣန္ဒြေဆည်ပြီး ပြောလိုက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သန္တိဘာဘူက ကျွန်မအနား ရဲရဲ တင်းတင်း ကပ်လာပြီး ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျုပ် တစ်သက်လုံး နေ့တိုင်း ညစာတစ်မျိုး မဟုတ်တစ်မျိုး သုံးဆောင် ဖူးတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အလိုတော်ပြည့်မယ်တော် နတ်ဘုရားဟာ မြင်ကွင်းထဲကို ကြွရောက်လို့ ကိုယ်ထင် မပြခဲ့ပါဘူး။ အခုတော့ အဲဒီ မယ်တော်ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ထင်ပြနေပြီမို့ ထမင်းပွဲ နောက်ကျလည်း ဘာအရေးလဲဗျာ”

သန္တိဘာဘူ၏ ပုံစံမှာ လူပုံအလယ်တွင် တရားဟောစဉ်က ပုံစံအတိုင်း ယခုလည်း တမင်ဟန်လုပ် ပြောပုံမျိုး ဖြစ်၏။ ကျွန်မဘေးက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရာ တွင်လည်း တုံ့ဆိုင်းခြင်း အလျှင်းမရှိ။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ထိုင်ချင်သည့် ခုံတွင် အမြဲ သည်လိုပဲ ရအောင် ဝင်ထိုင်တတ်သည့် အကျင့် ရှိဟန်တူသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မကို ဆက်ဆံပုံကလည်း ရင်းနှီးလွန်းလှသည်။ သို့သော် သူ့ပုံစံက အလွန် တည်ငြိမ် ဣန္ဒြေကောင်းလှသဖြင့် လက်မခံလျှင် လက်မခံသူကသာ အိုးမလုံ အံ့ပွင့်ပုံစံ ပေါက်နိုင်ပါသည်။

သန္တိဘာဘူတစ်ယောက် ကျွန်မအား ခပ်ကြောက်ကြောက် ခပ်ရွံ့ရွံ့ လူတောမတိုးသည့် အရိုင်းပန်းကလေး တစ်ပွင့်ဟု မြင်သွားမှာ စိုးရိမ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မအဖို့ မည်မျှပင် ကြိုးစားစေကာမူ သူ့ရှေ့တွင် နှုတ်စ လျှာစများ တုံးလျက် ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်အောင် သိမ်းကျုံး မဖမ်းစားနိုင် ဖြစ်ရပါသည်။ သူ့ ရှေ့မှာ ခုလို လှောင်ရယ်ချင်စရာပုံစံ ဖြစ်အောင် ဘယ်အရာကများ ကျွန်မကို ပူးဝင် နှောင့်ယှက်ထားရပါသနည်း။ ကျွန်မ စိတ်တိုစွာ မေးခွန်းထုတ်နေမိသည်။

ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ ကျွန်မလည်း ပြန်ဖို့ ထလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ သန္တိဘာဘူက စောစောကအတိုင်း ရဲရဲတင်းတင်းပင် ကျွန်မရှေ့မှ ပိတ်ရပ် လိုက်၏။

“ကျုပ်ကို လောဘကြီးတယ်လို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့လား၊ ကျုပ် ဒီမှာ ဆက်နေဖြစ်တယ် ဆိုတာကလည်း ထမင်းစားချင်လို့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဟောသည်က ကျုပ်နှမက ဖိတ်မန္တက ပြုလို့ဗျ။ အခုလိုမျိုး ကျုပ်နှမက ထပြန် သွားတော့ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်မကျေသလို မဖြစ်ဘူးလား”

သန္တိဘာဘူသည် ဤစကားများကို ပြောရာ၌ ဘာမှ မဟုတ်သလို အေးအေးသက်သာသာ ပြောမနေခဲ့လျှင် သူ့စကားတို့သည် ကြားရသည်မှာ နားဝမှာ တစ်မျိုး ဆန်းနေပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ သူသည် ကျွန်မယောက်ျား ၏ သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်ပေရာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သူ၏ နှမငယ် တစ်ယောက်ဟုသာ သဘောထားရမည်သာ။

သန္တိဘာဘူ၏ တရင်းတနှီးနိုင်လှသော ဆက်ဆံရေး တောင်တန်းများ ကို ဖြတ်ကျော်ရန် ရုန်းကန်နေဆဲ အခိုက်တွင် နီခေးက ဝင်ကယ်ပါသည်။ သူက-

“ထမင်း သွားစားပြီးတဲ့အခါ ပြန်လာလို့ရတာပဲ မဟုတ်လား ဘီမာ”

“ဒါပေမဲ့ ပြန်လာပါ့မယ်လို့ ကတိပေးမှ သွားခွင့်ပြုမှာနော်” ဟု သန္တိ

ဘာဘူက ပြောသည်။ ကျွန်မက အသာအယာ ပြုံးလိုက်ရင်း-

“ဟုတ်ကဲ့... ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်ရှင့်”

သူ ကျေနပ်သွားပုံ ရသည်။ သူကပဲ ဆက်ပြီး-

“ဘာလို့ ခုလိုမျိုး ငါ့နှမကို မယုံကြည်သလို လုပ်ရလဲ ဆိုတာ ရှင်းပြပါ ရစေ၊ နီခေး အိမ်ထောင်ကျတာ ကိုးနှစ် ရှိပြီ၊ ဒီအတောအတွင်းမှာ ကျုပ်နှမက ကျုပ်ကို အတွေ့မခံဘဲ ပုန်းနေခဲ့တာကိုး။ နောက်ထပ် ကိုးနှစ်စာ နှမကို ထပ်မတွေ့ ရဘူး ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မ သူ့စကားကို အလေးအနက် ထားလိုက်ရင်းက လေသံကို နှိမ့်၍-

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ ပြန်မဆုံကြရမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆို ကျုပ်ရဲ့ ဇာတာခွင်အရ စောစောသေမယ်တဲ့ဗျ။ ကျုပ်ဘိုးဘေးတွေ အားလုံး ဘယ်သူမှ အသက်သုံးဆယ်ပြည့်အောင် နေမသွားရ ဘူး၊ ကျုပ်က အခု နှစ်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်လေ”

ဤစကားသည် ပစ်မှတ်ကို ထိသွားမှန်း သူ သိပါသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် ကျွန်မက အသံကို နှိမ့်၍ ပြောရာမှာတော့ စိုးရိမ်စိတ်ကို ဖုံးဖိထားလို့ မရတော့ပါ။

“တစ်တိုင်းပြည်လုံးရဲ့ ဆုတောင်းဩဘာသံတွေက အစ်ကိုသန္တီရဲ့ ကံကြမ္မာ အညံ့အဆိုးတွေကို ဖယ်ရှားပစ်မှာပါ။ သေချာပါတယ်”

“ဟား... ဒါဆိုရင် တစ်တိုင်းပြည်လုံးရဲ့ ဆုတောင်းသံတွေကို ဟောသည် က တိုင်းပြည်ရဲ့ နတ်ဘုရားမကလေးက ကိုယ်စား အသံထွက်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းပြန်လာဖို့အရေး ကျုပ်မှာ အတင်း နားပူနေရတာပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့ လက်ဖွဲ့အဆောင်ကလေးက ကျုပ်ကို ဒီနေ့ကစပြီး စောင့်ရှောက်နိုင်စေ ဖို့ပေါ့”

သန္တီဘာဘူ၏ စကားမုန်တိုင်းသည် ဤမျှ အားကောင်းလှပေရာ မည်သူ့ ကိုမျှ မလိုက်လျောဖူးသည်ကို လိုက်လျောရသော်လည်း တစ်စိုးတစ်စိမျှ စိတ် မကြည်မသာ မဖြစ်ခဲ့ပါ။

“ဪ... ဒါနဲ့ ငါ့နှမရေ၊ မင်းယောက်ျားကိုတော့ မင်း ပြန်မလာမချင်း ပြန်ပေးဆွဲထားမှာနော်” ဟု သူက ရယ်ရင်း စကားစဖြတ်လိုက်သည်။

ကျွန်မ လှည့်ထွက်လာသောအခါ သူက နောက်ဘက်မှ နေ၍-

“ဪ... ဒါနဲ့ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် တစ်ခုလောက် မှာမလို့ ...”

ကျွန်မလည်း ဆတ်ခနဲ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သန္တီဘာဘူက-

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ရေလေးတစ်ခွက်လောက် ယူခဲ့ဖို့ ပြောမလို့ပါ။

ကျုပ် ထမင်းစားတဲ့အခါ ရေမသောက်ဘဲ နည်းနည်းကြာမှ သောက်တတ်တာ သတိထားမိကြမယ် ထင်တယ်”

ကျွန်မလည်း စိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့် အကြောင်းရင်းကို မေးလိုက် သည်။ သူက သူ့မှာ အစာမကြေရာဂါ ရှိကြောင်း၊ ခုနစ်လတာမျှ ရောဂါဝေဒနာ ပြင်းစွာ ခံစားရကြောင်း၊ အနောက်တိုင်းဆေးရော ဓာတ်ကြမ်းတိုက်နည်းရော သုံးကာ စုံအောင်ကုရင်း လူးလိမ့်နေအောင် ခံခဲ့ရပြီးနောက် တိုင်းရင်းဖြစ် ကုနည်း များဖြင့် မယုံနိုင်စရာ သက်သာလာခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ သူက ဆက်ပြီး “နောက်ဆုံးတော့ ဆွာဒေရှီ ပါပဲ။ ဆွာဒေရှီ (တိုင်းရင်းဖြစ်) ဆေးနဲ့ကျမှ ကျုပ်ရဲ့ ရောဂါမှန်သမျှ အကုန် အရှုံးပေးရမယ့် ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် ဘုရားက ဖန်ဆင်း ထားတာဗျ၊ သိရဲ့လား” ဟု ပြုံးရင်း ပြောသည်။

ထိုအခါ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေသော နီခေးက ထ၍ ပြောသည်။

“ကမ္ဘာ့ဆွဲအား မိနေတဲ့ ဥက္ကာပျံခဲတွေလိုပဲ မင်းလည်း နိုင်ငံခြားဆေး
တွေရဲ့ စက်ကွင်းမိနေပြီ ဆိုတာ ဝန်ခံရလိမ့်မယ် သန္တီရဲ့၊ မင်းရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ
ဆိုရင် စင်သုံးစင်နဲ့ အပြည့် ...”

“အဲဒါ ဘာတွေမှန်းရော မင်း သိရဲ့လား။ အဲဒါ ငါတို့ကို အပြစ်ပေးမယ့်
ပုလိပ်တွေသဘောမျိုးပဲကွ။ သူတို့ရောက်လာကြတယ်။ ငါတို့တောင့်တလိုတော့
မဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီခေတ်သစ်ကြီးရဲ့ စည်းမျဉ်းဥပဒေအရ ပြဋ္ဌာန်းထားလို့
ရောက်လာတာပဲ။ ဒဏ်ကြေးတွေ ချမယ်၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရအောင် လုပ်မယ်”
ဟု သန္တီဘာဘူက အတင်း ဝင်ဖြတ်ပြောသည်။

နီခေးသည် အဆာချဲ့ပြောခြင်းများကို သည်းခံနိုင်သူ မဟုတ်ပါ။ ယခု
လည်း ထိုစကားကို သူ သဘောမကျမှန်း ကျွန်မ သိသည်။ သို့သော်လည်း လောက
၏ အဆင်တန်ဆာ ဟူသမျှကိုက အဆာချဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါလော။ အဆင်တန်ဆာ
မည်သည် ဘုရားက လုပ်ထားခြင်း မဟုတ်၊ လူတွေက လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။
တစ်ခါက ကျွန်မ မုသားပြောမိသည်နှင့် စပ်၍ နီခေးအား ချေပဖူးသည်ကို အမှတ်
ရနေမိသည်။

“လောကမှာ သစ်ပင်တွေ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ငှက်ကလေးတွေသာ
အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း တန်ဆာမဆင်ဘဲ ထုတ်ဖော်ပြောကြတယ် အစ်ကိုရဲ့။
ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ချောများမှာ ဖန်တီးတီထွင်နိုင်တဲ့ ပဋိဘာန်ဉာဏ်စွမ်း မရှိ
လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူနဲ့ တခြား သက်ရှိ၊ သက်မဲ့တွေနဲ့ ကွာတာက ဒါပဲ။ လူတွေက
အသိဉာဏ် ရှိတယ်၊ ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိတယ်။ လူချင်းတူတူကိုမှ မိန်းမတွေက
ဒီကိစ္စမှာ ယောက်ျားတွေထက် သာတယ်။ အဆင်တန်ဆာတွေ အများကြီး ဆင်
ထားလို့လည်း မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ မလိုက်မဖက် ဖြစ်သွားတာ မဟုတ်သလို၊
မုသားတွေ များများပါလို့လည်း ရေရောနွားနို့ ဖြစ်မသွားပါဘူး အစ်ကို”

အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး အတွင်းဆောင်များဆီ သွားရာလမ်းသို့ ရောက်
သောအခါ ဘာရာရာနီကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် ဧည့်ခန်းဆောင်များကို
စီးမိုးမြင်ရသည့် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက် အနီးတွင် ရပ်နေရင်း တရုတ်ကတ်
နေကာပေါက်လေးများမှ တစ်ဆင့် ချောင်းကြည့်နေ၏။

“ဟင်... အစ်မပါလား” ဟု ကျွန်မလည်း အံ့အားတသင့် မေးလိုက်သည်။

m g y e . c o m

“ညည်းတို့ ပြောတာတွေ နားထောင်နေတာ”

(၅)

ကျွန်မ ပြန်လာသောအခါ သန္တိဘာဘူက ယဉ်ကျေးစွာ တောင်းပန်ပါသည်။

“အားနာလိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ် လုပ်တာနဲ့ နှမတောင် ထမင်းကို အေးအေးဆေးဆေး မစားရတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့”

ကျွန်မ အတော်ကလေး ရှက်သွားပါသည်။ အမှန်ပင် ကျွန်မ ထမင်းစားသွားသည်မှာ လိုအပ်သည်ထက် ပိုမြန်နေခဲ့သည်။ နည်းနည်းလောက် စဉ်းစားကြည့်ရုံနှင့်ပင် ကျွန်မ ထမင်း စားခဲ့တာနှင့် မစားခဲ့တာ ဘယ်ဟာက ပိုဖြစ်နိုင်မှန်း သိနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့ အချိန်ကို တွက်နေမည့် တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေ လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ ရှက်သွားမှန်း သန္တိဘာဘူ ရိပ်မိနေသည်ဟု သိလိုက်ရခါမှ ကျွန်မမှာ ပိုလို့ ရှက်ရပြန်သည်။

“ကြည့်စမ်း... ကျုပ်နှမ ထွက်သွားတုန်းကများ အသံကြားရုံနဲ့ လှည့်ပြေးတဲ့ သမင်ရိုင်းကလေးလိုပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို ပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်း ရောက်အောင် ပြန်လာတာတော့ တကယ့်ကို ကျေးဇူးပါပဲ”

ကျွန်မလည်း ဆိုဖာခုံ၏ အစွန်တွင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ကမန်းကတန်း ထိုင်ချလိုက်သည်။ အလိုက်သင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပါ။ ‘ကျွန်မသည် ရှုကွတီ ဖြစ်သည်၊ လူ့အသွင်ဆောင် နတ်ဘုရား ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ သက်ဆင်း ကြွမြန်းလာခြင်း အားဖြင့် သန္တိဘာဘူအား ရဲရင့်စွာ၊ ဂုဏ်အသရေ ရှိစွာဖြင့် သရဖူဆောင်းပေးနေသည်’ စသည့် စသည့် ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ မြင်ယောင် ထင်ယောင်မှုများသည်လည်း အရေးအကြောင်းကျတော့ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ရယ်သော်မျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

သန္တိဘာဘူသည် နီခေးနှင့် စကားဆွေးနွေးပွဲကို တမင်တကာ စတင်လိုက်ပါသည်။ သူ၏ စူးရှသော အမြင်တို့မှာ ဆွေးနွေးငြင်းခုံရာ၌ အကောင်းဆုံး အထောက်အကူ ပေးသည်ဟု သူ ယုံကြည်ပုံ ရပါသည်။ ကျွန်မ သတိထားမိသော အချက်မှာ ထိုနေ့ကစပြီး ကျွန်မအနားတွင် ရှိသည့်အခါတိုင်း သန္တိဘာဘူသည် စကားစစ်ထိုးခြင်း၊ ဆွေးနွေးငြင်းခုံခြင်းကို မလွတ်တမ်း ပြုလုပ်လေ့ရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘန္ဓမာတာရမ်ကို ကိုးကွယ်ကြသူများအပေါ် နီခေး ဘယ်လို သဘောထားမှန်း သိထားပြီးဖြစ်သည့် သန္တိဘာဘူက တမင် ဆွပေးသည့်အနေဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဒီတော့ အမျိုးသားရေးအတွက် ဆောင်ရွက်တဲ့နေရာမှာ ဝိညာဉ်ပူးကပ်မှုဟာ လူတွေကို ဆွဲဆောင်လာနိုင်မယ့် အခွင့်အလမ်း ရှိတယ် ဆိုတာကို မင်းက လက်မခံချင်ဘူး ဆိုပါတော့?”

“သူ့မှာလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ ရှိပါတယ် သန္တိရာ... ငါ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှိသမျှနေရာ အကုန် ပေးရမယ်လို့တော့ ငါ မယုံကြည်ဘူး။ ကိုယ့်တိုင်းပြည် အကြောင်း ကိုယ် ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့။ ဒါကြောင့် အမျိုးသားရေးခေါင်းစဉ် အောက်ကနေ လူတွေကို မှိုင်းတိုက်တဲ့ စာသားတွေ မသုံးချင်ဘူး။ ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်၊ ရှက်လည်း ရှက်တယ်”

“မှိုင်းတိုက်တဲ့ စာသားတွေလို့ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ အမှန်တရားတွေလို့ ပြောစမ်းပါ။ ငါကတော့ ငါ့တိုင်းပြည်ဟာ ငါ့ဘုရားပဲ ဆိုတာကို လုံးဝ ယုံကြည်တယ်။ လူသားအပေါင်းကို ငါ ကိုးကွယ်တယ်။ ဘုရားရဲ့ သဘောသဘာဝဟာ လူအနေနဲ့ရော တိုင်းပြည်အဖြစ်နဲ့ပါ တည်တော်မူတယ် မဟုတ်လား”

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုရင် လူလူချင်းကြား၊ တိုင်းပြည် အချင်းချင်းကြား မင်းအတွက် ဘာခြားနားချက်မှ မရှိဘူးပေါ့”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာက လုပ်နိုင်စွမ်းက အကန့်အသတ် ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် လူသားအပေါင်းကို ငါ ကိုးကွယ်ခြင်းဟာ တိုင်းပြည်ကို ကိုးကွယ်ခြင်းအဖြစ် ရှေ့ဆက်ရတယ်”

“မင်းရဲ့ ကိုးကွယ်ခြင်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တိုင်းပြည်သည်ပင် ဘုရားသခင်ပဲလို့ မင်း ပြောခဲ့တယ်နော်။ အဲဒီတော့ ဘုရားသခင် ကိုယ်တိုင်ဖြစ်တဲ့ အခြားတိုင်းပြည်တွေကို မင်းက မုန်းတီးပြီးတော့မှ ဘုရားကို ကိုးကွယ်တယ် ဆိုတာ ဘာ အဓိပ္ပာယ်ကြီးလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“မုန်းတီးခြင်း ဆိုတာကိုက ကိုးကွယ်မှုရဲ့ ခေါင်းစဉ်ခွဲတစ်ခုပဲ။ အာဇန¹² ဟာ မဟာဒေဝ¹³နဲ့ အန်တု ဖက်ပြိုင်ပြီးမှ သူ့ရဲ့ အကူအညီကို ရခဲ့တယ်။ တို့သာ

¹² မဟာဘာရတကျမ်းပါ သူရဲကောင်းစစ်သည်မင်းသား။
¹³ ဟိန္ဒူဘာသာ၏ ဘုရားတစ်ဆူဖြစ်သော သီဝ (သျှိတ) ၏ အခြားအမည်။

ဘုရားသခင်ကို တိုက်ပွဲတစ်ခု ပေးဖို့ ပြင်ဆင်ထားရင် နောက်ဆုံးမှာ ဘုရားဟာ ငါတို့ဘက်က ရှိမှာပါ”

“ဒါဖြင့် မင်းပြောသလို ဆိုရင် တိုင်းပြည်အတွက် ပေးဆပ်နေသူတွေရော တိုင်းပြည်ကို ဖျက်ဆီးနေသူတွေပါ ဘုရားရဲ့ ဝေနေယျတွေ ဖြစ်ကုန်ရောပေါ့။ ဒီလိုဆိုမှတော့ ဘာလို့ အမျိုးချစ်တရားကို အထူးတလည် ဟောပြောနေကြ သေးလဲ”

“ဒါက... ကိုယ့်တိုင်းပြည် အရေးကိစ္စ ဆိုရင်တော့ မတူတော့ဘူးကွ၊ တစ်မျိုး စဉ်းစားရမယ်။ တိုင်းပြည်ကိစ္စမှာတော့ နှလုံးသားဟာ ကိုးကွယ်မှုကိုပဲ ပြတ်ပြတ်သားသား တောင်းဆိုတယ်ကွ”

“မင်း ခုလိုပဲ ဆိုနေမယ်ဆိုရင် ငါ ဒီလို ပြောကြည့်မယ်။ ဘုရားက ငါတို့ ကိုယ်မှာ ကိန်းအောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတို့အတ္တကို အားလုံးအရှေ့မှာ ထားပြီး ကိုးကွယ်ရမယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ငါတို့ရဲ့ သဘာဝသိစိတ်က တောင်းဆိုလို့၊ အဲသည်လို ဟုတ်လား”

“ဒီမှာ နီခေး၊ ဒါ အင်မတန် ရိုးရှင်းတဲ့ ယုတ္တိပဲ။ ငါတို့ဟာ လူတွေ ဖြစ် တယ်၊ လူမှာ ခံစားမှု ရှိတယ် ဆိုတာလောက်ကိုမှ မင်း မမြင်နိုင်ဘူးလား”

“ငါ ပြောမယ် သန္တိ၊ တရားမမျှတမှု ဆိုတာ တာဝန်တစ်ခုပါပဲ ဆိုပြီး လွှတ်ပေးလိုက်ဖို့ မင်း ကြိုးစားတဲ့အခါတိုင်း၊ အကျင့်မကောင်းတာကိုပဲ နိစ္စသီလ တစ်ခုလို မင်း သဘောထားတိုင်း ငါ ဒေါသဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ အဲဒါ ငါ့ခံစားမှုတွေ ပဲ။ ငါ ခိုးတာဝှက်တာ မလုပ်ဘူး ဆိုတာဟာ ငါ့မှာ ကြောင်းကျိုးယုတ္တိဉာဏ် ရှိတာ နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးစားတဲ့ စိတ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကို မြတ်နိုးတဲ့ စိတ် စတဲ့ ခံစားမှုကြောင့်ပဲ”

ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် လောင်ကျွမ်းနေပါသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်မ ဆက်ပြီး ငြိမ်မနေနိုင်တော့။

“အင်္ဂလန်တို့၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီ၊ ရုရှားတို့ ဆိုတဲ့ နိုင်ငံတွေရဲ့ သမိုင်းတွေ ဟာလည်း ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက် ရည်ရွယ်ကျူးလွန်ထားတဲ့ ခိုးခြင်းတွေနဲ့ အတိပြီးတဲ့ သမိုင်းတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“သူတို့ရဲ့ ခိုးမှုအတွက် သူတို့ ပြန်ပြီး ဒဏ်ခံရမှာပေါ့။ အခုတောင် သူတို့ ပေးဆပ်နေပြီပဲ၊ သူတို့သမိုင်း မပြီးသေးပါဘူး”

သန္တိဘာဘူက ကြားဖြတ်၍-

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့လမ်းစဉ်အတိုင်း လိုက်လျှောက်ကြတာ မကောင်းဘူးလား၊ တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲကို ခိုးလိုရတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အရင်ဖြည့်၊ ပြီးတော့မှ သူများနိုင်ငံတွေ လုပ်သလို နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ယူပြီး တို့အပြစ်ကို ကုစားကြပါစို့လား။ ပြန်ကုစားဖို့ လိုတယ် ဆိုရင်ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ငါ မေးပါရစေဦး၊ သမိုင်းမှာ ဒီလို ဒဏ်ပြန်ခံကုစားရတာမျိုး မင်း ဘယ်မှာ မြင်မိတာလဲ”

“ရောမဟာ သူ့အပြစ်တွေအတွက် ဒဏ်ပြန်ခံရတုန်းက ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ အဲဒီတစ်လျှောက်လုံး ရောမပြည်ကြီးရဲ့ ကြွယ်ဝခမ်းနားမှုဟာ ဘယ်တော့မှ ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့တောင် ထင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေရဲ့ နိုင်ငံရေးအိတ်တွေဟာ အလိမ်အညာတွေ၊ ကောက်ကျစ်မှုတွေနဲ့ မဆုံမပြုဖြစ်ပြီး ကွဲထွက်နေခဲ့တယ်။ အိတ်တွေကို ထမ်းထားရတဲ့ အလေးချိန် ကြီးလွန်းလို့ သူတို့ ခါးကျိုးခဲ့ရတယ် ဆိုတာ မင်း မမြင်ဘူးလား”

နီခေးနှင့် သူ့မိတ်ဆွေ ယောကျ်ားလေး အပေါင်းအသင်းများ စကားပြောကြတိုင်း ကျွန်မ ရှိနေဖို့ အခွင့်မရခဲ့ဖူးပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ နီခေးနှင့် ကျွန်မ စကားအချေအတင် ပြောကြလျှင်လည်း နီခေးက ကျွန်မကို ချောင်ပိတ်ပြီး နိုင်အောင် ပြောဖို့ စိတ်ပါလက်ပါ မရှိခဲ့ဖူးသည်ကို အမှတ်ရလိုက်မိသည်။ ယင်းမှာ သူ ကျွန်မကို ချစ်သည့် အချစ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ စကားရည်လုရာတွင် သူ၏ အဆိုအချေစွမ်းရည်ကို ယခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ် သိခွင့်ရခဲ့လေသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်မအနေဖြင့် နီခေး၏ ရပ်တည်ချက်ကို လက်ခံဖို့ နှလုံးသားက ငြင်းဆန်နေခဲ့မိသည်။ သူ့ကို ပြန်ချေပစရာ အသည်းအသန် စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။ ‘တရားနည်းလမ်းကျကျ’ ဆိုသော စကားသည် အငြင်းအခုံ စကားဝိုင်းထဲ ရောက်လာသောအခါ ‘ကောင်းလွန်လွန်းသဖြင့် အသုံးမဝင်’ ဟု ပြောသည့် စကားလို နားထဲမှာ ကန့်လန့်နိုင်လှပါသည်။

ထိုစဉ် သန္တိဘာဘူက ကျွန်မဘက် ရုတ်တရက် လှည့်လိုက်ပြီး “ကျုပ် နှမကကော ဒါကို ဘယ်လို မြင်သလဲဗျ” ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်မကလည်း မဆိုင်းမတွပင် ပြောလိုက်သည်။

“နားထောင်ရတာ နားထဲ ခါးနေရင်လည်း ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ကျွန်မ တော့ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောမယ်။ ကျွန်မ လူသားတစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်မမှာ လိုချင်မျက်စိ ရှိပါတယ်။ တိုင်းပြည်အတွက် ကောင်းတဲ့ အရာတွေ ယူမယ်၊ အမိန့်တော် ရှိခဲ့ရင် ခိုးဆိုလည်း ခိုးမယ်၊ တိုစမ်း လျှိုစမ်း ဆိုလည်း လုပ်မယ်။ ကျွန်မမှာ ဒေါသရှိတယ်။ တိုင်းပြည်အတွက် ဒေါသထွက်မယ်။ တိုင်းပြည်ရဲ့ ထိခိုက်နာကျင်မှုတွေအတွက် လက်စားချေဖို့ရာ အနိုင်ယူမယ်၊ သတ်ဖြတ်မယ်။ အညှို့ခံထားချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒ ကျွန်မမှာ ရှိတယ်။ အဲဒီ အညှို့ဓာတ်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ကာယသဏ္ဍာန်ထဲမှာ ပေါ်လွင်နေအောင် တိုင်းပြည်က ထည့်သွင်းထားရမယ်။ အမိတိုင်းပြည်မှာ မျက်စိနဲ့ မြင်နိုင်တဲ့ သင်္ကေတတစ်မျိုး ရှိနေပြီး ကျွန်မရဲ့ သွေးထဲမှာ စိမ့်ဝင် ဖမ်းစားနေရမယ်။ ကျွန်မက တိုင်းပြည်ကို တကယ့်သက်ရှိ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အဖြစ် ဖန်ဆင်းလိုက်ပြီး ‘မိခင်’၊ ‘ဒေဝီ’၊ ‘ဒူရ်ဂါ’ စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းမယ်။ သူ့အတွက် ကျွန်မ မြေပြင်အဝန်း သွေးခြင်းခြင်း နီအောင် ယဇ်ပူဇော်မယ်။ ကျွန်မဟာ လူသားတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ကျွန်မဟာ နတ်ဘုရား မဟုတ်ဘူး။”

ထိုစကား အကြားတွင် သန္တိဘာဘူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်၏။ ပါးစပ်ကမူ ပထမ ‘ဟူရား’ ဟု အော်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ “ဘန္တေမာတာရမ်” ဟု ပြင်အော်လိုက်၏။

နီခေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် နာကျင်မှု အရိပ်အယောင်များ ဖြတ်သန်းသွားပါသည်။ သူက အလွန် နူးညံ့သော အသံဖြင့် ကျွန်မကို ပြောပါသည်။

“အစ်ကိုလည်း နတ်ဘုရား မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ လူသားမှ လူသား စစ်စစ်ပါ။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုခန္ဓာကိုယ်ထဲက မကောင်းဆိုးဝါးကို တိုင်းပြည်ရဲ့ ကိုယ်ပွားအဖြစ် ကြီးထွားလာမှာ ခွင့်မပြုရဲတာပေါ့။ ခွင့်မပြုဘူး ... လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။”

ထိုစဉ် သန္တိဘာဘူက လေသံကို မြှင့်လိုက်ပြီး ပြော၏။

“ကြည့်စမ်း... နီခေး၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲမှာ အမှန်တရားဟာ အသွေးအသားအဖြစ် ဘယ်လို ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ထားသလဲဆိုတာ ကြည့်စမ်း။ မိန်းမတွေဟာ ဘယ်လို ဘယ်လိုရက်စက်ရမယ် ဆိုတာ သိတယ်။ သူတို့ရဲ့ ခါးသီးတဲ့ အမုန်းဟာ မုန်ယိုနေတဲ့ မုန်တိုင်းကြီး တစ်ခုလိုပဲ။ ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့လှတယ်။ ယောက်ျားတွေဆီမှာတော့ အကျည်းတန်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအမုန်းတရားရဲ့ အလယ်မှာ ဆင်ခြင်တုံတရားတို့၊ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုတွေက သူ့ကို ပြန်ပြီး နှောင့်ယှက်နေလို့ပဲ။ ငါ ပြောမယ်”

m g e . c o m

နီခေး၊ တို့တိုင်းပြည်ကို ကယ်တင်မှာ မိန်းမတွေပဲ။ ဒီအချိန်ဟာ ပညာစွမ်းချွန်းဖြင့်
 အုပ်နေရမယ့် အချိန် မဟုတ်ဘူး နီခေးရဲ့။ ဘာမှ တွေဝေမနေနဲ့တော့။ နွားသိုး
 ကြိုးပြတ်သလို အသားကုန် လွှတ်ပြီး ရက်စက်ရမှာပဲ။ အကုသိုလ်တွေ ကျူးလွန်
 ရမှာပဲ။ ငါတို့ရဲ့ အမျိုးသမီးထုလက်ထဲကို စန္ဒကူးနီနဲ့ သာနှစ်တွေ ပေးထားရမယ်။
 ဒါမှ သူတို့က အဲဒါနဲ့ ငါတို့ရဲ့ အပြစ်တွေကို ဘိသိက်သွန်း နန်းတင်ပေးနိုင်မယ်။
 ကဗျာဆရာက ဒီလိုဆိုထားတာ မှတ်မိသေးလား ...”

“လာလော့ အပြစ်... အို... လှလိုက်သည့် အပြစ် ...
 သင်၏ စူးရှ နာကျင်စေတတ်သော အနီရောင်အနမ်းများက
 ပူပြင်းရှတ ဝိုင်အရက်နီကို
 ငါတို့သွေးထဲ လောင်းချခွင့်ပေးပါလော့ ...
 အနိုင်အထက်ပြုကျင့်တတ်သော မိစ္ဆာတို့၏ တံပိုးခရာကို မှုတ်ပါလော့
 မင်းတကာတို့၏မင်း ဖြစ်သော မင်းမဲ့စရိုက် တည်းဟူသော သရဖူကို
 ငါတို့ဦးခေါင်းတွင် စွပ်ပါလော့ ...
 အို ... စော်ကားရိုင်းစိုင်းမှု၏ အရှင်နတ်ဘုရား
 အကျွန်ုပ်တို့၏ ရင်ဘတ်များအား
 နာမည်ဆိုး၊ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုး တည်းဟူသော
 အမည်းနက်ဆုံးရွံ့ဖြင့် အရှက်မဲ့စွာ သုတ်လိမ်းပါလော့ ...
 ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်း၊ အတိဒုက္ခရောက်ခြင်းများကို
 ပြုံးရွှင်စွာ သယ်ဆောင်မလာနိုင်သည့်
 ထိုသမ္မာအကျင့်သည် ကျဆုံးပါစေသား”

ခေတ်ကာလအသီးသီး၊ လူမျိုးအသီးသီး အမြတ်ဆုံးနေရာတွင် ထား၍
 တန်ဖိုးထားခဲ့ရသည့် အရာများအားလုံးကို သန္တိဘာဘူက လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း
 လှုံ့ဆော်မှုဖြင့် ခေါင်းမော့ရင်ကော့စော်ကားလိုက်သည့်ခဏတွင် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး
 ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်းထ၍ တုန်လှုပ်သွားမိပါသည်။

သန္တိဘာဘူက ခြေသံပြင်းပြင်း တစ်ချက် ဆောင့်လိုက်ပြီး ရွတ်ဖတ်
 သရဇ္ဈာယ်မှုကို ဆက်သည်။

“သင်သည် တေဇောမီး၏ လှပသော စိတ်ဝိညာဉ်မှန်း ငါ သိ၏။ ထိုမီးသည် အိမ်ဂေဟာကို ပြာမှုန့်ဘဝ ရောက်သည်အထိ လောင်ကျွမ်းပြီးလျှင် အိမ်ထက် ကြီးသော ကမ္ဘာလောကအား ထိုမီးအလျှံများဖြင့် အလင်းရောင် ပေး၏။ ပျက်သုဉ်းခြင်း၏ တွင်းဆုံးထိ ရောက်အောင်သွားရန် အလို့ငှာ ပျက်ဆီးမရနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိတို့ကို ငါတို့အား ပေးပါလော့။ ပျက်ဆီးတတ်သည့် အရာရာအား မြတ်သော ဂုဏ်အသရေတို့ ပေးသနားပါလော့”

သန္တိဘာဘူ၏ အဆုံးသတ်စကားများသည် မည်သူ့ကို တိုင်တည်နေမှန်း ကျွန်မ မရှင်းပါ။ ဘန္တေမာတာရမ် (ဦးညွတ်ပါ၏ မိခင်) ရွတ်ကာ သူ ကိုးကွယ်နေသော အမိနိုင်ငံတော်ကြီး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူတိုင်းပြည်၏ ဣတ္ထိဘာဝလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့မဟုတ် သူ့ရှေ့ရှိ တိုင်းပြည်၏ ကိုယ်စားလှယ်တော်မကလေးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သန္တိဘာဘူသည် ရှေ့ဆက် ရွတ်ဆိုရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် နီခေးက ထိုင်ခုံမှ ရုတ်တရက် ထ၍ သူ့ပခုံးကို အသာအယာ ထိလိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“သန္တိ... စန္ဒြာနတ်ဘာဘူ လာတယ်”

ကျွန်မလည်း ဆတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သော် တံခါးဝတွင် အသက်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ပုံစံမှာ တည်ငြိမ်ပြီး ဣန္ဒြေသိက္ခာ ရှိသည်။ သူသည် အထဲဝင်လာရန် ပြန်လှည့်သွားရန် ဖြစ်နေဟန် တူ၏။ သူ့မျက်နှာသည် ဝင်အံ့ဆဲဆဲ နေမင်း၏ ဖျော့တော့အလင်းနှင့် တူသော အရောင်အဝါက လွမ်းခြုံလျက် ရှိသည်။

နီခေးက ကျွန်မအနား လာပြီး နားနားကပ်၍-

“အဲဒါ အစ်ကို ခဏခဏ ပြောပြောနေတဲ့ အစ်ကိုဆရာ ဆိုတာပေါ့၊ အရိုအသေ ပြုလိုက်ပါဦး”

ကျွန်မလည်း တရိုတသေပင် ကိုယ်ကိုညွတ်လိုက်ပြီး သူ့ဆရာ ခြေထောက်မှ ဖုန်မှုန့်များကို တို့ယူလိုက်သည်။ အဘိုးအိုက ကျွန်မအား ဆုပေး၏။

“ဘုရားသခင်က စောင့်ရှောက်ပါစေ အမိငယ်”

ထိုတစ်ဒင်္ဂတွင် ကျွန်မ အလိုချင်ဆုံးသော ဆုကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားခွင့် ရလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နိဒါန်း၏ မှတ်တမ်း

(၁)

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဘုရားက မည်သို့ပင် အလိုတော်ရှိရှိ အလွယ်တကူ လက်ခံ နိုင်လိမ့်မည် ဟူသော ယုံကြည်မှုတစ်ခု ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တစ်နေ့တော့ ပေါက်ဖွား လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ ခံနိုင်ရည်ရှိမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခါမျှ အစမ်းသပ် မခံဖူးသေး။ ယခုတော့ ထိုစမ်းသပ်မှုသည် ကျွန်တော့်ထံ မှောက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ ဟု ထင်သည်။

ကျွန်တော့်ထံသို့ မကောင်းသည့် ကြမ္မာဆိုးများ ကျရောက်လာနိုင်ပုံ ကို အမျိုးမျိုး တွေးကြည့်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးနှင့် ဆင်းရဲကြည့်သည်။ ထောင်ကျကြည့်သည်။ အရှက်တကွဲ အကျိုး နည်း ဖြစ်စရာနှင့် ကြုံကြည့်သည်။ နောက်ဆုံး၊ သေခြင်းတရားနှင့်ပါ ရင်ဆိုင် ကြည့်သည်။ ဘီမာလာ၏ သေခြင်းတရားပါ မကျန်။ ယင်းတို့သည် မတုန်မလှုပ် ရင်ဆိုင်ရမည့် လောကဓံများဟု မိမိကိုယ်မိမိ သတိပေးလိုက်သည့်ခဏ ထိုသို့ ဆိုခြင်းသည် အပိုပြောခြင်း မဟုတ်မှန်း သေချာပါသည်။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ စိတ်ကူး မကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် အရာတစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ယင်းသည် မိမိ ခံနိုင်ရည် တကယ်ရှိပါ့မလားဟု ယနေ့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် တွေးတောနေရသည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်နှလုံးသား၏ တစ်နေရာ၌ တဆစ်ဆစ် စူးနေသော ဆူးတစ်ချောင်းရှိသည်။ ထိုအရာသည် နေ့ဘက် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ချိန်တွင် နာကျင်မှုကို တရစပ်ပေးသည်။ ညဘက် အိပ်မောကျချိန်သော်မှ ရပ်တန့်ဟန် မတူပါ။ နံနက်ခင်း အလင်းရောင်အောက် ကျွန်တော် နိုးထသည့် အခိုက်အတန့် မိုးကောင်းကင်၏ မျက်နှာတွင် မှောင်အတိကျနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဘာတွေလဲ။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

ကျွန်တော့် စိတ်သည် အလွန်စူးရှ ထက်မြက်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပင် အတုအယောင် ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည့် အတိတ်သည် သူ့အလိမ် အညာတို့ဖြင့် ကျွန်တော့်နှလုံးအိမ်ကို ညှစ်ထားသယောင် ရှိပါသည်။ မကြာခင် ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ရတော့မည့် အရှက်ရခြင်း၊ ကြေကွဲရခြင်းတို့သည် ရုပ်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားလေလေ သူတို့ကို အတိုင်းသား မြင်နေရလေလေ ဖြစ်နေပါသည်။

mgyoe.com

ကျွန်တော့် နှလုံးသားသည် နတ်မျက်စိသဖွယ် ဖြစ်လာပါသည်။ မမြင်သင့် မမြင် ထိုက်သည်များ၊ မမြင်လိုသည့် အရာများအားလုံးကို ကျွန်တော် မြင်ကို မြင်ရတော့ မည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော်၏ ကံအကျိုးပေး မလှသော ဘဝသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့အထုပ်ကို သူ ဖြေပြကာ ကျွန်တော် မည်မျှ နံ့ချာမှန်း သိ အောင် အလင်းပြမည့်နေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့် မထားခဲ့မိသော ထိုဖွတ်မင်းနောင် ဘဝသည် ပဒေသာပင် သီးဟန်ဆောင်ခဲ့သော နှလုံးသား၌ သူ့နေရာသူ အရယူခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်၏ နုနယ်ပျိုမျစ်သော ကိုးနှစ် တာကာလအတွင်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် လှည့်စားဖို့ရာအတွက် ကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့သော အဖိုးအခ၊ အရင်းအနှီးတို့သည် ယခု အမှန်ကို သိလိုက်ခြင်း ဆိုသည့် အတိုးအညွှန်နှင့်အတူ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာရသည်မှာ မသေမချင်း လက်ခံထားရ မည့် အရာ ဖြစ်သည်။

အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး မာနခဲလုပ်နေခြင်းဖြင့် မည်သို့ အသုံးတည့်ပါ သနည်း။ ကျွန်တော့်တွင် ချို့တဲ့နေသော အရာတစ်ခု ရှိသည်ဟု ဝန်ခံလိုက်လျှင် ဘာတွေ ဖြစ်သွားနိုင်ပါသနည်း။ ကျွန်တော့်တွင် မရှိသောအရာမှာ ယောက်ျား တို့ထံတွင် မိန်းမသားများ တွေ့လို မြင်လိုသည့် ကြမ်းချင်တိုင်း ကြမ်းတတ်သည့် အားခွန်ဗလ သက်သက် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ယောက်ျားမှန်လျှင် အားခွန် ဗလ ရှိရုံမျှနှင့် ပြီးပါပြီလော။ အားကြီးသူသည် အားနည်းသူကို နင်းကြိတ် ချေမှုန်းရာ၌ ဆင်ခြင်တုံတရား ဖက်စရာ မလိုအပ်ပေသလော။

ငြင်းခုံနေကြတော့ကော ဘာထူးမည်နည်း။ ယခုလို သဘောကွဲလွဲပြုရုံ မျှနှင့် ထိုက်တန်မှုသည် ကျွန်တော့်ထံတွင် ရှိလာပါမည်လော။ ကျွန်တော်သည် မထိုက်တန်ပါ။ မထိုက်တန်ပါ။ မထိုက်တန်ပါ။

မထိုက်တန်တော့ ဘာဖြစ်သနည်း။ အချစ်၏ တကယ့်တန်ဖိုး ဆိုသည် မှာ သူသည် မထိုက်တန်သူအား ရက်ရက်ရောရော ချီးမြှောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုက်တန်သူအတွက် ဘုရားသခင်၏ မြေကမ္ဘာတွင် ဆုလာဘ်များစွာ ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဘုရားသခင်ထံတွင် မထိုက်တန်သူအတွက် သီးခြားဖယ်ထား သော အထူးမေတ္တာတော် ရှိပါသည်။

အခုအထိတော့ ဘိမာလာသည် ကျွန်တော့်အိမ်တွင်းဖြစ် ကျွန်တော့်

mgobe.com

လက်ဖြစ် ဘီမာလာ ဖြစ်နေပါသေးသည်။ အကျဉ်းစံ လှောင်အိမ်လေးထဲ အိမ်မှု ကိစ္စသေးသေးမွှားမွှားများတည်းဟူသော ရေအိုင်ငယ်လေးထဲမှ ဖားသူငယ်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘာသာ မေးခွန်းထုတ်နေမိသည့် အရာ တစ်ခု ရှိ၏။ ဘီမာလာ၏ အချစ်သည် သူ၏ နှလုံးသား စမ်းပေါက်အိုင်နက်ထဲမှ လာသော ရေလို အချစ်လား။ သို့မဟုတ် စည်ပင်သာယာရေးဌာနက နေ့စဉ် မြို့ထဲ ရွာထဲ ဖြန့်ဖြူးပေးနေသည့် ရေလို အချစ်မျိုးလား။

ဘီမာလာကိုလည်း သူ့အဆင်းနှင့်သူ၊ သူ့အလင်းနှင့်သူ ထွန်းလင်း ဝေဆာ ဖူးပွင့်နေသည်ကိုသာ မြင်လိုလှပါသည်။ သို့ရာတွင် တွက်ချက် စဉ်းစားရ မည့် အချက်တစ်ချက်ကို ကျွန်တော် မေ့သွားပါသည်။ ယင်းမှာ လူတစ်ယောက် လွတ်လပ်စွာ သူ့သဘော သူ ဆောင်သည်ကို မြင်ရဖို့ဆိုလျှင် အစဉ်အလာ ပြဋ္ဌာန်း ချက်များမှ လာသော သူ့အပေါ် ပိုင်ဆိုင်မှုကို လက်လွှတ်ရမည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ထိုအချက်ကို ထည့်မစဉ်းစားမိပါသနည်း။ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဇနီးမယားအား ပိုင်ဆိုင်မှုအပေါ် စွဲသည့် ကာမပိုင် မာန်ကြောင့်ပေလော။ မဟုတ်ပါ။ ယင်းသည် အချစ်ကို ကျွန်တော် အပြည့်အဝ ယုံကြည်မှု ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘဝင်မြင့်လိုက်ပုံများ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ အမှန်တရား၏ ပကတိရုပ်သွင်ကို ဘွားခနဲ မြင်ရလျှင် မတုန် မလှုပ် ကြည့်ရှုနိုင်စွမ်း ကိုယ့်မှာ ရှိသည်ဟု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထင်မိခဲ့သည်။ မငြင်းဆန်နိုင်သော ဘုရားသခင်၏ အစီအမံ ဖြစ်၏။ သို့သော် သည်စမ်းသပ်ပွဲ အဆုံးတွင် ကျွန်တော် အောင်နိုင်သူ ဖြစ်လာလိမ့်မည် ဆိုသော မာနတံခွန် ထူထား ခြင်းကို မစွန့်လွှတ်သေးပါ။

ကျွန်တော့်အပေါ် ဘီမာလာ နားမလည်နိုင်သော ကိစ္စတစ်ခု ရှိပါသည်။ လူတစ်ဖက်သားအား ဖိအားပေး၍ အတင်းအကျပ် ပြုခြင်းမှာ စိတ်ခွန်အား နည်းသူ တို့၏ လက္ခဏာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ရှုမြင်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ လောကတွင် မျှမျှတတ မလုပ်ရဲသူတို့သည် စိတ်ခွန်အား နည်းသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မျှတစွာ ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်ကို လျစ်လျူရှုပြီး မတရားမှုအားဖြင့် ဖြတ်လမ်း နည်းများ သုံးကာ လိုချင်သည့် ရလဒ် ထွက်အောင် မြန်မြန်ဆောင်ရွက်တတ်ကြ သည်။ ဘီမာလာသည် စိတ်ရှည် သည်းခံခြင်းကို စိတ်ရှည် သည်းမခံနိုင်ပါ။ သူ သည် ယောက်ျားတို့ထံတွင် လှုပ်ရှားပေါက်ကွဲမှု၊ ဒေါသကြီးမှု၊ နိဗ္ဗိတိထက်စီးနင်း

ပြုကျင့်မှုတို့ကိုသာ တွေ့လို မြင်လိုစိတ် ရှိပါသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် ဘိမာလာ ရိုသေလေးစားခြင်း၌ အကြောက်တရားသည် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု အဖြစ် ပါဝင်လျက် ရှိသည်။

ဘိမာလာအနေဖြင့် နွားခြေရာခွက်တွင်းမှ လွတ်၍ ပင်လယ်ကြီးထဲ ရောက်သည့်တစ်နေ့ ရက်စက်ခြင်းကို စွဲလမ်းနေခြင်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်လိမ့် မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ ယခုတော့ ထိုရူးသွပ် စွဲလမ်းစိတ်သည် သူ၏ နာမ်ခန္ဓာထဲတွင် တစ်သားတည်း ဖြစ်နေပါသည်။ ဘိမာလာ၏ အချစ်သည် တဖျစ်ဖျစ် တောက်လောင်နေသူတို့ အတွက်သာ ဖြစ်၏။ သာမန်ရိုးရိုး ဘဝခရီး တစ်ခုကို ရဖို့အတွက် သူ့လျှာဖျားမှသည် ရင်းခေါင်းထဲအထိ မီးစဖြင့် ထိုးသလို ခံစားနေရဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတည်း ဟူသော အရက်ပြင်း၏ အရှိန်ကြောင့် မိမိတာဝန်ကို မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ သွေးရူး သွေးတန်း မလုပ်ဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘိမာလာ ကျွန်တော့်ကို ရိုသေလေးစားရန် ခဲယဉ်းပါလိမ့်မည်။ သူက ကျွန်တော် ချင့်ချင် ချိန်ချိန် လုပ်သည်ကို ပျော့ညံ့သည်ဟု ယူဆနိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဘန္တေမာတာရမ် ကို အော်၍ ထကြွသောင်းကျန်း မပြသဖြင့်လည်း သူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေ ပါသည်။

ထိုအချက်များကြောင့် ကျွန်တော့်နယ်မြေမှ ရပ်ရွာလူထုကြားတွင် ကျွန်တော့်ကို မကြိုက်ကြပါ။ အကြောင်းတစ်ခုမှာ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပြီး အမျိုးသားရေးဝိညာဉ် ပူးကပ်ကာ အော်ဟစ်ပေါက်ခွန် မမြူးထူးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး တစ်ခုခုကို မျှော်လင့်နေသောကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ရဲပုလိပ်တို့ကို ကြောက်ရ၍ ဖြစ်စေ ယခုလို သူတို့နှင့် မပူးပေါင်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူတို့က ထင်ကြသည်။ သူတို့ဘက် ပါသည့် ပုလိပ်တို့ကတော့ ကျွန်တော့် တွင် အကြံအစည်ကြီးကြီး တစ်ခု ရှိနေပြီး ခြံစည်းရိုးခွဲထိုင် ပြခြင်းဖြင့် သူတို့ကို ဆန့်ကျင်နေသည်ဟု ထင်နေကြသည်။

ကိုယ့်တိုင်းပြည်အကြောင်း အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း နားလည်သော် လည်း ထိုပကတိအရှိထဲတွင် အမျိုးသားရေး မီးထိုးပေးမည့် လောင်စာကို ရှာမတွေ့ ကြသူများ၊ လူလူချင်း အတူတူပဲဟု သဘောထားကာ တခြားလူများကို မချစ်နိုင် ကြသူများ၊ အမျိုးသားရေး မီးတောက်အရှိန် လျော့မသွားစေရန်အတွက် အော်ဟစ်

ကာ တိုင်းပြည်ကို ဘုရားလို ကိုးကွယ်မှ ဖြစ်မည် ဆိုသည့်သူများ၊ ထိုသူများ အားလုံးသည် တိုင်းပြည်ထက် စိတ်ခံစားရူးသွပ်မှုကို ပိုချစ်ကြသည်ဟု ကျွန်တော် တကယ်ခံစားရသည်။

နှလုံးသား၏ ရူးသွပ်တောင်းဆိုမှုကို အမှန်တရားထက် မြင့်သော နေရာ တွင် ထားဖို့ ကြိုးစားခြင်းသည် ကျွန်မျိုးစေ့ ပါလာခြင်း၏ လက္ခဏာတစ်ခု ဖြစ် သည်။ စိတ်သည် အထိန်းအကွပ် မဲ့နေသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ လမ်းပျောက်နေ တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ဝိညာဉ်သည် အားနည်းလာသောအခါ ထိုဝိညာဉ် ခိုလှုံရာ ခန္ဓာအိမ်ကြီး ဆက်လက် လှုပ်ရှားနေနိုင်ရေးအတွက် လောင်စာ တစ်ခုခု လိုအပ်လာပါသည်။ ထိုလောင်စာသည် စိတ်ကူးယဉ် ထိုးဇာတ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အာဏာရှိသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဩဇာညောင်းသူတို့ထံမှ စေခိုင်းလမ်းညွှန်ချက်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အမှန်တရားကို မမြင်ချင် ယောင်ဆောင်ကာ မှိုင်းတိုက်သမျှ လိုက်ပါခံစားနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မိမိကိုယ်မိမိ အစိုးရခြင်းတရား ကင်းမဲ့လျက်ရှိသည်ဟု သိအပ်ပေသည်။ အခြေ အနေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့အား တုန်လှုပ်ချောက်ချား ငြိမ်ဝပ်ပိပြား သွားစေဖို့ ဆိုသည်မှာ ဒေဝေါကြီးရင်လည်း ရှိ၊ တကယ့် သမားတော်တစ်ပါးရင် လည်း ရှိမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်မှု ဆိတ်သုဉ်းနေသူဟု သန္တိက တစ်နေ့တွင် စွပ်စွဲပါသည်။ ထိုသို့ ဆိတ်သုဉ်းနေခြင်းကြောင့် အမိတိုင်းပြည်၏ ခြပ်ရှိသဘောကို ကျွန်တော့်မှာ မြင်အောင် မကြည့်နိုင် ဖြစ်နေရသည်ဟုလည်း ပြောသည်။ ဘီမာလာကပါ သူ့ဘက်က ထောက်ခံခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခွန်းမျှ ပြန်လှန်ခုံခံ မပြောဆိုခဲ့ပါ။ အကြောင်းမှာ အငြင်းအခုံ၌ အနိုင်ရရုံမျှ ဖြင့် တကယ့်ပျော်ရွှင်မှုကို မရနိုင်၍ ဖြစ်သည်။ ဘီမာလာ၏ အမြင်ကွဲပြားမှုသည် ဉာဏ်ရည်မတူလိုဟု ဆိုခြင်းထက် သူနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ စရိုက်သဘာဝချင်း မဆင်တူခြင်းကြောင့်ဟု ဆိုရပါမည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အား စိတ်ကူးကြည့်မြင်တတ်မှု ကင်းမဲ့ သူဟု စွပ်စွဲကြ၏။ ဆိုလိုသည်မှာ ကျွန်တော်သည် ဆီအပြည့်ရှိသည့် မီးအိမ် တစ်လုံး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မီးမစွဲ။ မီးမတောက်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ကို သူတို့ပေးသည့် ဥပမာအတိုင်း ပြန်စွပ်စွဲပါသည်။

mgjoe.com

“မင်းတို့ဟာ မီးခတ်ကျောက်လို မည်းတယ်။ မင်းတို့ အချင်းချင်း တကျည်ကျည် မြည်အောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်တိုက်မှ မီးပွား ထွက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မချိတ်ဆက်မိကြတဲ့ မီးပွင့်တွေဟာ မင်းတို့ရဲ့ မာနကိုပဲ ကြီးအောင် လုပ်ပေးနေတယ်။ မင်းတို့ဉာဏ် ပွင့်အောင်တော့ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး။”

သန္တိသည် အလိုကြီးသူတစ်ဦးမှန်း ကျွန်တော် သိခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ သူ၏ရမ္မက်တို့ကြောင့် သူ ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာတရားနှင့် ပတ်သက်လျှင် တိမ်သလ္လာများ ဖုံးလွှားခဲ့သလို ဝံသာနုရက္ခိတ ဆိုသော အမျိုးကို ချစ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း အာဏာရှင်ဆန်ဆန် ပြုမူကျင့်ကြံသူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူသည် ဉာဏ်ပညာထက်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ပင်ကိုသဘောသည် မသိမိမ္မေ့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူသည် ပြင်းထန်သည့် သူ့ရမ္မက်မီးလျှံများကို လူကြားကောင်းသည့် အမည်နာမများတပ်ပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လျှောက်ပြောပါသည်။ သူလိုချင်တာကို ဖြည့်ဆည်းခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ မရသည့်အခါ ဒေါသထွက်ပေါက်ကွဲခြင်းဖြင့် ကလေးကလားစိတ်ဖြေခြင်းသည် လည်းကောင်း သူ့အတွက်တော့ အချိန်မဆိုင် ဆောင်ရွက်ရသည့် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ အတိတ်နေ့များတုန်းကဆိုလျှင် သူ့ကို ထောက်ပံ့ရသော ငွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘီမာလာက ကျွန်တော့်အား မကြာခဏ သတိပေးပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဒါကို သဘောပေါက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူနှင့် အတိုက်အခံ လုပ်နိုင်စွမ်း ကျွန်တော့်မှာ မရှိခဲ့ပါ။ သူ၏ အမြတ်ထုတ်ခံနေရသည့် ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နေရသည်ဟု ကိုယ်တစ်ဦးတည်း သိနေရခြင်းကိုပင် ကျွန်တော် အင်မတန် ရှက်ခဲ့မိပါသည်။

သို့သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် သန္တိ၏ တိုင်းပြည်ချစ်စိတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ချစ်စိတ်၏ အခြားအဆင့်တစ်မျိုးသာ ဖြစ်ကြောင်းကို ဘီမာလာ သိအောင် ရှင်းပြရန် မလွယ်ကူတော့ပါ။ ဘီမာလာ၏ သန္တိအပေါ် ထားသည့် သူ့ရဲကောင်းကိုးကွယ်မှုကြောင့်ပင် သူ့အကြောင်းကို ဘီမာလာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိအောင် ပြောပြရန် များစွာ တွန့်ဆုတ်မိလေသည်။ သဝန်တိုစိတ်ကြောင့် ယထာဘူတ မဆန်တော့ဘဲ ဘက်လိုက် ချဲ့ကားပြောမိမှာလည်း စိုးပါသည်။ နှလုံးသား၏ နာကျင်မှုကြောင့် ကျွန်တော် သန္တိကို ပုံဖျက်ပြီး မြင်နေမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အထဲမှာ လှိုက်လောင်နေသော ခံစားမှုများကို မျိုသိပ်ထားရသည်ထက် ဖွင့်အန်ချလိုက်ရသည်က ပိုကောင်းပါလိမ့်မည်။

(၂)

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာတို့ သိကျွမ်းခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်သုံးဆယ် ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဆရာသည် သူ့အတွက် ဂုဏ်သရေ ထိခိုက်မှာ၊ ဘေးအန္တရာယ် ကျရောက်မှာ၊ သေရမှာကို အလျှင်း ပူပန်တတ်သူ တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ မိသားစု၏ ရှေးရိုးစွဲ ဓလေ့ထုံးစံများအကြား မွေးဖွားခဲ့ရသော ကျွန်တော့်အတွက် ဆရာသည်သာ ကယ်တင်ရှင် တစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာသည် ကျွန်တော့်ဘဝထဲထိ လာရောက်ကာ အေးချမ်းခြင်း၊ အမှန်တရား၊ တရားမျက်စိ ဉာဏ်အလင်းတို့နှင့်အတူ သူ့ဘဝကိုပါ ထူထောင်ခဲ့သည်။ ဆရာ မပါဘဲ ကျွန်တော်သည် အမှန်တရား၏ ပင်ကိုကောင်းခြင်း သဘောကို သိမြင်နားလည်နိုင်ဖို့ စွမ်းနိုင်ခဲ့မည် မဟုတ်ပါ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်ထံ ဆရာ ရောက်လာပြီး “သန္တိကို ဒီမှာ ဆက်ခေါ်ထားစရာ လိုသေးလို့လား” ဟုပြော၏။ ဆရာသည် အလွန်လိမ္မာပါးနပ်သူ ဖြစ်ရာ မကြာမီ ကြမ္မာဆိုး ဝင်မွေတော့မည့် အရိပ်လက္ခဏာတို့ကို ချက်ချင်း အကဲခတ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ဆရာသည် တော်ရုံတန်ရုံ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ရိုး မရှိခဲ့ပါ။ သို့သော် ထိုနေ့ကမူ ဆရာပုံစံသည် ကျရောက်လာလတ္တံ့သော ဒုက္ခ၏ အရိပ်မည်းကြီး လွှမ်းမိုးခံနေရပုံ ထင်ရလေသည်။ ဆရာ ကျွန်တော့်ကို မည်မျှ ချစ်မှန်း ကျွန်တော်ပဲ မသိခဲ့လေသလား။

လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က သန္တိအား-

“ငါ အခုလေးတင်ပဲ ရင်ပူရဲက စာရတယ်၊ ဟိုကလူတွေက ငါက မင်းကို မောင်ပိုင်စီးပြီး မလွတ်ဘဲ ထားထားတယ်လို့ ပြောနေကြပြီ။ မင်း ဘယ်တော့လောက် ဟိုကို သွားမလဲ”

ဘီမာလာသည် လက်ဖက်ရည် ငှဲနေရင်းက မျက်နှာ ချက်ချင်း ပျက်သွား၏။ ထို့နောက် သန္တိကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သန္တိက-

“ငါ ဒီလို ဟိုသွားလိုက် ဒီသွားလိုက် လုပ်နေတာ အကြီးအကျယ် အင်အား ဖြုန်းတီးရာများ ကျမလားလို့ကွ။ တကယ်လို့ တစ်နေရာတည်းက ထိုင်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ရလဒ်တွေ ပိုခိုင်လာမယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ထိုသို့ပြောရင်းနှင့် ဘီမာလာမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး “မဟုတ်ဘူးလား ဘီမာလာ ...” ဟု မေးလိုက်သည်။

ဘီမာလာက ရုတ်တရက် ဘာမျှပြန်မဖြေဘဲ ခေတ္တ ဆိုင်းနေပြီးမှ-

“နှစ်မျိုးစလုံး ကောင်းမှာပါ။ တစ်နေရာတည်း ထိုင်ပြီး အလုပ် လုပ် တာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ခရီးသွားတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အစ်ကိုသန္တိ ပိုသဘောကျတာကို လုပ်ပါ”

“ဒါဆို ကျုပ်စိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောမယ်နော်။ ကျုပ်အတွက် လိုအပ် ချက်နဲ့ ထာဝရ ကိုက်ညီစေလောက်တဲ့ လှုံ့ဆော်မှုတစ်မျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေး ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ် မရပ်မနား လျှောက်သွားနေခဲ့တာပေါ့။ ရောက်ရာ အရပ်မှာ လူတွေရဲ့ စိတ်ကို နိုးကြားထကြွလာအောင် လှုံ့ဆော်မယ်။ အဲဒီလို သူများကို လှုံ့ဆော်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်အတွက် လှုံ့ဆော်မှုစွမ်းအင်တွေ ပြန်ရယူ သိုမှီး တယ်။ ဒီနေ့တော့ တိုင်းပြည်က ပါးလိုက်တဲ့ အမှာစကားကို မင်းကြောင့် ကျုပ် ကြားခဲ့ပြီ။ ဒီလို မီးမျိုး ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ ကျုပ် မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ မင်းဆီက အဲဒီ မီးကို ခဏငှားပြီး နိုင်ငံအဝန်း စိတ်အားထက်သန်ခြင်း မီးတွေ လိုက်ကူးပေး နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့... ခဏနေဦး... ရှက်မသွားပါနဲ့ဦး။ မင်းဟာ ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ် မဟုတ်ဘူး။ ရှက်ရှက်ရွံ့ရွံ့ ဖြစ်နေရမယ့်အစား မဟုတ်ဘူး။ မင်းဟာ အဲဒီထက် အများကြီး ပိုမြင့်တယ်။ မင်းဟာ တို့များ ပျားအုံရဲ့ ပျားဘုရင်မပဲ။ တို့လို လုပ်သားပျားတွေကတော့ မင်းကို ဝန်းရံကြရမှာပေါ့။ မင်းဟာ တို့ရဲ့ ဦးစီးချုပ် ဖြစ်ရမယ်၊ တို့ရဲ့ လောင်စာ ဖြစ်ရမယ်”

ဘီမာလာသည် ဂုဏ်လည်း ယူ၊ ရှက်လည်း ရှက်စွာဖြင့် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။ လက်ဖက်ရည် ဆက်ငဲ့နေသော သူ့လက်များက တုန်ယင်လျက်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်ဆီ ဆရာ ရောက်လာပြီး-

“မင်းတို့လင်မယား ဒါဂျီးလင်းကို အပြောင်းအလဲ ဖြစ်အောင် သွားကြ ပါလား။ မင်းတို့ ကြည့်ရတာ ညောင်နာနာနဲ့ အိပ်ရေးကော ဝကြရဲ့လား။”

ညနေတွင် ဘီမာလာအား တောင်တန်းများဆီ ခရီးထွက်ရန်ဆန္ဒ ရှိ မရှိ မေးလိုက်ပါသည်။ သူ ဟိမဝန္တာကို သိပ်သွားလည်ချင်မှန်း ကျွန်တော် သိထား သည်။ သို့ပေမင့်... သူက မသွားချင်ဘူး ဆိုပါလား။ အရေးတော်ပုံကြောင့် မသွား ချင်တော့တာ ဖြစ်မှာပါလေ။

ကျွန်တော် ယုံကြည်မှု ပျောက်ဆုံး၍ မဖြစ်။ ကျွန်တော် စောင့်စားရ မည်။ လောကကျဉ်းကျဉ်းမှ လောကကျယ်ကျယ်သို့ သွားရာလမ်းသည် ကြမ်းတမ်း

ကွန်းခိုရာ

ပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့သော လွတ်လပ်မှုမျိုးနှင့် ဘိမာလာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် သွားသည့် တစ်နေ့ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်နေရာကိုယ် ဘယ်မှာမှန်း သိဖို့ လိုပေမည်။ ပြင်ပလောက၏ အနေအထားနှင့် ကျွန်တော် အောင်ခွင်ကျ မဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်တော် ကံကြမ္မာကို ပြန်ရန်လုပ်မနေတော့ပါ။ ကျွန်တော် တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်သွား ပါမည်။ အင်အားသုံးရမယ် ဟုတ်လား။ ဘာအတွက်နည်း။ အင်အားသုံးနိုင်တိုင်း အမှန်တရားကို အနိုင်ယူနိုင်မည် မှီ၍လော။

သန္တိ၏ မှတ်တမ်း

(၁)

အဖြစ်မရှိသည့် လူများက ကိုယ့်ဝေစုထဲ ရောက်လာတာမှ ကိုယ့်ဥစ္စာဟု ပြောကြ ၏။ ပျော့ညံ့သူတို့က ယင်းကို ထောက်ခံကြသည်။ သို့သော် လူလောက တစ်ခုလုံး ၏ အခိုင်အမာ ပြောကြားချက်ကား “ကိုယ် ရအောင် ယူနိုင်တာမှ ကိုယ့်ဥစ္စာ” ဟူ၍တည်း။ ဤတိုင်း ဤပြည်သည် ကျွန်ုပ် မွေးဖွားရာ ဇာတိဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်ပိုင်မြေ ဖြစ်ခြင်း မဟုတ်သေး။ တိုင်းပြည်အပေါ် အင်အားသုံး၍ အနိုင်ယူ သိမ်းပိုက်နိုင်သည့် နေ့သို့ ရောက်မှသာ ဤတိုင်းပြည်သည် ကျွန်ုပ်ပိုင် တိုင်းပြည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လူတို့အား သဘာဝတရားကြီးက ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ပြဋ္ဌာန်းထား၏။ ထို့ကြောင့် လူမှန်လျှင် လောဘကြီးကြသည်မှာ ဓမ္မတာ။ မရှိသော်လည်း ရှိသမျှနှင့် ရောင့်ရဲ တင်းတိမ် သင့်သည် ဆိုသော စကားသည် သဘာဝ၏ အဘိဓမ္မာတွင် မရှိချေ။ ကျွန်ုပ်စိတ်က တောင့်တသည့် အရာကို ကျွန်ုပ်ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးက ရအောင် လုပ်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းသည်သာ ဤလောက တစ်ခွင်တွင် အဇ္ဈတ္တနှင့် ဗဟိဒ္ဓသဘာဝတို့အကြား တစ်ခုတည်းသော နားလည်မှုအစစ် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကျင့် တရား ဆိုသည်များကိုတော့ လောဘစိတ် နည်းပါးသူ ခပ်ပျော့ပျော့ ဖြူဖပ်ဖပ် သတ္တဝါတို့ အတွက်သာ ရှိပါစေ။ ပြင်းပြသော စိတ်ဆန္ဒဖြင့် တောင့်တပြီးလျှင် ပြင်းပြသော စိတ်ဖြင့် ခံစားသူများ၊ တစ်လက်မမျှ နောက်မတွန့်သူ၊ တွေ့စေ

မနေတတ်သူ များသည်ကား ဘုရားသခင်၏ ချီးမွမ်းထောမနာ ကောင်းချီးမင်္ဂလာ ပြုခြင်းခံရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသာ ဖြစ်သည်။ ဤလူစားမျိုးတို့၏ အကျိုးစီးပွား အလိုငှာသာ သဘာဝမိခင်ကြီးက သူ၏ ကြွယ်ဝမှုနှင့် မြတ်နိုးဖွယ် ရတနာ အဖုံဖုံ တို့ကို ဖြန့်ဖြူးခဲ့ပေ ပေးလေ့ ရှိလေသည်။ ထိုသူတို့သည် မြစ်တွေ့လျှင် ဖြတ်ကူး မည်၊ နံရံတွေ့လျှင် ကျော်တက်မည်၊ တံခါးတွေ့လျှင် ကန်ကျောက် ဖွင့်ကြမည်။ သူတို့ ရပိုင်ခွင့် ရှိသမျှကို စိတ်ကြိုက် ယူငင်ကြမည်။ ဤသို့သော ရယူခြင်းမျိုး ဌိသာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှုကို ရရှိနိုင်ပြီး ထိုသို့သော လုယက်ယူငင်ခြင်းမျိုးကသာ သိမ်းပိုက်ခံအရာ၏ တန်ဖိုး ဖြစ်ပေသည်။

သဘာဝတရားသည် ဓားပြတိုက်မှသာ ကြည်ဖြူစွာ ထုတ်ပေး၏။ အကြောင်းမှာ သူသည် ဤကဲ့သို့ မာန်ဟုန်ပြင်းသော အလိုဆန္ဒ၊ အတင်းအဓမ္မ သိမ်းယူသော အမှုတို့တွင်သာ မွေ့လျော်သောကြောင့်တည်း။ သဘာဝတရား သည် သူ၏ ဂုဏ်ပြုပန်းကုံးကို ခေါင်းပါးသောအကျင့် ကျင့်ကြသည့် သမဏတို့ ၏ အဆီမရှိ ခြောက်ကပ် အရိုးငေါငေါ လည်ပင်းတွင် မစွပ်ချေ။ မင်္ဂလာပွဲမှ တီးမှုတ် ဖျော်ဖြေသော တေးသံသာတို့ပင် ထွက်ပေါ်လာချေပြီ။ မင်္ဂလာအချိန်ကို သည်အတိုင်း ကုန်ဆုံးသွားခွင့် ပေးလို့ မရပါ။ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားသည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်၏။ အဘယ်သူသည် သတို့သားနည်း။ တခြားမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်ပဲ ဖြစ်သည်။ လက်ထဲ၌ မီးရှူးတိုင်ကိုင်၍ အချိန်မီ ရောက်လာနိုင်သူသာလျှင် သတို့သား ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ခွင့် ရှိလေသည်။ သတို့သားသည် မိခင် သဘာဝတရားကြီး၏ မင်္ဂလာခန်းမ အတွင်းသို့ မျှော်လည်း မျှော်လင့်မထား၊ ဖိတ်လည်း မဖိတ်ကြား ထားဘဲနှင့် တက်ရောက်လာခဲ့သည်။

မရှက်ဘူးလားဟု ကျွန်ုပ်ကို မေးလာခဲ့လျှင် ဘယ်တုန်းကမှ မရှက်ခဲ့ ဟု ဖြေပါမည်။ ကျွန်ုပ် အလိုရှိရာကို ကျွန်ုပ် တောင်းသည်။ ထို့ပြင် မရယူခင်မှာ လည်း ကျွန်ုပ်သည် အမြဲတစေ အရင် ခွင့်တောင်းကြည့်လေ့ ရှိသူ မဟုတ်။ ကျွန်ုပ် လို မကျင့်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လို မရကြသူများကတော့ မရှိမရှား ဘဝသည် ကောင်း၏ ဟု ဆင်ခြေပေးရင်း သူတို့၏ ချို့ငဲ့ခြင်းကို ဂုဏ်တင်ပြကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကို မွေးဖွား ပေးလိုက်သည့် ဤလောကသည် အစစ်လောက ဖြစ်သည်။ အစစ်တို့ကို ရောင်းချ သည့် ဈေးသို့ လာပြီး ခြင်းတောင်းအတွင်း စကားလုံး ကြီးကြီးများကိုသာ ထည့် ၍ လက်ဗလာ၊ ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနှင့် ပြန်သွားသူ အနိယောကျ်ားတို့ကို ကြည့်

m ၆၆ o e . c o m

ကာ အဘယ်ကြောင့် ဤလောကထဲ လူလာဖြစ်နေရပါလိမ့်ဟု ကျွန်ုပ် အံ့ဩမိသည်။ သူတို့သည် လောက်လောက်လားလား မပွင့်၊ မသီးသည့် သုခဥယျာဉ်ကြီးထဲ ငြိမ့်ညောင်းသံသာ ဓမ္မတေးကို တီးမှုတ်ပူဇော်ဖို့ရာအတွက် ဘာသာရေးလောကမှ ရသတဏှာ ကြီးသူတို့နှင့် ရက်ချိန်းများ ယူထားသလား မသိပါ။ ကျွန်ုပ်ကတော့ ထို ဓမ္မတေးသံသာများကိုလည်း ကြိုက်သယောင် ဟန်မဆောင်သလို ထိုအပွင့်၊ အသီးတို့၌လည်း မည်သည့်အာဟာရကိုမျှ မမြင်မိချေ။

ကျွန်ုပ် ဆန္ဒတောင့်တရာကို အပြုသဘော တောင့်တသည်။ အမြင့်ဆုံးအဆင့်ဖြင့် တောင့်တသည်။ ကျွန်ုပ် တောင့်တသည့် အရာကို လက်နှစ်ဖက်၊ ခြေနှစ်ဖက်တို့ဖြင့် အနှစ်ဖြစ်သည်အထိ နင်းကြိတ် နယ်၊ ပြီးလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး သုတ်လိမ်းထားချင်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အပြည့်အသိပ် ဖြည့်ထားချင်သည်။ အစာရှောင် ဥပုသ်စောင့်ပြီး မိမိကိုယ်ကိုယ် ညှဉ်းဆဲသူပမာ၊ လူမအိပ်တာ ကြာသည့် အိပ်ရာတစ်ခုမှ သွေးမစုပ်ရသည့် ကြမ်းပိုးပမာ ပြားချပ် ပြားကပ် ဖြူလျော်လျော် ဖြစ်နေသူတို့၏ နားဝင်ပီယံ မဖြစ်သော အသံများသည် ကျွန်ုပ် နားသို့ ရောက်မည် မဟုတ်။

ကျွန်ုပ် ဘယ်အရာကိုမျှ မဖုံးကွယ်ပါ။ ဖုံးကွယ်လျှင် သွေးကြောင်ရာ ကျပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ဖုံးကွယ်ဖို့ လိုအပ်ချိန်တွင် မဖုံးကွယ်နိုင်ပြန်လျှင်လည်း သွေးကြောင်ရာ ကျပါသည်။ သင့်မှာ လောဘရှိသည်။ သင့်မြို့ကို သင် တံတိုင်းကာမည်။ ကျွန်ုပ်မှာ လောဘ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သင့်မြို့တံတိုင်းကို ဖောက်ထွက်သည်။ သင်က သင့်အစွမ်းကို အသုံးပြုသည်။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏ ပယောဂအတတ်ကို အသုံးပြုသည်။ ယင်းသည် ဘဝ၏ ပကတိတရားများ ဖြစ်၏။ ထိုအရှိတရားများ အပေါ်တွင် တိုင်းနိုင်ငံများ၊ အင်ပါယာများ၊ လူတို့၏ လုပ်ငန်း ကိုင်ငန်းများ အားလုံး အမှီသဟဲ ပြုနေရသည်။

ကောင်းကင်ဘုံမှ ဆင်းသက်လာသည် ဆိုသော အဝတာရ လူဝင်စားဘုရားတို့က ကျွန်ုပ်တို့အား နှုတ်ခပါဋ်တော်များ၊ ဆုံးမဩဝါဒများ ဟောပြောပို့ချပေးကြသည်။ ထိုအဆုံးအမတို့သည် ပကတိ အရှိတရားများ မဟုတ်ကြ။ ထို့ကြောင့် ချီးကျူးလက်ခုပ် ဩဘာများ သူတို့ ရသော်လည်း သူတို့ ဟောသည့် တရားတော်တို့မှာမူ အင်အားနည်းသူတို့ ပုန်းအောင်းရာ ထောင့်များမှာသာ ကွန်းခိုရလေသည်။

mgv.com

ကမ္ဘာကို အုပ်စိုးသူ၊ အင်အားကြီးသူတို့ကမူ ထိုတရားတို့ကို စက်ဆုပ်ကြ၏။ ဤသဘောကို မြင်အောင်ကြည့်ရဲသည့် သတ္တိရှင်တို့ အောင်မြင်မှုရကြသလောက် လူနဲ့လူအ လူကြောက်တို့မှာမူ တစ်ဖက်က သဘာဝတရား၊ တစ်ဖက်က လူဝင်စားဘုရား၊ ထိုနှစ်ခု၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ဆွဲခေါ်ရာ နှစ်ဖက်ကြား အခက်တွေ့နေကြသည်။ ခြေတစ်ဖက်က အစစ်အမှန် လှေပေါ်တွင် နင်းပြီး ကျန်ခြေတစ်ဖက်က အရိပ်အယောင် လှေပေါ် နင်းထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ရှေ့လည်း မတိုး၊ ရပြီးသား နေရာကိုလည်း ထိန်းမထားနိုင်ဖြစ်ကာ ဖွတ်မရဓားမ ဆုံး ဖြစ်နေကြရသည်။

လောက၌ သေခြင်းကိစ္စကိုသာ ခေါင်းထဲ စွဲလျက် မွေးလာကြသူတွေများ၏။ ထို သေခြင်းတွင် တွယ်နားခိုနေသည့် ဆည်းဆာအလှလို အလှတစ်မျိုးဘဝမှာ ရှိချင် ရှိလိမ့်မည်။ ထို အလှမျိုးကို သူတို့ စွဲလမ်းကြဟန် တူသည်။ နီခေးရှင်သန်နေသည်မှာ ထိုဘဝမျိုး ဖြစ်၏။ ဒါကို ဘဝဟု ခေါ်နိုင်မည် ဆိုလျှင်ပေါ့။ ထိုအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်အတော်ကြာက သူနှင့် ကျွန်ုပ် အပြင်းအထန် ငြင်းခုံခဲ့ကြဖူးသည်။

“အားမသုံးဘဲနဲ့ ဘာမှမရနိုင်ဘူး ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအားဆိုတာ ဘာလဲ၊ အဲဒီ ‘ရတယ်’ ဆိုတာကော ဘာလဲ၊ ငါ ယုံကြည်တဲ့ အင်အား ဆိုတာ စွန့်လွှတ်ရဲတဲ့ အင်အားပဲ” ဟု နီခေးက ပြော၏။

“အဲဒီတော့ မင်းက ဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့ ဂုဏ်ကြီးမြတ်မှုကို စွဲလမ်းနေတယ်ပေါ့”

“ဥစ္စံ ကွဲသွားတာ၊ မရှိတော့တာကို ကြက်သားပေါက်ကလေး နှစ်ခြိုက်စွဲလမ်းသလို မျိုးပါပဲကွာ။ ဥစ္စံဟာ တကယ့်အရှိတရားလို့ ပြောလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ လေတို့၊ အလင်းရောင်တို့နဲ့ အလဲအလှယ် လုပ်ဖို့ ဥစ္စံကို ဆုံးရှုံးရတာ မဟုတ်လား။ မင်းကတော့ ဝမ်းနည်းစရာ အလဲအလှယ်လို့ ခေါ်လေမလား”

ဥပမာအလင်္ကာတို့ကို နီခေး စသုံးပြုဆိုသည်နှင့် သူ ပြောနေသော အရာတို့မှာ ဝေါဟာရ စကားလုံးများသာ ဖြစ်ပြီး တကယ့် အရှိတရားများ မဟုတ်ကြောင်း သူ မြင်အောင် ပြရန် မျှော်လင့်ချက် ကျွန်ုပ်မှာ ကုန်ခန်းသွားခဲ့သည်။ ကောင်းပြီ၊ သူ့အလင်္ကာတွေနှင့်သူ ပျော်နေပါစေ။ ဤလောက မြေမဟီတွင်

ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ အသားစားသတ္တဝါများ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် သွားရှိသည်။ လက်သည်းများ ရှိသည်။ သားကောင်နောက်ကို လိုက်သည်။ ဖမ်းသည်။ ကိုက် ဖြတ်ပစ်သည်။ မနက်က စားခဲ့သော မြက်ကို ညနေတွင် ပြန်အန်ထုတ်ပြီး စားမြုံ့ ပြန်ရုံနှင့် ကျေနပ်သူများ မဟုတ်ကြ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့၏ သားကောင်ဆီ သွားမည့်လမ်းတွင် သင်တို့လို နှုတ်သမားများ ပိတ်ရပ်ထားခွင့်ကို မပေးနိုင်ပါ။ ရှေ့မှာ လမ်းပိတ်ထားလျှင်တော့ ခိုးမည်၊ လုယက်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ရှင်ဖို့ လိုသည် မဟုတ်လား။

ဤလောက၌ လှုပ်ရှားရှင်သန်နေသူ အပေါင်းတို့သည် တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်နှင့် အမူအကျင့်တွင် အတူတူပဲ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ပါးစပ်က တစ်မျိုး ပြောတတ်သည့် အကျင့်ရှိကြခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်က သီအိုရီအသစ်တစ်ခု အစထွင် ပြောနေသည်ဟု ဆိုကြပေလိမ့်မည်။ တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ လျှောက်သည့် လမ်းသည် လက်တွေ့ အလုပ်ဖြစ်သည့် အခြေခံကိုယ်ကျင့်စံမှန်း ကျွန်ုပ် သဘော ပေါက်သလို သူတို့ သဘောပေါက်ကြသည် မဟုတ်ပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်၏ ဒဿနသည် အဆန်မပါသော ခလောက် မဟုတ်မှန်း ကျွန်ုပ်သိသည်။ အဘယ် ကြောင့် ဆိုသော် ထိုသဘောတရားအား လက်တွေ့လောကထဲ၌ အကြိမ်ကြိမ် သက်သေထင်ရှားပြုပြီး ဖြစ်၍တည်း။ မိန်းမတို့သည် အစစ်အမှန် လောက၏ သတ္တဝါများဖြစ်ပြီး ယောက်ျားများလို လေထဲ တိုက်အိမ်ဆောက်၊ တိမ်ပေါ်လမ်း လျှောက်ကြသူများ မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်လျှောက်သည့် လမ်းစဉ်ဖြင့် ထို ဣတ္ထိယ တို့၏ အသည်းနှလုံးကို ဖမ်းစားနိုင်မှန်း ကျွန်ုပ် တွေ့ထားပြီး ဖြစ်သည်။

မိန်းမတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ကြန်အင်လက္ခဏာ၊ ဟန်ပန် အမူအရာ၊ သွားလာ လှုပ်ရှားပုံနှင့် နှုတ်ထွက် စကားတို့တွင် အဟုန်ပြင်းသော အလိုရမ္မက် တစ်မျိုးကို ရှာတွေ့ကြ၏။ ထိုအလိုရမ္မက်သည် ခေါင်းပါးသော အကျင့် ကျင့်ရာမှ အပူများပြီး ခြောက်ကပ် ပိန်ညှောင်နေသော အလိုရမ္မက်မျိုး မဟုတ်။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်း သံသယ၊ ဝိဝါဒတို့ဖြင့် နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်တတ်သော အလိုရမ္မက်မျိုး မဟုတ်။ ရဲရဲတောက် အလိုရမ္မက်မျိုးသာ ဖြစ်၏။ ထိုအလိုရမ္မက်သည် ရေလှိုင်းလုံးလို မြည်ဟည်းလျက် အရှိန်အပြည့်ဖြင့် စီးဆင်း၏။ “လိုချင်တယ် ... လိုချင်တယ်... လိုချင်တယ်” ဟု ဟစ်ကြွေးသွား၏။

ပြိုင်ဖက်ကင်းသော ထိုအလိုရမ္မက်သည် ဤကမ္ဘာလောက၏ အသက်

သွေးကြော ဖြစ်မှန်းကို လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကိုယ်မှ တစ်ပါး တခြား ဘယ် ဥပဒေကိုမျှမလိုက်နာသည့်သဘောရှိခြင်းကြောင့် အဆုံးတွင် အောင်ပွဲဆင်ရခြင်း ဖြစ်မှန်းကို လည်းကောင်း မိန်းမတို့သည် နှလုံးသား၏ အနက်ရှိုင်းဆုံး အလွှာမှ ခံစားနိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤလမ်းကိုလိုက်လျှင် သေမည်လား၊ ရှင်မည် လားပင် ဂရုမစိုက်နိုင်ကြတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်၏ အလိုရမ္မက်ဒီလှိုင်းနှင့် တွေ့သည့် အခါ ခုခံငြင်းဆန်ခြင်းမရှိ အလိုသို့ မကြာခဏလိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ မိန်းမတို့အပေါ် အနိုင်ယူလိုက်သည့် ထိုတန်ခိုးသိဒ္ဓိသည် ယောက်ျားဘသားတို့၏ တန်ခိုးသိဒ္ဓိပင် ဖြစ်သည်။ အစစ် အမှန်လောကအပေါ် အနိုင်ယူလိုက်သည့် တန်ခိုးသိဒ္ဓိပင် ဖြစ်သည်။

ပိုမိုကြီးကျယ် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော ကမ္ဘာလောက တစ်ခုကို စိတ်ကူး ယဉ်ကြသူများက ဆန္ဒကို မြေပြင်မှသည် လက်တွေ့နှင့်ကင်းသော မိုးပေါ်သို့ ရွှေ့ကြ၏။ သူတို့ တွန်းထုတ်လိုက်သည့် စိတ်ကူး ရေပန်း ရေမြွှာများ မည်မျှ မြင့်မြင့် တက်မည်၊ မည်မျှ ကြာကြာခံမည်ကိုတော့ စောင့်ကြည့်ရုံသာ ရှိပါသည်။ သေချာ တာတစ်ခုက မိန်းမဟူဘိ ထို ဣတ္ထိတို့သည် လက်တွေ့မပါ စိတ်ကူးအတွေးထည် များတွင်သာ မေ့လျော့နေတတ်သည့် ဖြူဖပ်ဖြူရော် သတ္တဝါတို့အတွက် ဖန်ဆင်း ထားခြင်း မဟုတ်ခြင်းပင်တည်း။

“လိုက်ဖက်မှု ...”

ဘုရားသခင်သည် ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့အား သူ့အတွဲနှင့်သူ့ အထူး စုံတွဲများ တွဲပေးထားသည်ဟု ကျွန်ုပ် အလိုပြည့်လေတိုင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောခဲ့ ဖူးသည်။ ထိုသို့သော စုံတွဲများ ပေါင်းစည်းခြင်းသည်သာ ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ အရ ပေါင်းစည်းမှု မှန်သမျှထက် အဆင့်မြင့်သော၊ တစ်ခုတည်းသော ‘တရားဝင် ပေါင်းစည်းခြင်း’ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ လူသည် ပင်ကိုက သဘာဝဥပဒေကို လိုက်နာ ချင်သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူသာ စကားလင်္ကာဥပစာတို့ဖြင့် အကွယ်အကာ ယူမထားလျှင် ထိုသဘာဝတရားကြီးထဲ ပျော်ရွှင်မှုသုခကို ရှာမတွေ့၍ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လောကသစ္စာ မုသားသာတည့်ဟူ၍ ဖြစ်နေရခြင်းပေတည်း။

“လိုက်ဖက်မှု ...”

အဘယ်ကြောင့် အတွဲအဖက် တစ်ခုသာ ရှိရမည်နည်း။ အတွဲအဖက် ဟူသည် ထောင်နှင့်ချီ ရှိနိုင်မည်။ တစ်ယောက်သောသူ အတွက်သာ အချစ်ကို

ထား၍ ရေတွက် မကုန်နိုင်သော ကျန်တွဲဖက်စရာများကို လျစ်လျူရှုလိုက်ရမည် ဆိုသော အချက်ကို သဘာဝတရားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်တုန်းကမျှ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြပါ။ ကျွန်ုပ်ဘဝတွင် ယခုအချိန်အထိ နှစ်သက်စရာပေါင်း များစွာ ကို တွေ့ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ယင်းက အသစ်အသစ်တို့အတွက် တံခါးကို ပိတ်မထားခဲ့ပါ။ ထိုတစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်ုပ်မျက်လုံးများထဲ ပြတ်သား ရှင်းလင်းစွာ မြင်နေရသည်။ သူကလည်း ကျွန်ုပ်၏ ဆွဲငင်အားကို ခံနေပြီမှန်း သိရှိနေပါပြီ။

ထို့နောက်မှာကော... .

ထို့နောက်မှာတော့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ် ညံ့ရာ ကျပြီပေါ့။

အခန်း (၃)

ဘိမာလာ၏ မှတ်တမ်း

(၆)

ကျွန်မ၏ ဟိရိသြတ္တပွတရားတို့ ဘယ်တွေ ရောက်ကုန်ပြီလဲ ကျွန်မ သိချင်ပါသည်။ ပြဿနာက ကျွန်မမှာ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် စဉ်းစားဖို့ပင် အချိန်မပေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ဖြတ်သန်းနေရသော နေ့နှင့် ညတို့သည် ချားရဟတ်အလား တလွှားလွှား ဖြစ်နေသည်မှာ ကျွန်မအဖို့ ရေဝဲတစ်ခု၏ ဗဟိုချက်တိုင် နေရာတွင် ရောက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။ တွန့်ဆုတ်ခြင်း၊ ပျော့ညံ့ခြင်းများ ဝင်ရောက်စရာ အကြားအလပ်တစ်ခုမျှပင် မကျန်ပါ။

တစ်နေ့တော့ ဘာရာက နီခေးအား မှတ်ချက်ပေးပါသည်။

“ခုထိတော့ ဒီအိမ်မှာ မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်ဖြစ်ရတာ မိန်းမတွေချည်းပဲ၊

အခုတော့ ယောက်ျားတွေ အလှည့်လာပြီ”

သူက ကျွန်မဘက်ကိုပါ လှည့်၍-

“သူတို့လည်း ရှောင်မလွတ်နိုင်တာ တို့တွေ ကြည့်ရအောင် ချိုတာ။

မင်း သိပ်လက်စွမ်းပြချင်နေမှန်း အစ်မသိတယ်၊ သူတို့ရဲ့ နှလုံးသားတည့်တည့်ကို ထိအောင် ပစ်လိုက်”

ဘာရာ၏ စူးရှသော အကြည့်တို့သည် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ထက်အောက် စုန်ဆန် ပြေးလွှားလျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်မ၏ အမွှေးနံ့သာများ၊ အင်္ကျီ အဝတ်အစား၊ ဟန်ပန်အမူအရာ၊ ပြောစကား စသည်တို့ထဲ မည်သည့် ထူးခြားမှုမျှ သူနှင့် မလွတ်ပါ။ ယခုအချိန်တွင် ထိုကိစ္စများ ပြန်ပြောရတာ ရှက်မိသော်လည်း ထိုအချိန်တုန်းကတော့ မရှက်မိပါ။ ကျွန်မ၏ အဇ္ဈတ္တရှိ တစ်စုံတစ်ခုသည် သူ့ အလုပ် သူ လုပ်နေသည်မှာ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ပင် မသိရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်မ လှလှပပ ဝတ်စားပြီးလိမ်းတာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် ယင်းသည် စက်ယန္တရားတစ်ခုနှင့် ပို၍ အလားသဏ္ဍာန် တူပါသည်။ အထွေအထူး ရည်ရွယ်ချက် မပါပါ။ သန္တိဘာဘူကို အရည်ပျော်အောင် လုပ်ဖို့ ဘာလုပ်လျှင် ရမည်မှန်း ကျွန်မ သိပါသည်။ ထိုသို့သိဖို့ ထိုးထွင်းသိဉာဏ် မလိုပါ။ သန္တိဘာဘူကိုယ်တိုင် အားလုံးရှေ့မှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ချ၍ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် သူကနီခေးကို ယခုလိုပြော၏။

“မင်း သိလား နီခေး၊ တို့ရဲ့ ပျားဘုရင်မလေးကို ငါ စတွေ့တုန်းကများ ရွှေရောင် အနားကွပ် ပါတဲ့ ဆာရီလေးကို ခြုံရင်း ဟောဟိုနား မရွံ့မရဲလေး ထိုင် လို့... သူ့မျက်လုံးတွေက လမ်းပျောက်နေတဲ့ ကြယ်လေးတွေလို အာကာသထဲ စူးစမ်းရှာဖွေ ငေးမောနေတာကွ။ အမှောင်ထုရဲ့ အစွန်းမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရပ်ပြီး ဘာရယ်လို့ မသိရတဲ့ အရာတစ်ခုကို ရှာဖွေနေလာခဲ့တဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မြင်လိုက်တော့ ငါဟာ နတ်ပူးသလို ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ဆာရီရဲ့ ရွှေအနားကွပ်ဟာ ငါ့အမြင်မှာတော့ သူ့ကို ရစ်ပတ် နွယ်တက်နေတဲ့ အတွင်းတေဇော မီးတောက် မီးလျှံတွေလို မြင်လာတယ်။ ဒါဟာ တို့ အလိုရှိတဲ့၊ ထင်ရှားမြင်နိုင်တဲ့ မီးလျှံပဲ။ ဒီမယ် ပျားဘုရင်မရေ... တစ်ခုလောက် ကူညီပါဦး။ နောက်တစ်ကြိမ်လောက် အဲသည်ဆာရီလေး ထပ်ဝတ်ပြုပြီး သက်ရှိမီးတောက်လေးလို တစ်ခါ ပြန်တောက်ပ ပြပါဦးလား။”

ကျွန်မသည် ရွာတစ်ရွာ၏ အနားသတ် နယ်နိမိတ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့ သည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဟိုယခင်က ကျွန်မ၏ နရီစည်းဝါးနှင့် ဘာသာစကားတို့ သည် ယခုနှင့်မတူ ခြားနားလှပါသည်။ ပင်လယ်ဒီရေတို့ တက်လာပြီးလျှင် ကျွန်မ ရင်အစုံသည် နိမ့်တုံမြင့်တုံ ဖြစ်ကျန်ရစ်သည်။ ကျွန်မ၏ ကမ်းနားကမ်းစပ်များက နေရာ ရှေ့အပေးတွင် ပင်လယ်ရေလှိုင်းများ၏ ကြက်သီးထစရာ ဗုံသံများက ကျွန်မ

၏ ကယောက်ကယက် ရေစီးကြောင်းထဲ ပဲ့တင်ထပ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သွေးထဲမှ ထိုအသံ။ အဓိပ္ပာယ် နားမလည်နိုင်သော အသံ။ ဟိုယခင်က ကျွန်မ ဖြစ်တည်မှု အဟောင်းသည် အဘယ်မှာနည်း။ ထိုမဟာရေစီးသည် အဘယ်အရပ်မှသည် ကျွန်မ၏ ခန္ဓာထဲသို့ ရေမြုပ်များ ထလျက် တစ်လှိုင်းပြီး တစ်လှိုင်း ရောက်ရှိလာ ခဲ့သနည်း။ သန္တိဘာဘူ၏ မွတ်သိပ်နေသော မျက်လုံးများသည် ကျွန်မ၏ ဘုရား ကျောင်းဆောင်ရှေ့ ပူဇော်ထားသော မီးတိုင်များသဖွယ် တောက်လောက်နေ ကြသည်။ ကျွန်မသည် အလှအပနှင့် တန်ခိုးဣဒ္ဓိ တို့တွင် အံ့ဖွယ်တစ်ပါး ဖြစ်သည် ဟု သူ့အကြည့်ရဲ့ရဲ့များက ထုတ်ဖော် ကြေညာလျက် ရှိပါသည်။ ထို့ပြင် ထုတ် ဖော်ပြောသော၊ ထုတ်ဖော်မပြောသော သန္တိဘာဘူ၏ ချီးကျူး စကားသံများ၏ ကျယ်လောင်သော အသံသည် ကျွန်မကမ္ဘာ လောကရှိ တခြားအသံဗလံ အားလုံး ကို ဖုံးလွှမ်းပစ်လိုက်လေသည်။ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် ကျွန်မအား အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် ဆန်းသစ်ကာ ဖန်ဆင်းတော်မူလေပြီလား။ ကိုယ်တော် မြတ်သည် ကျွန်မအား ကာလရှည်ကြာ လျစ်လျူရှုထားမိသဖြင့် ယခုတစ်ခါ နစ်နာကြေးပေးရန် ဆန္ဒတော် ရှိလေပြီလား။ ယခင်က ရွက်ကြမ်း ရေကျို ကျွန်မ သည် ယခုတော့ အလှဧကရီ တစ်ပါးအဖြစ် ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။ ယခင်က တန်းမဝင်ခဲ့သော ဘိမာလာသည် ယခုမူ ဘင်္ဂေါနယ်၏ ခန့်ညားမှုအပေါင်း ကို ကိုယ်စားပြုသော ဘိမာလာ ဖြစ်ပြီဟု ခံစားရလေသည်။

သန္တိဘာဘူသည် သန္တိဘာဘူ ဖြစ်ရုံမျှ မဟုတ်ပါ။ သူသည် တိုင်းပြည်၏ သန်းနှင့်ချီသော စိတ်အပေါင်းတို့ ပေါင်းဆုံရာလည်း ဖြစ်ပေသည်။ သူက ကျွန်မ အား ‘ပျားအုံရဲ့ ပျားဘုရင်မလေး’ ဟု ခေါ် လိုက်သည့်ခဏ မျိုးချစ်လုပ်သားပျား အပေါင်းကလည်း သံပြိုင်ညီညာ ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြသည်။ ထိုသည့် နောက်မှာတော့ ဘာရာရာနီ၏ သရော်လှောင်ပြောင်မှုများသည် ကျွန်မအား ထပ်ပြီး မထိမှန်နိုင်တော့ပြီ။ လောကနှင့် ကျွန်မအကြား ဆက်စပ်ပတ်သက်မှု သည် အပြောင်းအလဲတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့လေပြီ။ တစ်တိုင်းပြည်လုံးက ကျွန်မကို မည်မျှ လိုအပ်နေမှန်း သန္တိဘာဘူက ထင်ရှားအောင် ပြသနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကမူ ထိုကိစ္စကို သဘောပေါက်ဖို့ ကျွန်မမှာ မခက်ခဲခဲ့ပါ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်မ၌ အရာအားလုံးကို စွမ်းဆောင်နိုင်သည့် တန်ခိုးဣဒ္ဓိ ရှိသည်ဟု

ခံစားမိ၍ ဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးဣဒ္ဓိသည် ကျွန်မထံသို့ ဆိုက်ရောက် ပေပြီ။ ထိုတန်ခိုးဣဒ္ဓိသည် ယခင်က ကျွန်မ လုံးဝ မခံစား မသိရှိမိခဲ့သော၊ ခူးဆွတ် မမိသော ပန်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ယင်း၏ သဘောသဘာဝသည် အဘယ်နည်း ဟု မေးခွန်းထုတ်ဖို့ ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိ။ ယင်းသည် ကျွန်မအတွက် ရည်စူးသော တန်ခိုး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်မကို ကျော်လွန်၍ ရည်ရွယ်တာလည်း ဖြစ်နိုင် ပါသည်။ ထို တန်ခိုးဣဒ္ဓိသည် ဘင်္ဂေါနယ် တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံထားပါသည်။

သန္တိဘာဘူသည် အရေးတော်ပုံနှင့်ပတ်သက်၍ သေးသေးဖွဲဖွဲ ကိစ္စမှ အစ ကျွန်မနှင့် တိုင်ပင်လေ့ ရှိသည်။ ပထမတော့ မနေတတ် မထိုင်တတ် ခံစားရ သည်။ တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။ နောက်တော့လည်း ရဲတင်းသွားပါသည်။ ကျွန်မ ပေးသည့် အကြံဉာဏ်တို့သည် သူ့ကို အံ့အားသင့်စေပါသည်။

“ယောက်ျားတွေဟာ စဉ်းပဲ စဉ်းစားတတ်တယ်၊ မိန်းမတွေ ကျတော့ သူ့အလိုလို သိနိုင်တဲ့ အနေအထားမျိုး ရှိကြတယ်၊ မိန်းမဆိုတာ ဘုရားက သူ့စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်ဆင်းထားတာကိုး။ ယောက်ျားတွေကိုတော့ ဘုရားက အတော် ကို ရိုက်နှက်ပုံသွင်း ထုဆစ်ယူခဲ့ရတယ်” ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ပြောလေ့ ရှိသည်။

သန္တိဘာဘူထံ နိုင်ငံတစ်ဝန်းမှ ပေးစာများ ရောက်လာကြပြီး သူက ထိုစာများကို ပြ၍ ကျွန်မအမြင်ကို တောင်းခံပါသည်။ သူနှင့်ကျွန်မ အမြင်မတူ ကြတာမျိုးလည်း အခါအားလျော်စွာ ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ သူ့ကို အတိုက်အခံ မလုပ်။ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် ကြာလျှင် သူက ကျွန်မကို အခေါ်လွှတ်၍ “ကျုပ် တွက်တာ မှားသွားတယ်၊ မင်း မှန်ပါတယ်” ဟု ပြောလေ့ ရှိသည်။ အမှောင်ခန်းထဲ ရုတ်တရက် မီးထိုးပြလိုက်သလား ထင်ရအောင် သူ ဉာဏ်ပွင့်သွားပုံမျိုးဟုပဲ ဆိုရမလား။ ကျွန်မ အကြံပေးချက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ခြေလှမ်းမိတိုင်း အမှားနှင့်သာ ကြုံရသည်ဟု သူက ဝန်ခံသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖြစ်သမျှ ကိစ္စရပ်တိုင်း၏ နောက်ကွယ်တွင် သန္တိဘာဘူ ရှိနေပြီး သန္တိဘာဘူ၏ နောက်ကွယ်တွင် ရှိနေသည်မှာ မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ ရိုးစင်းသော လူပြိန်း အတွေးသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ တစ်မိမ့်မိမ့် တွေးတော ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။ ကြီးကျယ် သော တာဝန်ကြီးတစ်ရပ်၏ ဂုဏ်သရေများသည် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် တိုးမပေါက်အောင် ရှိကြလေပြီ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ ညီလာခံတွင် နီခေးအတွက် နေရာ မရှိပါ။ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ချစ်ခင်သော်လည်း အလုပ်ကိစ္စအတွက် အကြံဉာဏ် တောင်းခံလို့ မရသည့် ညီငယ်တစ်ယောက်လို သန္တိဘာဘူက နီခေးကို ဆက်ဆံ သည်။ သန္တိဘာဘူက နီခေးသည် ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် အပြစ်ကင်းကြောင်း၊ သူ၏ ကြောင်တောင်တောင် အတွေးအခေါ်များနှင့် တလွဲဆံပင် ကောင်းချင် သော စိတ်တို့သည် ရယ်စရာ တစ်မျိုးလေး ကောင်းကြောင်း ပြော၏။ ယင်းကြောင့် ပင် ထိုအကျင့်လေးများမှာ ပို၍ချစ်စရာ ကောင်းရသည်ဟု သိမ်မွေ့ပြုံးရွှင်စွာ ပြောလေ့ ရှိသည်။ နီခေး၏ ထိုသဘောကျစရာ အချက်ကလေးများကြောင့်ပင် သူ့အပေါ် တိုင်းပြည်၏ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မပီအောင် သန္တိဘာဘူက သတိထားနေရ သည်ဟု ထင်ချင်စရာ ရှိပါသည်။

သဘာဝတရားသည် သူ့ဆေးစပ်ခန်းထဲတွင် ထုံဆေး အများအပြား ထားရှိသည်။ ချစ်စထုံးနှောင်တို့ တတိတိဖြင့် ဖြတ်တောက်ခံနေရစဉ် သဘာဝ တရားသည် ကာယကံရှင် မသိအောင် ထုံဆေး ပေးထားပါသည်။ သို့မှသာ နှောင်ထုံးစကို ဖြတ်တောက်နေမှန်း မည်သူမျှ မသိမှာ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ကာယကံရှင် သတိပြုမိချိန်ရောက်တော့ ကြိုးသည် တဲတဲလေးသာ ကျန်တော့ သည်။ ကျွန်မဘဝ၏ အကြီးဆုံးသော သံယောဇဉ်ကြိုးကို ဓားက ဖြတ်တောက် နေချိန် ကျွန်မ၏ စိတ်သည် အဆိပ်ငွေ့များဖြင့် မှိုင်းမိနေလေသဖြင့် ရက်စက် သော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပွားနေမှန်း နည်းနည်းလေးမျှ မရိပ်မိခဲ့ပါ။ မိန်းမတို့သည် ဤသို့သဘော ရှိကြလေသလား မသိပါ။ မိန်းမတစ်ယောက်သည် မွန်ပြီ ဆိုသော အခါ ဆင်ခြင်မှုရပ်ဝန်း အပြင်ဘက်ရှိ အရာအားလုံးအတွက် ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မတို့မိန်းမများ မြစ်တစ်စင်းပမာ ကမ်း၏စေရာ နာခံသော အခါ ပါလာသမျှ နုန်းမြေမှန်သမျှ ပို့ချခဲ့ရပြီး ကမ်းကို ကျော်လွန် လျှံထွက်သည့်အခါ မိမိတို့ စွမ်းနိုင်သမျှ တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးပစ်ကြလေသည်။

သန္တိ၏ မှတ်တမ်း

(၂)

တစ်ခုခု မှားနေမှန်း ကျွန်ုပ် သိသည်။ ယင်းကို တစ်နေ့ကတည်းက ကျွန်ုပ် အာရုံခံ မိနေသည်။

နီခေး၏ ဧည့်ခန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ် စရောက်ကတည်းက ယောက်ျား များ အတွက်ရော၊ မိန်းမများအတွက်ပါ သုံးလိုရသည့် အခန်းကလေး ဖြစ်လာခဲ့ သည်။ ထိုနေရာသို့ အမျိုးသမီးဆောင်မှနေ၍ ဘီမာလာ ရောက်လာလေ့ ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုတော့ အပြင်ဘက် အပေါက်မှ ဝင်ခွင့်ပြုထား၏။ ကျွန်ုပ်တို့သာ ဖြည်းဖြည်း ချင်း ချိတက်ပြီး အခွင့်အရေးကို စည်းနှင့် ကမ်းနှင့် သုံးခဲ့ပါလျှင် ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်တွင် မထော်မနန်းတွေ ဖြစ်သွားနိုင်စရာ မရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် နောင် ဖြစ်လာမည့် အကျိုးဆက်ကို မတွေးဖြစ်ခဲ့သည်အထိ ဇောပြင်းပြင်းနှင့် ခရီးဆက်ခဲ့မိလေသည်။

နီခေး၏ အခန်းကလေးသို့ ဘီမာလာ ရောက်လာတိုင်း ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲ က သိနေတတ်သည်။ သူ၏ ခြေချင်း၊ လက်ကောက်တို့ တချင်ချင်မြည်သံများ၊ မလိုအပ်ဘဲ တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည့် အသံများနှင့် ကျပ်နေ သည့် စာအုပ်ဖိရို တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည့် ကျွီကျွီကျွာကျွာ မြည်သံများကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် အထဲဝင်သွားလျှင်တော့ ပျားမလေးတစ်ယောက် အပေါက်ဝ ကို ကျောပေးလျက် စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်များကို မွေနှောက် ရှာဖွေအလုပ်များ နေသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။ ကျွန်ုပ်က ကူရှာပေးမည်ဟု ပြောလျှင် သူက ပျာပျာသလဲ ငြင်းလေ့ရှိပြီး မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး တခြား အကြောင်းအရာများ ဆီ ရောက်၍ စကားလက်ဆုံ ကျသွားတတ်သည်။

ပြဿဒါးကျသည့် တစ်ခုသော ကြာသပတေးနေ့ နေ့လယ်ခင်းတွင် ဖြစ်၏။ ကြားနေကျ အသံများကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း အခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့မိသည်။ လမ်းတွင် အိမ်စေတစ်ယောက် ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ကို သိပ် အရေးမလုပ်ဘဲ လျှောက်မြဲလျှောက်လာခဲ့သည်။ တံခါးပေါက်နှင့် နီးလာသော အခါ ထိုအိမ်စေက ကျွန်ုပ်ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“သွားလို့ မရဘူး ဆရာကြီး”

“ဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

“မဖုရား အဲဒီမှာ ရှိတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ မင့် မဖုရားကို ပြောလိုက်၊ သန္တိဘာဘူက တွေ့ချင်တယ်လို့”

“မရဘူး ခင်ဗျ၊ အမိန့်ထုတ်ထားလို့ပါ”

ကျွန်ုပ် တော်တော် ဒေါသထွက်သွား၏။ “ငါ မင်းကို ခိုင်းနေတယ်၊ ပြောခိုင်းတာ သွားပြောချေ” ဟု အသံကို မြင့်ပြောလိုက်သည်။

ထိုသတ္တဝါသည် ကျွန်ုပ်ဒေါသကြောင့် နောက်ပြန် ရှဲ့သွား၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အပေါက်ဝနှင့် အတော်နီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် ဆက်သွားပြီး တံခါးဝရောက်သောအခါ သူက နောက်မှ လိုက်လာကာ လက်မောင်းကို လာဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဝင်လို့ မရဘူး ဆရာကြီး”

သယ်... သည်လို အခိုင်းအစေကောင်ကများ ရာရာစစ ထိရကောင်းလား။ ကျွန်ုပ်လည်း လက်ကို ရုန်းလိုက်ပြီး သင်းအား လက်သီးဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက် ထိုးထည့်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်ုပ်ကို ပြန်ထိုးမည် လုပ်နေတုန်း ပျားမလေးက အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

သူ ဒေါသထွက်သွားပုံကလေးကို ကျွန်ုပ် မျက်စိထဲမှ ဖျောက်ဖျက်ပစ်၍ မရတော့။ ပျားမလေးကို လှသည်ဟု မြင်သည်မှာ ကျွန်ုပ်ဘာသာ ကျွန်ုပ် ရှာဖွေတွေ့ရှိမှု ဖြစ်သည်။ လူအများစုကမူ သူ့ထံတွင် ဘာမျှ ရှာတွေ့ကြမည် မဟုတ်။ သူ၏ ရှည်ရှည်သွယ်သွယ် ငါးရုံကိုယ်လုံးကလေးသည် လူရိုင်းတို့ အမြင်မှာတော့ ‘ပြားချပ်ကြီး’ ဖြစ်ချင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဖန်ဆင်းရှင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ နှလုံးသားကြမ်းပြင်မှ ပန်းထွက်လာသည့် အသက်ဓာတ် ရေမြွှာ ရေပန်းနှင့် တူသော သွယ်လျလျ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုပဲ ကျွန်ုပ် အလေးဂရုပြုနေမိရသည်။ သူ့အသားသည် မည်းနက်၏။ သို့သော် ယင်းသည် အသွားထက်ထက်၊ အရောင်တလက်လက် ဖြစ်နေသော ဓားသွားတစ်ခု၏ အနက်ရောင် တောက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်လေသည်။

“နန်ကူး... သွားစမ်း”

ဘိမာလာက အပေါက်ဝတွင် ရပ်၍ လက်ညှိုးထိုးလျက် နှင်လိုက်၏။

“သူ့ကို ဗွေမယူပါနဲ့၊ အမိန့်ထုတ်ထားလို့ ဆိုရင်လည်း ကျုပ်ကပဲ လျှော့လိုက်ပါ့မယ်”

“အစ်ကိုသန္တိ သွားစရာ မလိုပါဘူး၊ အထဲဝင်”

ပျားမလေး၏ အသံများ တုန်ယင်လျက် ရှိသေးကြောင်း သတိပြုမိ လိုက်သည်။ ထိုစကားသည် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းထက် အမိန့်ပေးခြင်းဘက်သို့ ပို၍ ယိမ်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ဝင်သွားပြီး ခုံတစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက် သည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ ယပ်တစ်ချောင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်က ယပ်ခတ်နေစဉ် ပျားမလေး သည် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ် ခဲတံဖြင့် ရေးနေပြီး အိမ်စေတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ လက်ထဲသို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ရှော ဒီစာကို မဟာရာဂျာဆီ သွားပေးလိုက်”

ကျွန်ုပ်လည်း စကားစသည့် အနေနှင့်-

“ကျုပ် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ မင်းတို့အိမ်က လူကို လက်ပါလိုက်မိတယ်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ”

“အဲဒါမှ သူ မှတ်မှာ”

“သူ့ခမျာလည်း မမှားပါဘူး၊ နို့... သူလည်း အမိန့်အတိုင်း လုပ်ရတာပဲ”

ထိုစဉ် နီခေး ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သူဝင်လာသည်နှင့် ထိုင်ရာ မှ လျင်မြန်စွာ ထလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်နား သွား၍ အခန်းကို ကျောပေး ရပ်နေ လိုက်သည်။

“နန်ကူးလေ . . . အပေါက်စောင့်ပေါ့ . . . သန္တိဘာဘူကို စော်ကား မော်ကား လုပ်လို့”

ပျားမလေးက ဆီးတိုင်လိုက်သည်။ နီခေးမှာ ဟန်မလုပ်ဘဲ တကယ်ပဲ အံ့ဩသွားရာ ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ်ကို လှည့်ပြီး သူ့ကို ငေးကြည့်မိရသည်။ အကောင်း ကြီး ကောင်း၊ အရိုးကြီး ရိုးလှပါသည် ဆိုသော လင်ယောက်ျား တစ်ယောက် လည်း မိန်းမပီသသော မယားနှင့် တွေ့သည့်အခါ ဘာများ တတ်နိုင်သေးစ။

“သူက ရာရာစစ သန္တိဘာဘူ ဒီလာတာ လမ်းကို ပိတ်ရပ်တယ်လေ”

ပျားမလေးကပဲ ဆက်ပြောသည်။

“သူကတော့ ခိုင်းလို့ လုပ်ရတယ် ပြောတာပဲ”

“ဘယ်သူ ခိုင်းထားတာလဲ”

နီခေးက မေး၏။ ပျားမလေးက စိတ်မရှည်သည့် လေသံဖြင့် “ကျွန်မ ဘယ်သိပါ့မလဲ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။ မျက်လုံးများတွင် စိတ်အလိုမကျမှုဖြင့် လျှံကျ မတတ် ပြည့်နေကြသည်။

နီခေးက နန်ကူးကို ခေါ်ပြီး မေးမြန်းသည်။

“ကျွန်တော် တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး သခင်ဘုရား၊ ခိုင်းလို့ လုပ်တာပါ”

“မင်းကို ဘယ်သူ ခိုင်းတာလဲ”

“ဘာရာ မဖုရားက ခိုင်းတာပါ”

အားလုံး တဒင်္ဂီမျှ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ထိုအစောင့် ထွက်သွားသောအခါ ပျားမလေးက “နန်ကူးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ရမယ်” ဟု ပြော၏။

နီခေးကတော့ နှုတ်ဆိတ်မြဲ နှုတ်ဆိတ်လျက်။ သူ၏ တရားမျှတစိတ်က လုပ်ခွင့်မပြုနိုင်မှန်း ကျွန်ုပ် သိသည်။ သူ အကြီးအကျယ် ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်နေ၏။ ယခုတစ်ကြိမ် သူ ကြုံနေရသည်မှာ ကိုင်တွယ်ရခက်သည့် ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ပျားမလေးသည် ခေါင်းငုံ့ခံနေမည့် မိန်းမ မဟုတ်။ ထိုအစောင့်ကို အရေးယူခြင်းဖြင့် သူတို့ လင်ညီအစ်မချင်းပင် ထိပ်တိုက်တွေ့ကြတော့မည်။ နီခေးကတော့ တုဏှိဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေလျက်။ သူ့ယောက်ျား၏ ပျော့ညံ့ညံ့ မပြတ်မသားစိတ်ကို မည်သို့ ရှုတ်ချရမလဲ တွေးတတ်ပုံ မရပါ။ တစ်အောင့်နေတော့ နီခေးလည်း ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ ပြန်ထွက်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် နန်ကူးကို မတွေ့ရတော့။ စုံစမ်းကြည့်သောအခါ နီခေးတို့ အပိုင်စားနယ်မြေတွေထဲက အခြားတစ်နေရာသို့ ပို့လိုက်ကြောင်း သိရသည်။ ထိုအတွက်ကြောင့်တော့ သူ့လုပ်ခ လစာကို ထိခိုက်ခြင်း မရှိဟုလည်း ကြားရသည်။

ဤကိစ္စက ဤမှာ ပြီးမသွားပါ။ နောက်ကွယ်မှာ ဂယက်ဆက်ရိုက်ခဲ့သေးမှန်း ကျွန်ုပ် တစေ့တစောင်း သိသည်။ ပြောစရာ ရှိတာကတော့ နီခေးသည် အူကြောင်ကြောင် သင်းကွဲမျောက် တစ်ကောင် ဟူ၍တည်း။

အနှစ်ချုပ်တော့ ထိုကိစ္စ ဖြစ်ပြီးနောက်တွင် ပျားမလေးသည် မတော်တဆ ကြုံကြိုက်ဟန်၊ ခရီးသွားဟန်လွှဲပုံစံမျိုးပင် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်အား ဧည့်ခန်းသို့ ဖိတ်၍ စကားစမြည် ပြောခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် သီကာရီကာ အဆင့်မှသည် စီကာပတ်ကုံးတွေ ဖြစ်လာကြသည်။ ဝေကာဝိုက်ကာမှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတွေ ဖြစ်လာကြသည်။ စော်ဘွားမိသားစု တစ်ခုမှ ချွေးမတစ်ဦးနှင့် သာမန်အပြင်လူတစ်ယောက်ကြားတွင် အကာအရံ အတားအဆီးက ကြီးလှသည်။ စဉ်းစားကြည့်လျှင် ထိုအပြင်လူအတွက် ဤမျှအခွင့်အရေး ရစရာအကြောင်း မရှိပါ။

mgroee.com

သို့သော်လည်း အမှန်တရားသည် ရှေ့သို့ မနေမနား ခရီးနှင်၏။ ယင်းသည် ကာဆီး ပိတ်လှောင်ထားသော ဓလေ့ထုံးစံ ကန့်လန့်ကာများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း၊ သို့သော် စွဲစွဲမြဲမြဲနှင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခွာချလာလိုက်သည်မှာ ကာလတစ်ခုသို့ ရောက်သော အခါ သဘာဝတရားကြီး တစ်ခုလုံး ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်အထိ ဖြစ်သည်။

အမှန်တရားတုံ့လား။ ဟုတ်တာပေါ့။ တကယ်ပဲ အမှန်တရားပေါ့။ ဖိုနှင့်မတို့ကြား ဆွဲငင်မှုသည် လောက၏ အခြေခံအမှန်တရား။ သေးငယ်သော မြူမှုန်ပမာဏမှသည် သူ့ထက်ကြီးသော ရုပ်ဝတ္ထု အားလုံးအထိ ရှိရှိသမျှ ခြပ်ထု ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံး ဒီသဘောတရား။ သို့ရာတွင် လူတို့က အမှန်တရားကို လက်မခံချင်ကြ။ စကားလုံးများဖြင့် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး လုပ်ချင်သည်။ ဖုံးကွယ်ပစ်ချင်ကြသည်။ လူတွေကိုယ်တိုင် ဖန်တီးထားသည့် ဓလေ့ထုံးတမ်း၊ အစဉ်အလာများက ဖုံးအုပ်လိုက်သည့်အခါ ထိုအမှန်တရားသည် သာမညောင်ည ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်သွားရသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ထိုအဖြစ် သည် နေအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးကို အရည်ကျိ၍ သမက်ကလေး ပတ်ဖို့ လက်ပတ် နာရီကြိုး လုပ်ပေးသည် ဆိုတာလိုမျိုး ပေါ်ချာချာ နိုင်လွန်းလှသည်။¹⁴

ဒါတွေ သည်လို ဖြစ်ခဲ့လင့်ကစား ဖြောင်ကျသော အမှန်တရားက လှုပ်အနှိုးတွင် လက်တွေ့ဘဝကြီး နိုးထလာခဲ့သည်။ ကြိတ်လိုက်ရသည့် အံ၊ ထုလိုက်ရသည့် ရင်ဘတ်။ သို့သော်လည်း အကြင်သူသည် မှန်တိုင်းတစ်ခုနှင့် စကားများ ရန်ဖြစ်မြဲ ဖြစ်နေနိုင်ပါမည်လော။ မှန်တိုင်းသည် သင့်ကို အဖက်လုပ် စကား ပြန်မပြောတတ်။ မှန်တိုင်းသည် သူ့အလုပ် သူ့လုပ်၊ အကုန်လုံးကို ရိုက်ချိုး မွေနှောက်ခြင်းကိုသာ လုပ်တတ်လေသည်။

အမှန်တရား၏ သရုပ်သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရုပ်လုံးပေါ်လာလျက် ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ယင်းကို ပီတိဖြစ်ဖြစ်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေမိတော့သည်။ အနှိခြေလှမ်း များက မငြိမ်မသက်၊ အနှိမျက်နှာသည် ဟိုလှည့် သည်လှည့်။ မြင်ရသည်မှာ ချိုမြိန်လှပေ၏။ ထို့အတူ သူ့သူငါငါကိုသာမက ပျားမလေးကိုပါ နှူးနှပ်ထား သော လှည့်စားမှုများသည်လည်း ချိုမြိန်လှပါပေ၏။ လက်တွေ့ဘဝသည် အတု အယောင် ဘဝနှင့် မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ လှည့်စားခြင်းသည် သူ့လက်နက်။ အကြောင်းမှာ သူ့ရန်သူတော်များသည် လက်တွေ့ဘဝအား ရွံဖို့ ကောင်းလိုက်

¹⁴ ဟိန္ဒူမိသားစု တစ်ခုတွင် သမက်သည် အရေးအပါဆုံး၊ အားလုံး၏ ဖြတ်နိုးမှုကို အံ့ရဆုံး ဖြစ်သည်။

mgjoe.com

တာဟု ခေါ်ခြင်းဖြင့် အရှက်ခွဲဖို့ အမြဲကြိုးစားတတ်၍ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လက်တွေ့ ဘဝသည် သူ့ရန်သူများ မမြင်အောင် ပုန်းနေဖို့ သို့မဟုတ် မမှတ်မိအောင် ရုပ်ဖျက် ဖို့ မဖြစ်မနေ လိုအပ်လာသည်။ ဖြစ်ပုံက သည်လို။ လက်တွေ့ဘဝသည် ယခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြန်မပက်ရဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါဟာ ရွံဖို့ ကောင်းတယ်၊ ငါက စစ်မှန်လို့ပဲ၊ ငါဟာ အသွေး အသား မို့လို့ပဲ၊ ငါဟာ အလိုရမ္မက်ပဲ၊ ငါဟာ မွတ်သိပ်ခြင်းပဲ၊ အရှက်မဲ့တယ်၊ ရက်လည်း ရက်စက်တယ်”

ယခု ကျွန်ုပ် အားလုံး ရှင်းသွားပါပြီ။ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုး၏ ကနဦး ခြေလှမ်းများကို တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်နေသည့် ကန့်လန့်ကာ ကြားမှနေ၍ မြင်နေ ရသည်။ သူကလေး၏ နက်မှောင် သန်စွမ်းသော ဆံကေသာကြားမှ ထွက်နေ သော အာသာမပြေသေးသည့် ဖဲကြိုးနီကလေးသည် မုန်တိုင်းကျခါနီး ရဲတွတ်နေ သော ကောင်းကင်တစ်ခွင် တိမ်တိုက်အပြင်မှ တွဲလောင်းကျနေသော လျှာကလေး ပင် ဖြစ်သည်။ သူကလေး ဆာရီ တစ်ထည် လဲဝတ်တိုင်း နွေးထွေးမှုတွေ ကျွန်ုပ် မည်မျှ ရလိုက်မှန်း၊ သူဝတ်လဲတော်များဆီမှ ကျွန်ုပ် ဘာတွေကို သဘောပေါက် နေရမှန်း ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် သတိထားမိချင်မှ ထားမိပါလိမ့်မည်။

ပျားမလေး သတိမထားမိပါ။ သူသည် လက်တွေ့ဘဝနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာ ရှက်ရွံ့နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လူတို့က ထိုလက်တွေ့ဘဝအား မာရ်နတ် ဟု နာမည်ဆိုးတစ်ခု ပေးထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုမာရ်နတ်သည် မြွေယောင် ဆောင်၍ ပရိဒိသုခ ဥယျာဉ်ထဲ ခိုးဝင်ကာ အကြင်ယောက်ျား ရွေးချယ်အပ်သော ကြင်ရာတော်၏ နားနားကပ်၍ လျှို့ဝှက်ချက်များ ပြောပြပြီးလျှင် ထိုမိန်းမအား ပုန်ကန်ခိုင်းလေသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ချမ်းသာသုခ မှန်သမျှ လက်ပြနုတ် ဆက်၊ ရင်ဆိုင်ရသည်က အို နာ သေခြင်း။

ကျွန်ုပ်၏ ပျားဘုရင်မလေးခမျာ အိပ်မက်တစ်ခုထဲတွင် အသက်ရှင် နေထိုင်နေရသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဘယ်အရပ်ကို ခြေလှမ်း လှမ်းနေမှန်း မသိ။ အချိန်မတန်မီ နှိုး၍လည်း ကောင်းမည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း မသိသလိုသာ ဟန်ဆောင်နေလိုက်တာက အကောင်းဆုံး။

တစ်နေ့က ညစာထမင်းပိုင်း၌ ဘီမာလာက ကျွန်ုပ်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ထိုအကြည့်က ဘာသဘောဆောင်မှန်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း

ကောင်းကောင်းသိပုံ မရပါ။ ကျွန်ုပ်က ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ ဖျတ်ခနဲ အကြည့် လွဲဖယ်သွားသည်။

“ကျုပ် ရသတဏှာ ကြီးတာကို မင်း အထူးအဆန်း ဖြစ်နေတာကိုး။ ကျုပ်က ကျုပ် လောဘကြီးတယ် ဆိုတာကလွဲရင် ကျန်တာအားလုံး ဟန်ဆောင် ထားနိုင်တယ်။ ကျုပ်အတွက် ရှက်ပေးမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က အရှက်ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

သူ့မျက်နှာ ပို၍ ရဲရဲနီသွားသည်။ ဘီမာလာက-

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ . . .”

ကျွန်ုပ်က သူ့စကားကို အတင်းဖြတ်ပြောသည်။

“ကျုပ် သိပါတယ်ဗျာ၊ မိန်းမတွေဟာ လောဘကြီးတဲ့ ယောက်ျားတွေ ကို သဘောမကျဘဲ မနေနိုင်မှန်း။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ မိန်းမတွေကို အသာစီးရ အောင် လုပ်ပေးတာဟာ ယောက်ျားတွေရဲ့ လောဘကြီးမှု ဖြစ်နေလို့ပဲ။ မိန်းမ တွေဆီက ကြည်ဖြူမှုတွေ အမြဲရလေလေ ကျုပ်ဟာ အရှက် ပိုနည်းလာလေလေ ပဲ။ ကောင်းတဲ့အရာတွေ ပျောက်ကွယ်တာကို မင်း ရှုစားနေတာလည်း ကျုပ် အတွက် လက်တစ်ဆစ်စာတောင် ပြဿနာ မရှိဘူး။ အကောင်းအမွန်တွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု တဖြုတ်ဖြုတ် ပျောက်ကွယ်နေတာကို ကျုပ်က မြိန်မြိန်ကြီး ကြည့်နေ ချင်တာ”

တစ်နေ့တွင် လိင်ကိစ္စပြဿနာများနှင့်စပ်၍ အတော်ကို တစ်တစ်ခွခွ လက်တွေ့ကျကျ ရေးသားထားသော အင်္ဂလိပ်စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ကျွန်ုပ် ဖတ်နေ သည်။ ပြီးသောအခါ စာအုပ်ကို ဧည့်ခန်းထဲ သည်အတိုင်း ထားမိခဲ့သည်။ နောက်နေ့ နေ့လယ်ခင်း အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုနှင့် ကျွန်ုပ် ပြန်လာသောအခါ ပျားမလေးသည် ထိုစာအုပ်ကို လက်ထဲ ကိုင်လျက်က ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။ ကျွန်ုပ်ခြေသံ ကြားတော့ သူလည်း စာအုပ်ကို ကမန်းကတန်း ပြန်ချပြီး အပေါ်မှ အခြားစာအုပ် တစ်အုပ်ဖြင့် ဖုံးလိုက်၏။ မစွမ်းမင်း၏ ကဗျာစာအုပ် ဖြစ်သည်။

“မိန်းမတွေဟာ ကဗျာစာအုပ် ဖတ်နေတာ လူမိရင် ဘာလို့ ရှက်သွား တတ်မှန်း ကျုပ်ဖြင့် စဉ်းစားလိုက် မရဘူး၊ လောကမှာ ရှေ့နေရှေ့ရပ်၊ စာရေး စာချို၊ ကုန်သည်၊ လယ်လုပ် ဘယ်သူမဆို ရှက်ခွင့် ရှိပါတယ်။ တကယ်လို့များ